



BURMESE
CLASSIC
.COM

မယ်မင်းဘွဲ့

အလွမ်းမြှုပ်ပင်လယ်ထဲမှာ လက်စပ်တူးရင်း
ငဲ့အချစ်တွေမိုးလင်းခဲ့တယ်

www.burmeseclassic.com

Love

မယ်မင်းဘုံ



စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ



(၁၁)

စိမ်းလန်းစိုပြည် ဆိုသည်အတိုင်း စိမ်းလန်းနေသော သစ်ပင်များနှင့်အတူ ပန်တင်စေမည့် လေပြည်လေညင်းလေးတို့ ကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းက စိတ်ကြည်နူးဖို့ကောင်းသော်လည်း ထိုအလှအပတို့ကို မခံစားနိုင်သူက သူမ။ သူမစိတ်ထဲတွင် ဝန်တိုမှုတွေနှင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။

ဘယ်လောက်လှပတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်ပါစေ သူမကတော့ သည်အလှအပတွေ မခံစားနိုင်သေး။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုသာ ရင်ဘတ်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ စိုစိုရာ၊ ကျွတ် ... စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်”



မထင်မှတ်လောက်အောင် ပြောထွက်လာခဲ့သည့် ချစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် သူမမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေဝေတက်ချင်လာ သည်အထိ ဝမ်းနည်းလာရသည်။ တကယ်ဆို သူကလည်း မှား သေးသည်။ သူ တောင်းပန်သင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ...။

“ဖြစ်နေတာက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကို ကျွန်မက ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မေးနေတာကို ဘုတောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“စိုစို ... မင်း ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေ ရတာလဲ ...

ကိုယ် ပြောပြီးပြီလေ၊ ဝတ်ရည်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ပါဆို၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာထပ်ပြောရဦးမှာလဲ”

“သူငယ်ချင်း ... ယုံလောက်အောင်လည်း ပြောစမ်းပါ ကိုရယ်၊ ညာတယ်ဆိုရင်လည်း ယုတ္တိရှိမှပေါ့”

သူမစကားကြောင့် ကိုက စိတ်ပျက်သလို လက်တစ် ဖက်ကို ခါထုတ်လိုက်ပြီးမှ သူမဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ကိုယ့်ကို ညာတယ်ပြောရအောင် စိုစိုမှာ ဘာသက်သေရှိ လို့လဲ”



ဒေါသပုန်တွေ ထနေလိုက်တာများ ကိုရယ်။ ညာမ နေစမ်းပါနဲ့။ ရှင့်ချစ်သူဟာ မျက်စိကန်းနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ သက်သေလို့ တောင်းဆိုနေမှတော့ ကျွန်မ အားမနာနိုင်တော့ဘူး ကို။

“ရှင် အဲဒီလောက် တောင်းဆိုနေမှတော့ ပြောတာပေါ့ ကို၊ မနေ့ကညနေသုံးနာရီ ရွှေဘုံသာလမ်းက J'Donuts မှာ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်နေကြတဲ့ ရှင်နဲ့ မေဝတ်ရည် ကို ကျွန်မ သေချာကိုမြင်ခဲ့တာ ...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ မုန့်ခွဲ ကျွေးပြီး ကြည့်နူးနေကြတာ သူငယ်ချင်းတုလား၊ ကဲ ... ရှင်းစမ်းပါဦး ကို”

သူမ၏ အတိအကျ ပြောစကားကြောင့် ကိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာထား ကို ပြောင်းလိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဝတ်ရည်နဲ့ ငါ ကြိုက်နေကြ တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

www.burmeseclassic.com



ဘုရားရေ... ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း တည့်တည့်ကြီးကို ပြောချလိုက်တာပါလား။ လောကမှာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူက ကိုယ့်ကိုသစ္စာဖောက်တာဟာ ဘယ်လောက်များ ရင်နာဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

သူမသည် ကို့ရဲ့မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့ပြီး တစ်စစီဖြစ်သွားအောင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ချင်သည်အထိ ဒေါသတို့သည် အလိပ်လိပ် တက်လာသည်။

“လူယုတ်မာ ... ရှင့်မှာ ချစ်သူငုတ်တုတ်ရှိရဲ့သားနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို တွဲတယ်၊ ထို့ ... ရွံဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ရှင် အောက်တန်းကျလှချည်လား”

သူမရဲ့စကားကြောင့် သူဟာ မဲ့ပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်ကာ ဆံပင်တွေထဲသို့ လက်ကိုထိုးသွင်းပြီး ဖွလိုက်ရင်း သူမကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ ...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ဒီမှာ စိုစို၊ ငါ့မှာရည်းစားရှိတာ မိန်းမရှိတာမှ မဟုတ်တာကွ၊ မင်းနဲ့ငါ ရည်းစားဖြစ်နေသလို ဝတ်ရည်နဲ့ငါလည်း တွဲခွင့်ရှိတာပဲ ...



ဒါသစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ ...

စစ်မှန်တဲ့ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းဖို့အတွက် ရွေးချယ်နေတာ”

ကိုရဲ့စကားဟာ သူမရဲ့ရင်ဝကို ဖနှောင့်နဲ့ ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုပါပဲ။ သည်စကားတွေကြောင့်ပင် အရင်က သူ့ကို သေလောက်အောင် ချစ်ခဲ့မိတာကိုပဲ အပြစ်တင်မိကာ သူ့ကိုလည်း အတော်စက်ဆုပ်မိသွားသည်။

“နင့်လို ကောင်မျိုးလောက်ကတော့ မလွမ်းလောက်ဘူး ကတိုးမောင်၊ နင်နဲ့ငါ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီ”

“ဟား ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းလို ခပ်တုံးတုံးကောင်မလေးမျိုးကို ငါ ဘာလို့တွဲခဲ့မိလဲ၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် အံ့ဩတယ်၊ အခုလို မင်းဘက်က စလမ်းခွဲမယ်ပြောတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“တောက် ... ကဲဟယ်”

သူမရဲ့ဒေါသတွေ ဆူတက်လာကာ သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေအတွက် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်ကလည်း မြောက်တက်လာ

www.burmeseclassic.com



ကာ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ လျှပ်စီးလက်သလိုကို ရောက်သွားတော့
သည်။

အလွန်လျင်မြန်သည့် အချိန်ကာလမှာ ရောက်လာ
တဲ့ လက်ငါးတစ်ခုကြောင့် သူ့ရဲ့ပါးတစ်ဖက် ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“တောက် ... မင်းကွာ ... မင်း”

ဒေါသတွေ ဂျူးဂျူးရဲ့ရဲ့ ထွက်နေသော ကတိုးမောင်ရဲ့
မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူမ အတော်လေး ကျေနပ်သွားသည်။

“နင်လို သစ္စာမရှိတဲ့သူအတွက် တန်ပြန်လက်ဆောင်လို့
မှတ်ထားလိုက် ...

ငါ့လို တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမမျိုးကိုတော့ နင် ဘယ်တော့

မှ မမှန်းနဲ့ သေတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောပြီးသည်နှင့် သူမသည် သူ့ရှေ့က
ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အခုချိန်မှာ သူမရဲ့စိတ်ထဲမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးက
အိမ်သို့ အမြန်ပြန်ပြီး အားပါးတရ ငိုချလိုက်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။



“ဟဲ့ ... စိုစို၊ ပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

ရွန်း၏မေးခွန်းကိုတောင် ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ စိုစိုသည်
အခန်းထဲသို့သာ တစ်ချိုးတည်း ပြေးဝင်လာကာ တပဟီးဟီးနှင့်
ချုံးပွဲချ ငိုပစ်လိုက်တော့သည်။ စိုစိုရဲ့ငိုသံကြောင့် ရွန်းသည်အခန်း
ထဲသို့ ပြူးပြူးပျာပျာ ဝင်လာပြီး စိုစိုရဲ့ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ကာ လှုပ်
ယမ်းရင်း ...

“စိုစို ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

စိုစိုသည် ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ ရွန်း၏ရင်ခွင်
တွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ ငိုရှိုက်ရင်းဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“စိုစို ... ကိုနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီ ရွန်းရယ်၊ သူက စို့ကိုသစ္စာ
ဖောက်တယ်”

“ဟယ် ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ”

www.burmeseclassic.com



စိုစိုသည် ပါးပြင်ပေါ်တွင် တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းနေသော မျက်ရည်စတွေကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီး ရွန်းအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ဘာ ... ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာဟယ်၊ သူကလည်း သစ္စာမဲ့သေးတယ်၊ ငါ့တူမကိုလည်း ခပ်တုံးတုံးမိန်းမ ဟုတ်လား”

ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာဖြင့်ပင် ရွန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။ စိုစိုရဲ့ မဲ့တဲ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ရွန်းသည် အားမရသော လေသံဖြင့် ...

“ရင်နှာစရာ ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ရွန်းရိပ်စိုရဲ့တူမလုပ်နေပြီး နင့်ကို ငတ်မလို့ အပြောခံရတာဟာ သိပ်ခံပြင်းဖို့ ကောင်းတာပဲ ...

ညည်းကလည်း ညည်းပဲ စိုစို၊ ရိုးလိုက်တာကပြောမနေနဲ့၊ အခု ကတိုးမောင် နောက်တစ်ယောက်ဆီ ပါသွားတာ နှင် အသုံးမကျတာတွေကြောင့်လည်း ပါတယ်”

ရွန်းရဲ့စကားကြောင့် စိုစိုသည် ပို၍ပင် ငိုချင်လာသည်။



“ရွန်းနော် ... စိုက ဘာတွေများ လွဲမှားနေလို့လဲ”

“ဟယ် ... ကတိုးမောင် မွေးနေ့လုပ်တဲ့ နေ့ကတည်းက နင့်ကို ငါ ပြောပါတယ်၊ နှင် အရမ်းတွေ J မဝင်ပါနဲ့ဆိုတာကို ပြောမရဘဲ ပြဿနာရှာလိုက်တာ၊ ပွဲမပျက်တာပဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ အဲဒါတွေလည်း ဟိုက တင်းနေတာ နေမှာပေါ့”

ရွန်းက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်မှပဲ စိုစို သွားသတိရမိတာက ကိုရဲ့မွေးနေ့ပွဲလေးကိုဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က ကိုခြံထဲမှာ စိုစို မနက်ကတည်းက မွေးနေ့ကျင်းပဖို့ ရောက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

စိုစိုသည် အနေအထိုင် အေးဆေးသော်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာရင်တော့ အမျက်ကြီးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို လာအိနေသော် ကောင်မလေးများကို အဲဒီမွေးနေ့ပွဲမှာ စိုစိုက နည်းမျိုးစုံ ပြဿနာရှာခဲ့တာ ကိုမွေးနေ့တောင် ပျက်လုနီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုက စိုစိုကို စကားမပြောတာ တစ်ပတ်တိတ်။ သိပ်ချစ်လွန်း၍ ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ အခု

www.burmeseclassic.com



လို ဖြစ်သွားရတာပါဆိုပြီး မနည်းရှင်းပြ ချောမော့မှ စိုစိုတို့ ပြန် အိုကေသွားကြရသည်။

အိုကေလိုမှ ဘာမှမကြာသေး မေဝတ်ရည် ဆိုသော မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုနဲ့ စိုစိုတို့ အကြီးအကျယ် ကျွိုင်တွေ ပူကာ ခုလိုပြတ်ကြသည့် အခြေအနေတောင် ရောက်လာခဲ့သည်။

“စိုလည်း သည်းခံတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခုကိစ္စမှာတော့ အရမ်းလွန်တယ်၊ သစ္စာဖောက်တဲ့ အဆင့်တောင် ရောက် လာပြီ ရွန်းရဲ့။”

“ကဲပါ ... ဒါတွေထား၊ နေပါဦး စိုစို၊ နင်နဲ့ ကတိုးမောင် က တကယ်ပြတ်ကြပြီလား။”

စိုစိုက လေးလေးတွဲတွဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြ တော့ ရွန်းက အသုံးပြုကာ မေးလေသည်။

“အခုလို လမ်းခွဲလိုက်တော့ နင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ စိုစို”

ဪ ... မေးရက်ပါ၊ ရွန်းရယ်။ စိုစိုသည် ကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနှင့်။ စိုစို၏ ချစ်လှစွာ သော ရွန်းသည် ဘယ်တော့မဆို စိုစို၏တိုးတိုးဖော်ဖြစ်သည်။



ဘာကိစ္စလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရွန်းနှင့်တိုင်ပင်ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းပြီး မှ စိုစိုက အကောင်အထည် ဖော်တတ်တာဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... စိုစို၊ မေးနေတယ်လေဟယ်”

“ရွန်းရယ် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အရိုက်ခံရပါတယ်ဆိုမှ နာသလား မေးနေရသလားလို့၊ စို့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အောင့်မျက် နေတာပဲ”

“အဲဒါ အသည်းကွဲဖိလင်ပေါ့၊ အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေး တွေ ယောက်ျားလေးတွေ အသည်းကွဲကြတာ မဆန်းပါ ဘူးဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းပုံစံလိုတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မနေဘူး၊ ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်ထဲလည်း ပြန်ကြည့်ဦး ...

မျက်ရည်စီးကြောင်းနဲ့ အဲဒီဆံပင်ရှည်က စုတ်ဖွား၊ အသည်းကွဲတာတောင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ မပြည့်သေးဘူး ညည်းပုံစံက ရှူနာရှိုက်ကုန်းပုံ ပေါက်နေပြီ”

ရွန်းက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောချမှပဲ စိုစိုသည် ကိုယ့် ပါးပြင် ကိုယ်ပြန်စမ်းရသည်။ ခြောက်စပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်ရည် တို့ဖြင့် လူမမာရပ် ပေါက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com



ဟင်း ... စိတ်ပျက်စရာ။

“အင်း ... ငါ့တူမလေးလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မျက်ရည်ကျနေရရှာပြီ။ အရမ်းကြီးတော့ မခံစားလိုက်ပါနဲ့ စိုစိုရယ်၊ ကတိုးမောင်က စိုစိုအချစ်ဦး ဆိုပေမယ့်လည်း ပြီးသွားပြီလေ။ ကတိုးမောင်ဟာ ငါ့တူမလေးနဲ့ မထိုက်တန်လို့ ပြတ်သွားတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ...

စိုစိုနဲ့ ကတိုးမောင် စကြိုက်တုန်းက စိုစိုလည်း ငယ်သေးတယ်လေ။ ငယ်စဉ်ရည်းစားထားချိန်မှာ ကလေးဆန်စိတ်တွေ များနေတော့ ပြတ်သွားကြတာပဲ။ နောက်ပြီး ကတိုးမောင်ကလည်း စိုစိုအပေါ်ကို သစ္စာမရှိဘူး။ ဒီလိုကောင်မျိုးအတွက် မလွမ်းလောက်ပါဘူးဟယ်”

ရွန်းရဲ့စကားတို့ကို နားထောင်နေရင်းက စိုစိုသည် မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်သည်။ ရွန်းပြောတာ လွယ်ပေမယ့် စိုစိုက ကိုကို နှင့်နေအောင် ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် လွမ်းရတာပေါ့ ရွန်းရယ်။



နှင့်ပုံကိုကြည့်ပြီး အဘွားကြီးအိုပုံစံနဲ့ ဒါတွေကို ပြောင်းပစ်လိုက်၊ စိတ်သစ်နဲ့ သူ့ကို နောင်တရသွားအောင် လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

ရွန်း ပြောသည့်အတိုင်းဆို စိုစိုက ပုံစံတွေ ပြောင်းရမှာပေါ့။ အင်း ... ရွန်း ပြောတာလည်း မမှားပေ။ စိုစို၏ပုံစံမှာ ခပ်တုံးတုံးနှင့် ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။

ခါးထိရှည်နေသော ဆံပင်တို့ကို ကာလာတွေလည်း မထည့်၊ ပေါင်းလည်းမတင်ဘဲ ခပ်ရိုးရိုးဖြစ်သည်။ အမြဲပင် ရင်ဖုံးနှင့် ထဘီရှည်ကို ဝတ်တတ်သော စိုစိုဟာ ကတိုးမောင်လို ခေတ်ရှေ့ပြေးသူနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့တာကတော့ ဆန်းလည်း ဆန်းလှပသည်။

“အဲဒါဆို စို ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ရော် ... ပြောပြီးပါကော၊ နှင့်ပုံစံကို ပြောင်းပစ်မယ်၊ စိုစိုဆိုတာ နောက်ထပ်အသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အထိကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”



ဘုရားရေ ... စိုစိုက ဘာတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ရ
မှာလဲ။

“ရွန်း ... အဲဒီလို ပြောင်းပစ်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့
လဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကတိုးမောင်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ နင်
နဲ့လမ်းခွဲမိတာ မှားရက်လေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တ, တရားကို
ရင်မှာပိုက်သွားစေမှာပေါ့ဟယ်”

“ဒါဆိုရင် စိုစို ဘယ်လို ပုံစံပြောင်းရမှာလဲ”

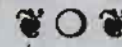
“ငါ့ကို အားကိုးလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ ဒီနေ့တော့ စိုစို နား
တော့၊ ဆောင်းဦးလှိုင် သီချင်းလိုပေါ့ဟာ၊ အသည်းကွဲရင်
တစ်ရက်ပဲပိုပါ ဆိုသလိုပေါ့၊ စိုစို ဒီတစ်ရက်တော့ ရေလည်
ခံစားလိုက်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ပုံစံပြောင်းလိုက် ...

ဘယ်လိုလဲ အိုကေနော်”

ရွန်းက မေးဆတ်ပြီး မေးဟန်ပြုလျှင် စိုစိုက ခပ်
ဝိုင်းဝိုင်း ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။ စိုစို
ကတိုးမောင်ကို နောင်တရစေချင်သည်။



အဲဒါကြောင့်မို့ ရွန်း စိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းပါသော
စိုစိုအတွက် ဒီတစ်ခါလည်း အသည်းနှလုံးတစ်ခုလုံးကို ရွန်းလက်
ထဲ ဝ, ကွက်အပ်လိုက်တော့မည့်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း
ညိတ်ချပစ်လိုက်တော့သည်။





ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်သည်မို့ မနက်
ကျတော့ အိပ်ရာထ နောက်ကျတော့သည်။ အိပ်ရာက ထပြီးသည်
နှင့် ကိုယ်လက်သန်စင်ကာ ဒိုင်းနင်းရွမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

စိုစို၏စိတ်ဆွဲတွင် ရှိနေသည်က မနက်စာကို အပီ
တွယ်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ တစ်ညလုံး ဘာမှမစားဘဲ အသည်းကွဲရောဂါ
ဖြင့် အသေအလဲ ငိုနေသော စိုစိုသည် မိုးစင်စင်လင်းကာ အိပ်ရာ
နိုးပါမှ ဝိုက်ဆာရကောင်းမှန်း သိတော့သည်။

“ဟိုင်း ... စိုစို မောနင်း၊ လာ ... ဒီမှာ ညည်းစားဖို့

မြီးရှည် ဝယ်ထားတယ်၊ လာစားချည်”



စိုစိုသည် ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ရွန်း
ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် မြီးရှည်ကို အားရပါးရ စားလေတော့သည်။
စိုစိုအတွက် ကော်ဖီပျော်ပေးနေရင်းမှ ရွန်းက ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာ
ဖြင့် မေး၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... အသည်းကွဲပြီးမှစားတဲ့ မြီးရှည်အရသာ
သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ လောက်တောင် မလောက်ဘူး၊
အခုကော နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွားပြီလား။”

“ဒီလိုပါပဲ ရွန်းရယ်”

“ကဲပါ ... စားပြီးရင် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ အပြင်
သွားမယ်” ။

ရွန်း စကားကြောင့် စိုစို စိတ်တောင်ညစ်သွားရ
သည်။ အသည်းကွဲနေတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုလုပ်
အပြင်သွားချင်စိတ် ရှိမှာတုန်း။ မစာမနာ၊ ဒါကြောင့် ဒီအပျိုကြီး
ခုထိ မစွဲသေးတာ။

“မသွားချင်ပါဘူး ရွန်းရယ်၊ အေးဆေးနေပါရစေ”



“အမယ် ... ညည်းပဲ tomorrow မှာ ပုံစံ change မယ် ဆို၊ မရဘူးနော် လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ”

ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံသည့် သည်အန်တီ ပေါက်စ ရွန်းကြောင့် ခက်လှချည်ရဲ့။ ခုချိန်မှာ ‘စိစိဟာ မျိုးကြီး သီချင်းလို ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို။

“ကန်တော်ကြီး ... အင်းလျားလည်း မသွားချင် ... ကိုယ် လေ မသွားဘူး ... ပြန်မြင်ယောင်ကာ ... ဆွေးနိုင်တယ် ... နှစ်ယောက်သား သွားဖူးတဲ့ ... ဘုရားပေါ်က ခိုလေးများ ... ကိုယ်လာရင် မေးငေါ့ကြမလား ... အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိလို့ ... ကိုယ်နီးရမက်တော့ ... ထိုင်နေကြရှေ့က မင်းရှိ ရာ ... ခုံလေးသို့ ... အရင်လို မကြည့်ဝံ့ဘူး”

စိစိသည် အခုမှ တကယ့်ကို အဲဒီသီချင်းလိုကို ဖြစ် နေသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကတော့ သင်တန်းပိတ်၍ ကိစ္စမရှိ။ တနင်္လာကနေ သောကြာအထိ တက်ရမည့်သင်တန်းမှာ သူလည်း ပါနေသည်။ ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ သင်တန်းသွားရမလဲ မသိတော့။

“ဟဲ့ ... စိစိ၊ သွားမယ်လေ ပြင်တော့”



ငြင်းနေလည်း ရမှာမဟုတ်တော့သည့်အဆုံး စိစိသည် ရေမြန်မြန်ချိုးကာ သနပ်ခါးကျဲကျဲလိမ်းကာ အင်္ကျီလဲ၍ ထွက်လာ ခဲ့တော့သည်။

စိတ်မပါစွာဖြင့် ရွန်းနှင့်အတူ လိုက်လာရသော်လည်း စိစိသည် အတွေးထဲမှာကတော့ ဒီအချိန်ဆို အရင်တုန်းက ကိုက စိစိဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြအချိန်ကို စိတ် ရောက်နေတာဖြစ်သည်။

ဘာလို့များ သစ္စာမဲ့တာလဲ ကိုရယ်။

“ကဲ ... ရောက်ပြီ၊ ဆင်းတော့”

ရွန်းက ဆင်းဆိုလို့သာ ဆင်းတယ်။ အခုမှကြည့်မိ တာက ရွန်း ခေါ်လာသောနေရာမှာ beauty saloon ဆီပဲ ဖြစ် သည်။

“အား ... ရွန်းရယ်၊ ရွန်း၊ ရွှိုင်းဖို့ကိုများ စို့ကို ခေါ်လာ သေးတယ်”

“ငါ ရွှိုင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး စိစိ၊ ညည်း ရွှိုင်းဖို့၊ ကဲ ... လာ စမ်းပါ”



စိုစိုကို ဆိုင်ထဲရောက်သောအခါ ရွန်းနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးနေသော hair stylist ကို စိုစိုအား ပုံပြောင်းဖို့ ပြောလေ သည်။

“ခင်ရေ ... သူ့ကို ခင်လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီ၊ အလန်းစား ဖြစ်သွားအောင် လက်စွမ်းပြလိုက်ပါဦး”

“အာ ... ရွန်း၊ စို မလုပ်ချင်ပါဘူး”

စိုစိုက အကြောက်အကန် ငြင်းနေသည်ကို ရွန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် စိုစိုကို စကားဆိုလေသည်။ သည်စကား တစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပဲ စိုစို၏ငြင်းဆန်မှုအားလုံးသည် အရည်ပျော် သွားတော့သည်။

“ကတိုးမောင်ရဲ့နောင်တတွေကို နင် လိုချင်ရင်တော့ ပုံစံ ပြောင်းပေးဟယ်”

ရွန်းရဲ့စကားကို နားထောင်ကာ စိုစိုက ခေါင်းညိတ် ပြလျှင်တော့ အဲဒီအစ်မက စိုစိုကို စတင်ဒီဇိုင်းဆင်လေတော့ သည်။ အချိန်တွေကြာလို့ ကြာမှန်းလည်း မသိတော့စွာဖြင့် ဆံပင် ကို ခေါင်းလျှော်၊ ညှပ်၊ ဆေးဆိုး အမျိုးစုံ ပြုပြင်ပြင်ဆင်ပြီးသွား သောအခါ စိုစိုသည် ကိုယ့်ပုံကိုယ်တောင် သိပ်မမှတ်မိချင်တော့။



ခါးထိရှည်နေသော ဆံခွယ်ရှည်တို့မှာ အားလုံးပြီးစီး သွားသောအခါ ကျောလယ်မရှိတရှိလောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ယခင်က စင်းမြနက်မှောင်နေသော ဆံပင်စင်းစင်းရှည်ရှည်တို့ နေရာမှာ wave သဏ္ဍာန် ဆံပင်ပုံစံနှင့်အတူ ညိုရိပ်သမ်းဆံပင် အရောင်တို့က အစားထိုး ဝင်ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာကတော့ ပေါင်းတင်ထားသောကြောင့် နူးညံ့ ဝင်းဖန့်ကာ လတ်ဆတ်နေသည်။ ဖြတ်ချလိုက်ရသည့် ဆံပင်တွေ ကို နှမြောပေမယ့် ဒီဆံပင်ပုံလေးက မဆိုးဘူးဟု တွေးမိပါသည်။

“ဟား ... လုံးဝမိုက်သွားပြီ စိုစိုရယ်၊ ဟကယ် အသစ်ပဲ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလိုသေးတယ်”

“ဘာ ... ဘာလုပ်ဦးမှာလဲဟင်”

“မလန့်ပါနဲ့ စိုစိုရယ်၊ ရော့ ... ဒါတွေသွားပြီးလဲလာခဲ့”

Beauty Saloon က ကောင်မလေးတွေက စိုစိုကို အဝတ်လဲခန်းသို့ လိုက်ပို့သဖြင့် စိုစိုက ရွန်းပေးသည့် အဝတ် အစားတွေကို လဲလှယ်လိုက်သည်။ စိုစို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွား ချိန်မှာတော့ ရွန်းနှင့်အတူ ဆိုင်ကကောင်မလေးတွေကပါ လှတယှဉ်

www.burmeseclassic.com



ချီးမွမ်းတော့ ညစ်နေတဲ့စိတ်တွေပျောက်ကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာ တော့သည်။

အဲဒီကအပြန်မှာတော့ ရွန်းသည် စိုစိုကို Shopping Mall တွေ လိုက်ပို့ကာ အဝတ်အစားတွေ ဖိနပ်တွေ Accessories တွေ စုံစီအောင်ကို ဝယ်ပေးတော့သည်။

တစ်နေ့ကုန် ခြေတိုအောင် လျှောက်ရသော စိုစိုမှာ တော့ တော်တော်ကို ပင်ပန်းချေပြီ။ ရွန်းကတော့ ပင်ပန်းဟန်မပြ ဘဲ ပျော်ရွှင်နေပုံပင်။

“ရွန်း ... တော်လောက်ပါပြီ၊ ခြေထောက်တွေလည်း ညောင်း လှပြီ”

“အေးပါဟယ်၊ ပြီးရင် ဖုဒ်ကော့မှာ သွားစားတာပေါ့”

စိုစိုနှင့် ရွန်းသည် ဖုဒ်ကော့မှာ ဝင်စားကြရင်းနှင့် ရွန်းကတော့ စိုစိုကို ပြောချင်သမျှကို အစုံအလင် ပြောလေတော့ သည်။

“စိုစို ဒီနေ့ကစပြီး နင်ဟာ စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ဘဝသစ် ကို တည်ဆောက်မယ့် သစ်ရွက်စိုစို ဖြစ်သွားပြီနော်။



အရင်တုန်းကလို အားငယ်တာတွေ အသည်းကွဲတာတွေ စတဲ့ ခပ်ပိန်းပိန်း အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက် ...

အခုကစပြီး ခေတ်နဲ့လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီနော် ... ဟုတ်လား”

ရွန်းရဲ့စကား ကြားရတော့ စိုစိုသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ခုကို ချလိုက်တော့သည်။

“ဟယ် ... စိုစိုရယ်၊ နင့်မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ အီး မှန်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့၊ နင် ဒီလိုသာ ကုပ်ချိုချိုလုပ်နေရင်တော့ ကတိုးမောင်က နင့်အတွက် ဘာနောင်တမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို စိုက ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“သွက်လက်ပွင့်လင်းတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့နေပေါ့ဟဲ့၊ နင့်အဒေါ် ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ခေတ်မီသလဲ စိုစိုရယ်၊ နင်က ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘာလို့များ အခုလို ကုပ်ချိုချို ဖြစ်နေတာလဲ”

ရွန်းပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ရွန်း နှင့် စိုစိုသည် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်သာ ကွာသဖြင့် မသိရင်



ညီအစ်မလိုပင် ထင်ရသည်။ ရွန်းကတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ငယ် နေသယောင်။

ရွန်းသည် ခေတ်မီ၍ စတိုင်လ်ရှိကာ ယောက်ျားတွေ နှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍ လုပ်ကိုင်နိုင်သည့်စွမ်းရည်ရှိသည်။ လက်ရှိ တွင် Export လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသူလည်းဖြစ်သည်။

အသက်လေးမှ သုံးဆယ်ကျော်ကာ ရှိသေးပေမယ့် ရွန်း၏ ထူးချွန်မှုတွေကြောင့် စီးပွားရေးလောကတွင် နာမည်တစ် လုံးနှင့် ရပ်တည်နေသူ။ စိုစိုရဲ့မိဘတွေ မရှိတော့ကတည်းက စိုစို ဟာ ဒီအန်တီလေးကိုသာ အားကိုး၍ နေခဲ့ရသည်။

မိဘအမွေကို စိုစိုနာမည်နှင့် ဘဏ်ထဲမှာ ထည့်ထား စေပြီး စိုစို၏စရိတ်စက အစစအရာရာ အားလုံးကို ရွန်းကသာ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ရွန်းက စိုစိုရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာ ဖြစ်သည်။

“စိုစို အခုတက်နေတဲ့ သင်တန်းတွေကို ညနေပိုင်းရွှေ့လို့ ရရင် ရွှေ့လိုက်၊ ကတိုးမောင်နဲ့ အချိန်မတူစေနဲ့”
“ဟင် ... ဘာလို့လဲ ရွန်း”



“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင့်ကို ကတိုးမောင် မတွေ့အောင်လို့ပေါ့၊ ခုချိန်မှာ စိုစိုက ဒီခိုင်းအသစ်နဲ့ အထာမကျသေးတော့ အထာကျအောင် လုပ်ရဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပုံစံက လုံးဝ smart ဖြစ်သွားပြီဆိုမှ ကတိုးမောင်နဲ့ section တူ တက်ရမယ်”

စိုစိုသည် အအေးပိုက်ကို စုပ်နေရင်းက ရွန်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ရွန်းရယ် ... အခုသင်တန်းက ပြီးပဲပြီးတော့မယ့်ဟာ၊ ရွှေ့မနေပါနဲ့တော့”

“ရွှေ့ရမယ်၊ နောက် level တက်တဲ့အခါမှ ကတိုးမောင် နဲ့ section တူ လိုက်တက်ရမယ်”

“ဘာလို့လဲ ရွန်း၊ အကြောင်းရှိလို့လား”

“အင်း ... ရှိတာပေါ့ဟဲ့၊ ပြောရရင်တော့ နင့်ကို သူ ခေါင်းထဲမှာ အမေ့ခံထားမယ့် သဘောပေါ့ဟယ်၊ သူ ကောင်မလေးတွေနဲ့တွဲစမ်းပါစေ၊ စိုစိုကသာ သူ မတွေ့ အောင်နေ ...

ဒီသင်တန်းပြီးလို့ နောက်ထပ် level တက်ပြီဆိုမှ အရင်ကနဲ့ လားလားမှမဆိုင်တဲ့ သစ်ရွက်စိုစိုကို သူတွေ သွားစေရမယ် ...



ရွန်း ပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော် စိုစို”

အင်း ... စိုစိုဟာ သူ့ကို ခွဲနိုင်ပါ့မလား။ အို ...

သူဟာ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်ထားတဲ့သူပဲ။ ငါ မုန်းရမှာပေါ့။

“စိုစို ... အကယ်၍များ သူဟာ စိုစိုကို လမ်းခွဲလိုက်လို့ နောင်တ၊တရားတွေ ရင်မှာပိုက်ပြီး စိုစိုဆီ ပြန်လာမယ်ဆို ရင် နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ စိုစို”

ရွန်းရဲ့မေးခွန်းကြောင့် စိုစို ငိုငံခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုသာ စိုစိုဆီ ပြန်တိမ်းညွတ်လာခဲ့ရင် စိုစိုဟာ ဝမ်းပန်းတသာ နှင့် လက်ခံရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ခါးခါးသီးသီး ပြောပြီး လမ်းခွဲရမှာလား။

အဲဒီအဖြေအတွက် စိုစိုသည် ဘာဆိုပြီးတော့ မဝေ ကွဲပါ။ လောလောဆယ်မှာ စိုစိုဟာ ကိုကို စိတ်နာသည်။ အဲဒါ ကတော့ သေချာသည်။ ရွန်းက ဖြေလေဟု ထပ်မေးလျှင် စိုစို သည် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဘဲ မချိုပွိုးတစ်ခုသာ ပွိုးပြနိုင်ခဲ့ပါ သည်။



ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရရင်ဖြင့်

အချစ်သည် သူ့အတွက်တော့

အဆုံးအစမရှိသည့် ကောင်းကင်ကြီးပင်။

အချစ်ဆိုသည် စာလုံးနှစ်လုံးအတွင်းမှာ

မြောက်မြားစွာသော အသည်းနှလုံးတို့ တည်ရှိနေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ...

အဆုံးအစမရှိသည့် ကောင်းကင်ကြီး၌

မြောက်မြားစွာသော အသည်းနှလုံးတို့ကို

သူဟာ အောင်မြင်စွာ ထုဆစ်ပုံဖော်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ...

သူ့အသည်းနှလုံးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံဖော်ထုဆစ်ခဲ့ရင်ဖြင့်...

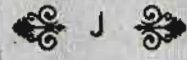
ရတနာငါးထပ်



ကိုယ်ဘက်က ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပေးထားပေမယ့်
 မင်းကတော့ ကိုယ့်ကို စကားခါးခါးတွေနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်
 ကိုယ်က အချစ်ကို ချိုသလား ခါးသလား မြည်းကြည့်နေ တာ
 မဟုတ်ဘူး။
 အသည်းကွဲခဲ့ဖူးပေမယ့်
 ဒီတစ်ခါ ကတော့ ရင်ပါကွဲသွားတာ။
 မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် ဟန်နေ။



၀



ပုဒ်မနှစ်ချောင်းကို ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ထင်သည်
 အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်မိသည်။ စားပွဲတင်နာရီလေးက နေ့လယ်
 (၂)နာရီ(၁၅)မိနစ်တိတိကို ညွှန်ပြနေသဖြင့် စာအုပ်ထဲတွင် နေ့စွဲ
 နှင့်အချိန်ကိုမှတ်ကာ ရေးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်တော့
 သည်။ ညောင်းချိနေသော သူ့ရဲ့လက်ဆစ်တွေကို တဂျွတ်ဂျွတ်
 နှင့် ချိုးလိုက်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟော ... ရေးလို့ ပြီးသွားပြီလား ညီ”

ထင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ကိုကြီး
 ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာသည် အင်မတန်မှ
 ကြည်လင်ကာ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်းသန့်နေသည်။ ထင်က
 ကိုကြီးရဲ့ဘေးက ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...



“ပြီးသွားပြီ ကိုကြီးရေ၊ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားတာပဲ”

“ဟား ... ငါ့ညီကတော့ကွာ၊ ကဲ ... ဒီနေ့ညနေ Dinner ကို အပြင်မှာ ကိုကြီးတို့ စားကြမယ်၊ ညီရဲ့လုံးချင်းဝတ္ထု ပြီးသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ”

“good အရမ်းမိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ ကိုကြီးရာ”

ထင်အပြောကို ကိုကြီးက အသာဖြိုးကာ ပန်းကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပေးပြီး ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကိုကြီး ကိုဘဦးတို့နဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ညီ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ကိုကြီး လာ တာနဲ့သွားမယ်”

ထင်က ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ကာ ကိုကြီးကို နှုတ် ဆက်လိုက်သည်။ ကိုကြီးထွက်သွားသည်နှင့် ထင်သည် သီချင်း ဖွင့်ကာ ညည်းဆိုရင်း မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ခဏလောက် အနားယူပြီးသည့် အခါတွင်တော့ ထင်သည် ရေကိုစိမ်ပြေနေပြေချိုးကာ dinner စားဖို့ ပြင်တော့သည်။ ကြက်သွေးရောင် polo စပို့ရှပ်ကို ချည်သားကွာတားဘောင်းဘီ ဖြင့် ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။



သူ့ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ မေမေဆီမှ မြင့်မားသောအရပ် အမောင်းနှင့် လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် နီရဲစိုမြဲသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို အမွေရထားသလို မေမေဆီမှ ဝါရွှေနွယ်သွေးသော အသားအရေ ကို အပိုင်စားရထားသဖြင့် တော်တော်လေးကို သန့်စင်ကာချော သည်ဟုတောင် ပြောလို့ရပါသည်။

ဘဝမှာ အလိုရှိရာ ဆန္ဒတော်တော်များများကို သူက ပိုင်ဆိုင်သဖြင့် ကံကောင်းသော သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်လေသည်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူက ဒီဘဝလေးကိုတော့ ဖြင့် အသက်မက မြတ်နိုးကာ တန်ဖိုးထားလှပါသည်။

သူ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ကိုကြီး ပြန်ရောက် လာ၍ ညနေ dinner ကို ရွှေကျွန်းမှာ စားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ dinner စားပြီး အပြန်မှာတော့ သူ့ဆီကို ဘော်ဒါတစ်ယောက်က ဖုန်း ဆက်သောကြောင့် ဖုန်းပြောလိုက်ရသေးသည်။

မနက်ဖြန် သင်တန်းတက်ရမှာကို မေ့နေမှာစိုး၍ လှမ်းသတိပေးသည့်အပြင် သူ့ရဲ့အသည်းကွဲဖိလင်တွေ အန်ချနေ

www.burmeseclassic.com



သေးသဖြင့် ထင်က တော်လ်ကီတွေ နည်းနည်းပါးပါးလွှတ်ကာ ချုပ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ဖုန်းပြောပြီးရင်တော့ ထင်သည် ချက် ချင်းပင် အိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

မနက်ပိုင်းတွင်တော့ သူ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းမှာပဲ သူ့ထံသို့ သတင်းတစ်ခု ရောက်ချလာတော့သည်။ သူ့သူငယ် ချင်း ဝေဖြိုးက လှမ်းအကြောင်းကြားတာဖြစ်သည်။

“ထင်ရေ ... မိုးစန္ဒီ ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့”

“ဘာ ... ဟန်နေ ပြန်ရောက်လာပြီ ... ဟုတ်လား”

သူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဝေဖြိုးကို မေးလိုက်လျှင် ဝေဖြိုးက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ထင်၊ သူ ပြန်ရောက်လာပြီ၊ သူ့အမျိုးသားက accident နဲ့ ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သူက ဒီနိုင်ငံမှာ ပဲ အခြေချတော့မယ်ဆိုပဲ၊ ငါနဲ့ မနေ့က East point မှာ တွေ့တာကွ၊ မင်းကိုတောင် မေးနေသေးတယ်”

“သူ့ ... သူက ဘာတွေမေးတာလဲဟင်”



“အခုပေါ့ကွာ၊ မင်းအကြောင်းတွေပေါ့၊ မင်း ဖုန်းနံပါတ် တောင်းတာနဲ့ ငါလည်း ငြင်းမရတဲ့အဆုံး အိမ်ဖုန်းတော့ ပေးလိုက်တယ်ကွာ”

ဟန်နေ ... သူ့နားစည်တစ်ခုလုံးမှာ ဟန်နေ ပြန် ရောက်လာပြီဆိုသော အသံကသာ ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ မင်းဟာ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကိုမှ ဂယက်ထစေနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိလား ဟန်နေ။

“ထင် ... ဟေ့ကောင်”

“ပြော ... သူငယ်ချင်း ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း အသံတိတ်သွားလို့ ငါလည်း အစက မပြောဘူး လုပ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောသင့်တယ် လို့ ...

ပြီးတော့ ငါ အကြံပေးချင်တယ်၊ မင်း လက်ခံမယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“ရပါတယ် ဝေဖြိုး၊ မင်းက ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း ပဲ ပြောပါ”

www.burmeseclassic.com



ဝေဖွိုးက တစ်ချက်တွေဝေနေပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးလေသံ ဖြင့် စ၊ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ စန္ဒီ့ကို ငါ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်ပါရစေ ကွာ၊ စန္ဒီ့အပေါ်ထားတဲ့ မင်းစိတ်တွေ ပြောင်းလဲသင့်ပြီ လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဟန်နေ ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လည်း ပြောင်းသင့်ပြီ ...

ခုချိန်မှာ သူကလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ရှိနေပြီပဲ၊ မင်း စိတ်မနာရက်ပေမယ့် စိတ်မှာလိုက်ပါ ထင်၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့ကို ခုလို အကြံပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ငါ ဟန်နေ ... အဲ ... စန္ဒီ့ကို မိတ်ဆွေတစ် ယောက်လိုပဲ သဘောထားပါ့မယ်”

“အိုကေ ... ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ပုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ... ဆီးယူ”

ဝေဖွိုးက ပုန်းချလိုက်လျှင် သူဟာ အိပ်ရာပေါ်က နေ မထနိုင်သေးဘဲ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်လေတော့



သည်။ ဟန်နေ ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဟန်နေအမျိုးသား က ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ဟန်နေ့ခမျာ ဘယ်လိုများ ရပ်တည်နေရ မှာပါလိမ့်။

အင်း ... သူကသာ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သေးတာ ပါ။ ဟန်နေကတော့ သူ့ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်ကတည်းကဖြစ်သည်။

ဟန်နေ ... ဟန်နေ။ အဲဒီအချိန်ကာလတွေကို သူ မှတ်မိသေးသည်။ အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက သူကလည်း မဂ္ဂဇင်း တိုက်တွေမှာ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ကြိုးစားရေးပို့နေချိန်က ဟန်နေ နှင့် ပြတ်ဖို့စခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူနှင့် ပဲခူးနေဟာ 1st year ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူသက်တမ်း လေးနှစ်ယောက် ဖြတ်သန်းပြီးချိန် မှာ ဟန်နေ အမျိုးတွေက စခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ငါတို့ လမ်းခွဲရအောင် ထင်”

“ဟင် ... ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ ဟန်နေ”

www.burmeseclassic.com



အဲဒီတုန်းကဆို သူ့မှာ အတုန်တုန် အလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဟန်နေ့ကို မေးရတာဖြစ်သည်။ ဟန်နေ့ကတော့ သူ့အပေါ် မာကျောသော နှလုံးသားဖြင့် အပြတ်ပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ငါ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ရမယ် ထင်၊ ပြီးတော့ ငါ ကိုရန်နောင်နဲ့ ဒီမှာ လက်ထပ်သွားမှာ”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ် ဟန်နေ့”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ထင်၊ ငါ့ကို မေ့လိုက်တော့၊ ငါလည်း နင့်ကိုမေ့ပစ်မှာ”

ဟန်နေ့ရဲ့စကားတွေဟာ သူ့ကို ခွေခနဲလဲလောက်အောင်ကို အားလျော့သွားစေပါသည်။ ဟန်နေ့ဟာ အဲဒီလို ရက်စက်တတ်မှန်း သူ မသိခဲ့ပါ။ အဲဒီတုန်းက သူ့မဟာ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဟန်နေ့ကို တောင်းပန်ရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟန်နေ့၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဟန်နေ့က ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ”



“ကိုရန်နောင်က ငါ့ဘဝအတွက် မှီခိုဖို့ အကောင်းဆုံးသူပဲ ထင်၊ နင့်လို အူတူကောင်ကို ငါ လက်တွဲတာထက် ကိုရန်နောင်ကို လက်ထပ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချတာက ငါ့အတွက် ခိုင်မာမယ်”

ဟား ... ဒါတော့ ဟန်နေ့ သူ့ကို ရက်စက်လွန်းအားကြီးပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြီး နှိမ်ပြောနေတဲ့ သူ့ချစ်သူ ကောင်မလေးကို သူကခပ်စိမ်းစိမ်း နာကျင်စွာကြည့်ကာ ...

“နင်က ငါ့ကို အသုံးမကျဘူးလို့ ပြောတာလား ဟန်နေ့၊ ပြောစမ်း”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်တန်ဖိုး ကိုယ်သတ်မှတ်တာပဲ၊ ငါ သဘောမကျတဲ့ စာရေးဆရာဘဝကို နင် ရွေးခဲ့တာကိုက နင့်ကို ငါ သဘောမတွေ့နိုင်တဲ့ အချက်ပဲ”

ကြည့်စမ်း ... သူ့ကို နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို စော်ကားနေပါလား။ သူကလည်း ဘာမှမအောင်မြင်သေးပေမယ့် သူ့အနုပညာကို ထိခိုက်လာရင် ဘယ်လိုမှ နားလည်ခံစားပေးလို့ မရပါ။

www.burmeseclassic.com



“ကောင်းပြီ ... ဟန်နေ၊ နင် ဘာဖြစ်ချင်နေတာလဲ”

“လမ်းခွဲမယ်”

သူ့မာနတွေကို ထိခိုက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် သူဟာ သိပ်ပြီး ခယမနေချင်တော့ပါ။ ဟန်နေ ... မင်း ငါ့ကို သိပ်ရက် စက်တာပဲ။ ထင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ဖိကိုက်လိုက် ကာ ...

“အိုကေ ... ဟန်နေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးပေး ထားပေမယ့် မင်းကတော့ ကိုယ့်ကို စကားခါးခါးတွေနဲ့ တုံ့ပြန်တယ်၊ ကိုယ်က အချစ်ကို ချိုသလား-ခါးသလား မြည်းကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...

အသည်းကွဲခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါကတော့ ရင်ပါကွဲ သွားတာ။ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် ဟန်နေ”

“ဆောရီးပဲ ထင်၊ ငါ မရည်ရွယ်ဘူး”

“nevermind ဟန်နေ၊ မင်းကို ငါ သိပ်စိတ်နာနေပါ့မယ်”

အဲဒီလိုနှင့် သူ့ဟာ ခဲတစ်လုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်ကာ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်အတွက်ကတော့ အချစ်သည် ရွံစရာကောင်းသော နာကြည်းမှုပဲ ဖြစ်ပါသည်။



အထူးသဖြင့် သူ့ကို အထင်သေးသော မိုးစန္ဒီ(ခေါ်) ဟန်နေကို မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဒီနေ့လို အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ bst seller စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နေထိုင်နေခဲ့ တာဖြစ်သည်။

စွန့်သွားတော့ ဟန်နေ။



ညနေ သူ သင်တန်းက ပြန်ရောက်လာသောအခါ တွင်တော့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ကြီးကြီးတိုးက ဒီစကားလှမ်း ပြောတာဖြစ်သည်။

“သားငယ်ဆီ မိုးစန္ဒီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖုန်း ဆက်တယ်ကွယ့်၊ သင်တန်းသွားတယ်ဆိုတော့ နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်တဲ့”

မိုးစန္ဒီ ... သူမ တကယ်ပဲ သူ့ဆီ ဆက်သွယ်လာ ခဲ့ပြီ။ ထင်သည် ကြီးကြီးတိုးကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြပြီး ကိုယ့် အခန်းဆီသို့သာ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ဟန်နေ့ကို သူ ချစ်သေး ရဲ့လား။ မချစ်တော့ဘူးလို့ပဲ သူ သတ်မှတ်လိုက်တော့သည်။

လက်ရှိမှာ သူ့ဘဝရဲ့အအေးချမ်းဆုံး ကမ္ဘာလေး ဟာ စာရေးခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ဟန်နေ့ရဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားသောအခြေ



အနေတွေကို သူ စာနာနားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်နေ့အတွက် သူ့အချစ်တွေသည် ကမ္ဘာခြားသွားစေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“သားငယ်ရေ ... ဖုန်းလာတယ်၊ အပေါ်ကို လွှဲပေးလိုက် ဖြ”

ကြီးကြီးတိုးရဲ့အသံကြောင့် ထင်သည် ခုတင်ဘေး ကဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင်တော့ ထင်ထားသလိုပင် သူမ ဆီက ဖုန်းဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို”

“ထင် ... ငါ ဟန်နေ့ပါ”

ချိုသာရီဝေနေဆဲ သူမအသံကို ထင်က အံ့ဩဗာန် မပြဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“စန္ဒီ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ၊ နင့်သတင်းအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ၊ အခုကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ် ထင်၊ ငါ့အတွက်တော့ ကိုကိုနောင်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ အကြီးမားဆုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ပါပဲ”



ဘာလဲ ... မင်း ကြေကွဲနေရတာဟာ ငွေပုံကြီးပြီလဲ သွားလို့လား။ ထင်သည် အဲဒီလို ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးကာ မျက်နှာကို မှဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး စန္ဒီ၊ အကူအညီလိုရင် ပြောပါ၊ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါ့မယ်”

ထင်ရဲ့ခပ်စိမ်းစိမ်းစကားတို့ကြောင့် သူမက ရှေ့ဆက် စကားမဆိုသေးပဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်ကာ ...

“ထင်က အခုဆို အရမ်းကို အောင်မြင်နေပြီနော်၊ ထင် စာအုပ်တွေ ဖတ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ဖြစ် တယ်၊ ကောင်းတယ်နော်”

“အင်း ... thank you”

“ထင် ... နင် ငါ့ကို သူချင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပေး နိုင်ပါတယ်နော်”

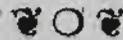
“ငါက ဘော်ဒါစိတ်ရှိတဲ့သူပါ စန္ဒီ၊ ဟို ... ဘာပြောစရာရှိ သေးလဲ၊ ငါ စာရေးချိန် ရောက်နေပြီ ...

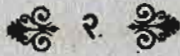
ငါက စာရေးတဲ့အချိန်ဆို ဘယ်သူနဲ့မှ ဖုန်းမပြော တတ်ဘူး ... ဆောရီး”



“အိုကေလေ ... ထပ်ဆုံတာပေါ့ c u ”

သူမ ဖုန်းချသွားသောအခါ ထင်သည် ခေါင်းအသာ ယမ်းကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်တော့သည်။ နာကျင်စွာ ရပ်တည်ခဲ့သော နှလုံးသားသည် ထုံနေပြီဖြစ်သဖြင့် ခံစားချက် မဲ့နေတော့တာ သေချာပါသည်။





စာအုပ်တန်းမှာ လိုချင်တာလေးတွေရှာပြီးနောက် မှာတော့ အချိန်လည်း မနည်းတော့ပြီမို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ဦးတည်လိုက် တော့သည်။

စာတစ်အုပ် ပြီးသွား၍ နောက်တစ်အုပ် မရေးခင် စပ်ကြားမှာ သူဟာ အရမ်းကို ပေါ့ပါးစွာဖြင့် နေထိုင်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူဝါသနာပါသော music တွေ နားထောင် သည်။ စာအုပ်တွေဖတ်သည်။ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်သည်။

ပြီးရင် ဘော်ဒါတွေစုကာ ဟော့ပေါ့သွားသောက် ကြသည်။ ကားလျှောက်မောင်းကြသည်။ အဲဒါလေးတွေကိုက ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အရသာပင်ဖြစ်သည်။



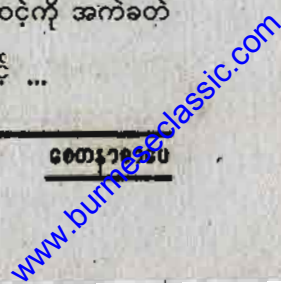
ဒီနေ့ အပြန်မှာတော့ ကားမောင်းလာရင်းနှင့် မြင် လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် မွှေးရာပါဗီဖြစ်သည့် ကူညီချင်သည့် စိတ်တို့က အဆီးတားမဲ့စွာ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။ လမ်းမှာ ကားပျက်သည့်ဒုက္ခက တော်တော်ကို အသက်ရှူကျပ်ပါသည်။

ထင်ဆို အဲဒီဒုက္ခတွေကို စိတ်ပျက်လွန်း၍ ကား မောင်းတော့မည်ဆို အမြဲစစ်ဆေးပြီးမှ သွားသည့်အကျင့်ကိုလုပ် ထားလေသည်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် ထင်တောင် ကားပျက် တဲ့ဒုက္ခကို စိတ်ပျက်တာ သူမလို မိန်းကလေးသာဆို ပိုဆိုးတော့ မပေါ့။

ထင်သည် ကားကို ဘေးထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်က ဆင်း၍ သူမဆီသို့သွားကာ စူးစမ်းသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်ကြည့် ပြီး ...

“ဟို ... ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီပေးရမလဲ ခင်ဗျ”

ထင်အပြောကြောင့် သူမသည် ထင်ကို အကဲခတ် သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ယုံသွားဟန်ဖြင့် ...





“ကားက ဒီနားရောက်မှ ထိုးရပ်သွားတာ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။”

“ဪ ... ကျွန်တော် ကြည့်ပေးရမလား။”

ထင် အမေးကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးလေးက သူ့ကို စွေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြီး မေးလေသည်။

“ရှင်က mechanics လား။”

ဟိုက် ... သေလိုက်စမ်း။ လွဲပေါ့ အမိရယ်။ အံ့ပျဲ ကျုပ်လို နာမည်ရ စာရေးဆရာကို ခင်ဗျားလေးက ထင်ရက်ပါတိ။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကား ဘေးထိုး ရပ်တော့ ကားများပျက်သလား ပျက်ရင် ကူညီပေးရအောင် ဆိုပြီး ဆင်းမေးကြည့်တာပါ ...

လမ်းမှာ ကားပျက်ရင် အရမ်းဒုက္ခရောက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာလို့ ကူညီပေးတာပါ။”

“ဟို ... ဆောရီးပါ။ စိုကလည်း စိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ။ ကြည့် တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါလားဟင်၊ စိုက ကားပဲမောင်းတတ် တာ၊ ကျန်တာ ဘာမှမသိဘူး။”



အလဲ ... သူကလေးနာမည်က “စို”ဆိုပါလား။ ထင်သည် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်၍ စက်ဖုံးဖွင့်ကာ အထဲကို နည်း နည်းပါးပါး စစ်ကြည့်ရင်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါ။

“ဒီမှာကဘာကွိုင်မှ မရှိဘူးဗျာ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဆီကော စစ်ခဲ့ရဲ့လား။”

“အယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မစစ်ခဲ့မိဘူး။”

ထင်သည် ခပ်သွက်သွက်လေး ကားမောင်းသည့် ဘက်သို့သွား၍ ဆီဂိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ထို အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကားက ဆီပြတ်သွားတာ။”

“ဟယ် ... ဒါဆို ဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကူညီလက်စနဲ့ကူညီ ပါဦးနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ထင်သည် အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းနေ သည့် သူမကိုကြည့်ကာ ပိုမယ့်ပို ကူးတို့ရောက်ရောက် ပိုတော့ မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်၍ ...

“အိုကေ ... ကျွန်တော့်ကားထဲက ဆီထုတ်ပေးလိုက်မယ်၊ တစ်ဂါလန်ဆို လောက်တယ်နော်။”



“ဟုတ် ... စိုက အိမ်ပြန်မှာပါ။ အိမ်ပြန်ဖို့ကို အခု ကားက ထိုးရပ်သွားတော့ ...”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆီထုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဪ ... ခင်ဗျားကားက ဓာတ်ဆီနော်”

“ဟုတ်”

ထင်သည် သူမကို ပုံးတွေ ပိုက်တွေပါလားလို့လည်း မမေးချင်တော့ပါ။ သူမပုံစံကြည့်ရတာ တော်တော်ကို ညစ်နေပုံ ရပါသည်။ ထင်သည် ကားထဲမှ ဓာတ်ဆီကို ထုတ်ပြီးသည်နှင့် သူမကားထဲသို့ ဆီဖြည့်ပေး စက်နှိုးပေးနှင့် အတော်အလုပ်ရုပ်သွားတော့သည်။

“ကဲ ... အမိ၊ စိတ်ချစွာမောင်းတော့၊ ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ရှင်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ဆီဖိုး ဘယ်လောက် ...”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ လောကမှာ ငွေမပါတဲ့ အဖြူရောင်စေတနာတွေကလည်း တကယ်ရှိပါတယ်၊ မင်းကို စေတနာသန့် သန့်နဲ့ ကူညီတာပါ၊ ပိုက်ဆံပေးဖို့ မလိုပါဘူး ...”



ကဲ ... ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ကျေးဇူးနော်”

ထင်သည် အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြရင်း ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အဲဒီကူညီမှု လေးသည် အဖြူစင်ဆုံး ကူညီမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။



“ဟယ် ... ခိုခို တော်ပြီလား”

စိုစိုသည် စားပြီးသားပန်းကန်ကို ဘေးခင်မှာသွား၍ ဆေးလိုက်ပြီး ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ရွန်းက ခပ်ငိုငိုငိုငိုဖြစ်နေသော စိုစိုကို အကဲခတ်ရင်း မေးလာသည်။

“စိုစို ... ဒီနေ့ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

စိုစိုသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချကာ ရွန်းကိုပြောပြဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ စိုစိုရဲ့ခံစားချက်အတွက် ရင်ဖွင့်ဖို့ရာ ရွန်းပဲ ရှိသည်လေ။

“ရွန်း ... ဒီနေ့လေ စို ကတိုးမောင်တို့စုံတွဲကို တွေ့ခဲ့တယ် သိလား”

စိုစို အပြောကြောင့် ရွန်းသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကို ရယ်မောကာ စိုစိုပဲခုံးကိုပုတ်၍ ...



“သူတို့အတွဲကို မြင်ခဲ့လို့ ညည်းမျက်နှာက ဒီပုံပေါက်လာ တယ်ပေါ့၊ ဟား ...-စိုစိုရယ်၊ ပြောတော့ဖြင့် ဆင်ဖမ်းမယ် ကျားဖမ်းမယ်နဲ့ ခုမျက်နှာက တော်တော်ရင်ခံလာတယ် ပေါ့၊ ဒါကြောင့် ညစာတောင် မစားနိုင်ရှာဘဲ diet လုပ် တယ်ပေါ့ ...

စိုစို ... အသည်းကွဲရင် အစားများများ စားရတယ် ဟဲ့၊ အဲ ... ဒါနဲ့ ကတိုးမောင် ညည်းကို တွေ့သေးလား”

“မတွေ့ပါဘူး၊ ကန်တင်းမှာ ကြည်နူးနေတာ၊ စိုကို ဘယ်မြင်မှာလဲ”

“အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့၊ စိုစိုရဲ့ ဒါမှ စို အစီအစဉ်တွေ အောင်မြင်မှာ”

စိုစိုသည် ကန်တင်းမှာထိုင်၍ ချစ်ရည်လူးနေကြ သော ကတိုးမောင်နှင့် မေဝတ်ရည်တို့အတွဲကို သင်တန်းအဆင်း မှာ မြင်လိုက်ကတည်းက ရွန်း ပုံသွင်းပေးထားသည့် သွက်လက် မှုတွေ ကျပျောက်သွားသလိုကိုဖြစ်ကာ ငိုငိုတိုတို ဖြစ်သွားရ သည်။



သည်ကြားထဲ လမ်းမှာက ကားထိုးရပ်သွားသဖြင့် စိုစို၏စိတ်ညစ်မှု tempo များသည် အဆုံးစွန် တက်ချလာကာ ငိုချင်လာသည် စိတ်တွေကို ပိချိုးနှိမ်ချနေသော အချိန်မှာ လာကူညီ ပေးသွားသော ကျေးဇူးရှင်လေးကြောင့် စိုစို အဆင်ပြေသွားတာ ဖြစ်သည်။ နို့မို့သာဆို ...။

စိုစိုသည် ကားကို ဆီဖြည့်ပေးသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်လေး ကို စိတ်ထဲကနေ ကျိတ်ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သူဟာ စိုစိုကို အတော်ကူညီပေးသွားတာပဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလေးနဲ့လိုက်အောင် စိတ်ထားကောင်းသူလေး ဖြစ်သည်။

လတ်ဆတ်ခန့်ညားကာ gentleman အသွင်ဖြင့် ကူညီတတ်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူ သူလို ယောက်ျားလေးဟာလည်း သစ္စာဖောက်တတ်လား မသိဘူးနော်။

အင်း ... သည်လိုပါပဲ ယောက်ျားတွေဆိုတာ သိပ် ပြီး ယုံရတဲ့အစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူးလေ။

စိတ်တွေ အတွေးတွေ အားလုံးသည် တစ်ကမ္ဘာ လုံးမှာရှိနေသော ပုရိသများကို ဝါးလုံးရှည်နှင့် ပတ်ယမ်းလို့နေ



ချေပြီ။ ဒီလိုပါပဲ ... ခဲမှန်ဖူးလေသော စာသူငယ်မလေး ဆိုတော့ လည်း ယုန်ထင် ကြောင်ထင် ထင်တတ်တာပေါ့နော်။

“စိုစို ... နင် ကတိုးမောင်အတွက် အသည်းမကွဲတော့ဘူး ပေါ့နော်”

ရွန်း၏မေးခွန်းကြောင့် စိုစိုသည် တွေတွေလေးငေး နေပြီးမှ ပြုံးကာ ...

“စို့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးနဲ့ရှင်းပြီး ချစ်ခဲ့တာပဲ ရွန်းရယ်၊ မခံစားရဘဲတော့ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရွန်း ပြောသလို ပဲလေ၊ အသည်းကွဲတာကို ငိုယိုပြီး ခံစားနေမယ့်အစား သူ ကိုယ့်ကို လမ်းခွဲမိလိုက်လို့ နောင်တရသွားတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်အောင် ကြိုးစားတာက ပိုကောင်းတယ် ဆိုသလိုပေါ့ ...

စို သူ့လို သစ္စာမဲ့တဲ့ယောက်ျားအတွက် လုံးဝမျက် ရည်မကျဘူး”

ရဲရင့်စွာ ဒဿနစကားတွေ ထုတ်လာသော သူ့တူမ လေး စိုစိုရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ရွန်းသည် ဆလံတောင်ပေးချင်

www.burmeseclassic.com



သွားသည်။ မထင်မှတ်စွာပင် ကတိုးမောင် အတွက် ထားရှိမည့် အသည်းကွဲဖိသင်တွေမှာ လုံးဝမူကွဲသွားလောက်အောင် စိုစိုနုလုံး သားက အေးစက်ပြတ်သားသွားပါလား။

“စိုစိုက ကတိုးမောင်ကို မုန်းနေပြီလား။”

“ဟင့်အင်း ... စို သူ့ကို နာကြည်းတာ၊ စိုကို ခပ်တုံးတုံး မိန်းမလို့ ပြောခဲ့တာကို အခံပြင်းဆုံးပဲ”

စိုစိုသည် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ညှစ်ကျယ် ကျယ် အပြုံးတစ်ခုကိုသာ ပြုံးထားလိုက်သည်။ စိုစို၏ပုံစံကိုကြည့် ရသည်မှာ ဒဏ်ရာရထားသည့် ကျားသစ်ပျိုမလေးနှင့် တူနေ သည်။

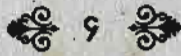
ကတိုးမောင်ကို နာကြည်းသည့်အကြောင်း ပြောတိုင်း စိုစိုရဲ့မျက်လုံးလေးတွေဟာ ဒေါသအရည်ကြည်တို့ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ လင်းလဲ့နေသလိုပင်။

သူမပေးသည့် အချစ်တန်ဖိုးနှင့် လားလားမျှမဆိုင် သည့် သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ချစ်သူဆီမှ ရရှိသောအခါ ဘယ်လောက် ထိ ခံစားရမလဲဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။



ရွန်းသည် စိုစို၏ ဒေါသသွေးရောင်တို့ဖြင့် စိုမြန်း၍ ရဲနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်းနှင့် စိုစိုခံစားချက်တွေကို မြင်ယောင်ကာ ပခုံးလေးကို စာနာသောစိတ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင် ကာ နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တော့သည်။





သင်တန်းစဖွင့်သည့်ရက် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု
တွေ များနေမှာမို့ စိစိ သင်တန်းသွားရင် ရွန်း အကြိုအပို့တစ်ပတ်
တိတိ လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောလာသဖြင့် စိစိမှာ ပို၍ပင် အားတက်
သွားတော့သည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကတိုးမောင်ကို စိစိ
ဘာကြောင့် ရင်မဆိုင်ချင်သလို ဖြစ်နေမှန်ကို မသိ။

သည်ကနေမှာ စိစိက မဖြစ်မနေ ကတိုးမောင်နှင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ရတော့မှာမို့ တော်တော်ကို ရင်တွေ့ခုန်နေတာဖြစ်



သည်။ ရွန်းကတော့ စိစိကို worry မများဖို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေး
သော်လည်း ကြောက်ရွံ့မှုကတော့ ရှိနေပါသည်။ စိစိရဲ့ မတက်
မကြံပုံစံကို အားမရသော ရွန်းက သည်လိုစကားဆိုလာ၏။

“ဟယ် ... စိစိရယ်၊ ညည်း ကတိုးမောင်ကို ဒီတိုင်းပဲ
ထားလိုက်တော့မလို့လား၊ မှတ်ထား ... ကိုယ့်ကို အကြော
ကြီးနဲ့ ဖြတ်သွားတဲ့သူကို ဒီတိုင်း ရှောင်မပေးနဲ့ ...

အခုဆို စိစိက အရင်လိုမှ မဟုတ်တော့တာ၊ စိစိရဲ့
ဒီလိုပုံစံကိုသာ သူ မြင်ရင် ငါ ဖြတ်ခဲ့တာ မှားလေခြင်း
ဆိုပြီး နောင်တ တသိကြီးရနေမှာ sure ပဲ”

ရွန်းရဲ့စကားကြောင့် စိစိ တွေဝေသွားရသည်။
တကယ်တော့ စိစိ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတာက ကတိုးမောင်ဟာ
သူမရဲ့ပုံစံတွေကိုမြင်ရင် ဘယ်လိုမှ မနေဘဲ မေဝတ်ရည်နှင့်တွဲ
လျက်ရှိနေတုန်းဆိုရင် စိစိ ရှက်တာနဲ့ လဲသေမှာဖြစ်သည်။ ရွန်း
သည် ခပ်မှိုင့်မှိုင့်ဖြစ်နေသော စိစိကို အားပေးသလို ပန်းလေးကို
တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ...

www.burmeseclassic.com



“စိုစို ... ဘာမှ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ဒီပွဲဟာ စိုစိုနိုင်မယ့် ပွဲပဲ။ ကတိုးမောင် ဟတ်ကော့ကြီး ကျန်ခဲ့တာနဲ့ စိုစို နိုင်ပြီ ...

လူတစ်ယောက်အတွက် ဘုရားသခင်က နှလုံးသားတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးထားတယ် စိုစို။ အသည်းနှလုံးမှာ မတော်တဆ ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ရင် စပရစ်လေးသုတ်ပြီး hansaplast လေး ကပ်ထားလိုက်၊ အစပိုင်းတော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး ဖြစ်နေပေမယ့် ကြာလာတော့လည်း နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာရော ...

စိုစိုရဲ့သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ အဖြူရောင်နှလုံးသားလေးဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ နဂိုပုံစံ ပြန်ဖြစ်လာမှာပါ”

စိုစိုသည် ရွန်း ပြောပြသလိုပင် စိုစိုရဲ့အသည်းနှလုံးကို ဘာအချစ်မှ မခံစားဖူးသေးသည့် ပုံစံသို့ အမှန်တကယ်ပဲ ရောက်ချင်လှပါသည်။ အချစ်ဆိုသည့် ရှုတတ် အရသာကို စိုစိုမှ မခံစားနိုင်တော့ပဲလေ။



ရွန်းက စိုစိုကို ချောမော့ကာ သင်တန်းဆီသို့ အရောက်ပို့ပေးလေသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးမှာတော့ ရွန်းက စိုစိုကို လှမ်းခေါ်ကာ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် အားတိုးစေပါသည်။

“စိုစို ... သွက်လက်ပွင့်လင်းခြင်းဟာ သိပ်ကို ရိုးရှင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုပဲနော်၊ ဟိုးအရင်က သစ်ရွက်စိုစိုကို မေ့ထားလိုက်၊ ကြိုးစားထား”

စိုစိုက ခေါင်းဆတ်ပြကာ ရွန်းကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး သင်တန်းရှိရာ အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ကဲ ... ကံကြမ္မာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မရက်စက်စမ်းပါနဲ့။

ပထမဆုံး သင်တန်းစတင်ရက်မို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ မိတ်ဆက်ကြရာတွင် ကတိုးမောင်၏အလှည့်သို့ ရောက်လာသောအခါ စိုစို၏ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။ သူ ... သူဟာ အရင်လို ချောနေဆဲပါလား။

အစိမ်းရောင်တီရှပ်ကို 501 ဂျင်းပြာနဲ့ ခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်လ်ကျစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူဟာ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေဟန်ဖြင့် မိတ်ဆက်လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com



သိပ်မကြာခင်မှာ စိုစိုအလှည့် ရောက်လာလျှင်တော့ စိုစိုက နူးညံ့တဲ့အပြုံးတစ်ခုပြုံးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက် လိုက်တော့ သူဟာ အံ့ဩမှုတွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေ ဖြင့် စိုစိုကို တစ်လည်လည် ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ရွန်းကို သေချာပေါက်ကို ပြောရပါဦးမည်။

ရွန်းကို အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါမှာတော့ စိုစိုသည် ဒီနေ့အကြောင်းကို စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောဖြစ်လေတော့သည်။

“သူလေ စို့ကိုမြင်တော့ လုံးဝရှောင်ရသွားတဲ့ပုံစံပဲ ရွန်းရဲ့၊ ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ စို့ကို ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ခေါ်ချင်ပေမယ့် မခေါ်ရဲဘူး ... ဟား ဟား တကယ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“သိပ်ကောင်းတယ် စိုစို၊ အင်း ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကတိုး မောင် တစ်ယောက် စိုစိုကို ပြန်ဆက်တော့မှာ သေချာပြီ၊ အဲဒီအခါကျမှသာ စိုစို မပျော့ညံ့ဖို့ လိုတယ်”

ရွန်းရဲ့ အဲဒီစကားကို စိုစိုက အသာရယ်မောကာ အားလူးကြော်တစ်ချပ်ကို စားလိုက်ရင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြပြီး ...



“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ရွန်း၊ စို ပြတ်သားနိုင်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်တဲ့ ကောင်မျိုးကို စိုက ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အဲဒီအတွက် ရွန်း ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့”

“အေးပါ ... ကျုပ်ကလည်း ညည်း စိတ်ဓာတ်ကို ယုံကြည်ပြီးသား၊ ကဲ ... ညစာစားကြရအောင်၊ ပြီးရင် ရနောင်းထင်ရဲ့ဝတ္ထုဖတ်ပြီး ငြိမ်တာပေါ့”

ရနောင်းထင်ရဲ့ဝတ္ထုဆိုသည်နှင့် စိုစိုသည် ဆတ်ခနဲ တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူဟာ စိုစိုရဲ့ favourite တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိစာရေးဆရာတွေထဲမှာတော့ စိုစိုက သူ့ရဲ့ဆန်းသစ်တဲ့ ရေးနည်း၊ ရေးဟန်တွေ၊ ခေါင်းစဉ်ဆန်းဆန်းလေးတွေ ဇာတ်လမ်းဆန်းဆန်းလေးတွေကြောင့် သူ့ကို တကယ်ပဲ နှစ်သက်ပါသည်။

“အင်း ... သူ့ဝတ္ထု ထွက်ပြီလား”

“ထွက်ပြီ စိုစိုရဲ့၊ မနေ့က ထွက်တယ်လေ”

www.burmeseclassic.com



“အင်း ... ဖတ်ရမယ်၊ စိုစိုလည်း အသည်းကွဲနေတာနဲ့ပဲ
သူးစာတွေ မဖတ်ဖြစ်ဘူး”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ နွမ်းနေသော စိုစိုရဲ့စိတ်ဟာ ရနောင်း
ထင်ရဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေကြောင့် လန်းသွားခဲ့ရဖူးပါသည်။



ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဝိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉၊ (ဧပြည်) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာဝန်မြို့နယ်၊
သို့လိပ်မုန့် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ရေလည် လန်းသလား မမေးနဲ့၊ နာမည်လေးကလည်း
သစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်ကွာ”

ရဲထက်နှင့် တွတ်ပီက ‘သင်တန်းမှ’ ကောင်မလေး
အကြောင်းကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ ပြောနေတော့သဖြင့် သူ့မှာနားကြား
ပြင်း တော်တော်ကပ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ချီးမွမ်းခန်းက မဆုံးတော့ဘူး
လားကွာ၊ နားတွေလည်း အူလှပြီ”

“မဆုံးဘူးဟေ့ ... မဆုံးဘူး၊ မင်းကွာ ဒီလောက် အမိုက်
စားကောင်မလေးကို ငါတို့က ဒီထက်တောင် ထောပနာပေး
သင့်တာ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အရည်မရ အဖတ်မရတွေ”



သူက ခပ်မဲ့မဲ့ ပြောလိုက်လျှင် တွတ်ပီက သူ့ပခုံး

ကိုဖက်၍ ...

“ဟား ... ထင်ရယ်၊ မင်းလည်း တစ်ယောက်လောက်တော့

ရှိသင့်နေပါပြီကွာ၊ အခု မဒီက အလန်းဇယားနော်၊ မင်း

လိုက်ပါလားကွာ”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေးနေတာ ကောင်းပါ

တယ်”

ဇွတ်ကန်ငြင်းနေသည့် ထင့်ကို တွတ်ပီက မနိုင်ဘူး

ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ခါပြသည်။ ဝေဖြိုးကတော့ တဟား

ဟား အော်ရယ်ကာ ...

“မင်းလည်း ဟတ်ထီတဲ့ဒဏ်ရာက မကျက်သေးဘူးလား

ကွာ၊ အချိန်တွေလည်း ကြာပြီ”

ဒီကောင်တွေနဲ့က ဆယ်တန်းကတည်းက တွဲလာ

တာမို့ ထင့်အကြောင်းကို အစအဆုံး သိထားသူဖြစ်သည်။ စန္ဒီ

နှင့်ကိစ္စကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း သိသဖြင့် သူက ဘာမှမပြောဘဲ

ဒီအတိုင်း ပြုံးနေလျှင် ရဲထက်က ရှေ့နေပီပီ ထင်မြင်ချက်ပေး၏။



“အင်း ... bestseller တွေ ရည်းစားနဲ့ ပြတ်သွားတဲ့

အကြောင်းရင်းက ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ သူတို့မအောင်

မြင်သေးခင်မှာ နားမလည်နိုင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့အပြောတွေကို

မခံနိုင်လို့ ပြတ်ကြတာ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ဟင်း ... ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ မင်းက မိန်းမတွေ စိတ်နာပြီး ဆော်မထားဘူး

ဆိုတဲ့ သဘောလား”

တွတ်ပီက လှမ်းမေးလျှင် ထင်တောင်မဖြေရသေး

ဝေဖြိုးက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ အလကား ဒီကောင်

အချစ်ကို ထပ်မတွေ့သေးလို့ပါ၊ သူ့အချစ်တွေ ပုံအောရာ

ကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ရှိမှာပါ၊

ငါတို့ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဝေဖြိုး စကားကြောင့် သူတို့တွေ ရယ်နေစဉ်မှာပဲ

ထင့်ဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ကိုယ်မရင်းနှီးသည့် နံပါတ်စိမ်းတစ်ခု

ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ကိစ္စဖုန်းတွေ ရှိတတ်တာမို့ သူ

က ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။



“ဟယ်လို”

“ထင် ... တို့ကို မှတ်မိတယ်နော်”

မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား။ ဒါဟာ မှတ်မှတ်ရရရှိနေရတဲ့သူရဲ့ အသံပဲဟာ။ ထင်ရဲ့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံကြောင့် ဝေဖြိုးက ဘယ်သူလဲဆိုပြီး မေးဆတ်ပြသည်။ သူက လက်ကာပြပြီး ဖုန်းဆက်ပြောသည်။

“အင်း ... စန္ဒီ ပြောပါ၊ ငါ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“အခု စန္ဒီက inya 1 မှာ တစ်ယောက်တည်း၊ ထင်လာပါလို့ အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

ကျစ် ... သူ သွားသင့်ရဲ့လား။ ဒါပေမဲ့ သူက စန္ဒီအသံကြောင့် တွေဝေချင်သွားမိသည်။ စန္ဒီ ... ငါနဲ့ လာမပတ်သက်ပါနဲ့တော့။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူက စန္ဒီနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အရိပ်တို့ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ကာ လမ်းကြိုရင်တောင် ဝေးဝေးအနေအထားမျိုးပဲ လိုချင်မိပါသည်။

“ထင် ... မကူညီနိုင်လို့လားဟင်”

“ဟို ... ဟို”



သူက တွေဝေအားနာတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း အူတူလူလုပ်နေလျှင် ထင်အကြောင်းကို အရည်ကျိုသောက်ထားသည့် သူမက ချွဲနဲ့နဲ့ ရယ်သံဖြင့် ...

“စန္ဒီကတော့ ထင်ကို မလာမချင်း စောင့်နေမှာနော် ... ဘိုင့်၊ ခဏနေ တွေ့ကြတာပေါ့”

စန္ဒီက ဖုန်းပိတ်သွားသောအခါ သူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ဝေဖြိုးတို့ဘက်လှည့်ကာ ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“စန္ဒီဆီကဖုန်း၊ inya 1 မှာ သူ စောင့်နေတယ်တဲ့၊ ငါ့ကို လာခိုင်းနေတယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အခု မင်းက သွားမယ့်သဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ထင်၊ ငါတို့က စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်၊ စန္ဒီကို သိပ်မတွဲစေချင်ဘူး၊ မင်းက celebrity တစ်ယောက် စန္ဒီက မင်းနဲ့ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးနော် ထင်”

တွတ်ပီက ဝေဖန်အကြံပေးလျှင် သူဟာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စေတနာကို သဘောပေါက်စွာ ကျေနပ်ပြီးတစ်ခု ပြုံးပြကာ ...



“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘော်ဒါတို့ရာ၊ ငါလည်း သဘောပေါက်ပြီသား၊ အခု သွားတာက ဘော်ဒါစိတ်ဓာတ်နဲ့ တွေ့ရုံပဲ တခြား ဘာအကန့်မှမရှိပါဘူးကွာ ... ကဲ ... ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဖုန်းဆက်မယ်”

ထင်သည် သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ကာ စန္ဒီ ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ inya 1 ကို ရောက်သော အခါ စန္ဒီက တိမ်းမှူးဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနေပါသည်။

“ထင် ... အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်နော်၊ ထင်က အရင် တိုင်းပဲ သိပ်မပြောင်းလဲဘူး”

“တော်တော်ပြောင်းလဲသွားပါတယ် စန္ဒီရယ်၊ ငါက ချွတ်တားမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ နာမည်ရနေတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာဟာ အကြီးမားဆုံး ပြောင်းလဲမှုပေါ့”

ထင်က ဖဲလိုက်ပြီ ဆိုတာကို စန္ဒီက သဘောပေါက်စွာဖြင့် မျက်နှာမပျက်ဘဲ ညှို့ဓာတ်ပါသည့် အပြုံးတစ်ခုဖြင့်ကာ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...



“ဆောရီး ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ထင် အများကြီး ပြောင်းလဲ သွားပြီ”

“ကဲပါ စန္ဒီ၊ ငါနဲ့တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ ... ထင်ရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်က အကြောင်းကိစ္စ ရှိမှ တွေ့ရမှာလား၊ စန္ဒီတို့ သံယောဇဉ်က ဒီလောက်ပဲ လား”

မဖြစ်တော့။ သူ အားနာနေပေမယ့် စန္ဒီက သူ့ကို ဂေါက်တေးဟု ထင်နေလား မသိပါ။ စန္ဒီကို သူ တကယ်ကို ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြီးတော့ စန္ဒီနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူက သေလောက် အောင်ကို အသည်းတွေ ကွဲခဲ့ဖူးပါသည်။

စန္ဒီကို သူက “ဟန်နေ”ဟု ချစ်စနိုးဖြင့် အမြတ် တနိုးကို ခေါ်ဖူးခဲ့သည်။ အခုချိန်မှာတော့ အချိန်ကာလတွေ ကြာပြီဖြစ်သလို စန္ဒီအပေါ်ထားတဲ့စိတ်ဟာ အေးဆေးဖြစ်သွား ပြီဖြစ်သည်။

“စန္ဒီ ... ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ပြောပါ နင့် အတွက် အကူအညီ လိုအပ်တယ်ဆိုရင် ဝေဖိုး၊ ရဲထက်

www.burmeseclassic.com



တွတ်ပိ ပြီးတော့ ငါ အားလုံး တတ်နိုင်သလောက်ကူညီ
မှာပါ ...

နောက်တစ်ခါ ငါတို့ဆုံကြရင် သူငယ်ချင်းတွေ
အားလုံးဆုံပြီးမှ တွေ့သင့်တယ် ထင်တယ်”

“အေးပါ ... နင့်သဘောပေါ့နော် ထင်”

ထင်သည် အအေးတစ်ခုံ သောက်လိုက်ပြီး နာရီ
တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ငါ သွားစရာစာစခ ရှိသေးလို့ ပြန်နင့်တော့
မယ်”

စန္ဒီက စကားဆက်ချင်နေပုံ ရသော်လည်း ထင်သည်
စကားစကို ဖြတ်တောက်ကာ ထပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူက
ပါကင်ဆီသို့ အသွားတွင် စားပွဲထောင့်တစ်ခုမှ ထွက်လာသော
စကားသံကြောင့် သူဟာ ဘယ်လိုအာရုံမျိုးက စေ့ဆော်မှုကြောင့်
လဲ မသိပါ။ အလိုလိုကို ထိုစားပွဲပိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားမိသည်။

“ရွန်းရေ ... စို့ဆီ မြန်မြန်လာပါနော်၊ စို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံ
အိတ် မပါလာဘူး၊ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”



ထင်သည် ထိုကောင်မလေးကို ကြည့်လိုက်လျှင်
ဦးနှောက်အသိက ဖျန်းခနဲထပွင့်သွားကာ သူမကို ချက်ချင်းပင်
မှတ်မိသွားရလေသည်။

သူမဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းမှာ ကားပျက်နေလို့ သူ
ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့သူပဲ။ ထင်သည် နှစ်ခါဆုံတိုင်း နှစ်ခါပြဿနာကြို
တဲ့ ဒီကောင်မလေးကို ကူညီချင်စိတ်ဖြင့် သူမဘေးမှာရပ်လိုက်
ကာ ...

“အခက်အခဲ ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ် ကူညီပေးပါ
ရစေ”

သူ့စကားသံကြောင့် မိန်းကလေးက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ
လှမ်းကြည့်ပါသည်။ အား ... ဖျတ်ခနဲအကြည့်ဟာ ဒက်ခနဲ
ဟတ်ထိသွားစေပါလား။

ထင်သည် ကောင်မလေးက စူးစမ်းသလိုအကြည့်
ကို ပြီးပြခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်တော့ သူ့ကို သေချာကြည့်ပြန်
သည်။ ပြီးရင်တော့ မျက်လုံးလေးပြူးကာ လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“ရှင် ... ရှင် ... ဟိုတစ်ခါ ကားပျက်တုန်းက ကူညီတဲ့
တစ်ယောက်၊ ဟုတ်လားဟင်”

www.burmeseclassic.com



သောချာအောင် သူ့ကိုပါအတည်ပြုနိုင်သည့် ကောင်မလေးကို သူက ထပ်ပြီးပြု၍ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဒီမှာလာတွေ့တာလေ၊ အဲဒါ အပြန်မှာ မင်းကိုတွေ့လိုက်လို့ အခက်အခဲတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ထင်ပြီး မင်းဆီဝင်လာလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စို ဒီမှာ မုန့်ဝင်စားတာ၊ အဲဒါ ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့တာ ခုမှသိလို့ အဲဒါ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေရတာ”

“ဪ ... ရတယ်၊ ကိုယ် ရှင်းလိုက်မယ်”

“အာ ... ရပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်ပြီးသွားပြီ၊ လာပါလိမ့်မယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ပဲ ရှင်းလိုက်တော့မယ်”

ထင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမရဲ့ဘေးလံကို ရှင်းပေးလိုက်သည်။

သူမက သူ့ကို အားနာစွာကြည့်၍ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ ရှင်ပိုက်ဆံကို အခုပဲ ပြန်ပေးပါ့မယ်”



“ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦး၊ တော်ကြာ ဒီလာနေရင် အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မယ်”

“ဟုတ် ... အဲ ... ဟုတ်ဘူးလေ”

ထင်သည် အလန်းစား ငပိန်းလေးကို ရယ်ကာ အသာခေါင်းယမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံက နောက်ကြိုမှ ပေးတော့ ကိုယ်လည်း သွားစရာ ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ထင်သည် သူမရှေ့ကနေ ထွက်သွားလျှင်တော့ သူမက အိတ်တွေဆွဲကာ ထင့်နောက်သို့ အသည်းအသန် ပြေးလိုက်လာကာ ...

“ဟို ... ဟို ... ပိုက်ဆံပေးရဦးမယ်လေ၊ မယူဘဲတော့ မနေပါနဲ့”

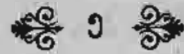
“ရပါတယ်ဆို၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ့်စေတနာနဲ့ ကူညီတာပါ၊ ကဲ ... သွားပြီ”

ထင်သည် သူမကို ကျောခိုင်းကာ ကားဆီသို့တန်းမတ်စွာ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ စန္ဒီ တစ်ယောက်ကတော့ ပြန်သွားပြီထင်သည်။

www.burmeseclassic.com



ထင်သည် သူ့ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့်နေခဲ့သော ထိုပိန်းသလိုလိုရှိသော အလန်းစား ကောင်မလေးကို သူက နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံရင် ချက်ချင်း မှတ်မိနိုင်သည်အထိဖြစ်အောင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ပါသည်။



“ဟယ် ... ဒါဆို ရှင်က ဒီခိုင်းပြောင်းပြီးမှ ပိုစန်းတက်တဲ့ သဘောပေါ့ဟဲ့”

လက်ဖက်သုပ်စားရင်းနှင့် ပြောလိုက်သော မိုးစွေရဲ့ အသံစာစာကြောင့် စိုစိုက အသာပြုံးမိသွားသည်။ ပြီးလျှင်တော့ မေးထောက်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းအသာယမ်းပြကာ မိုးစွေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ...

“အဲဒီလိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သူက ငါ့ကို ကူပဲ ကူညီတာ၊ ဒီထက် ဘာမှမပိုဘူး”

“ဪ ... ဒါကတော့ ဗျူဟာနေမှာပေါ့ဟဲ့၊ အစကရိုးရိုး နောက်တော့တစ်မျိုးတိုး ဆိုသလိုပေါ့ ... ဟဲ ... ဟဲ”



မိုးရွေက နောက်တောက်တောက်ဖြင့် ပြောလျှင် စိုစိုသည် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိသည်။ စိုစိုတို့ ပြောနေသည့် အကြောင်းသည် တစ်နေ့က စိုစိုကို ပိုက်ဆံရှင်းပေးသွားသော ကိုယ်တော်လေးရဲ့အကြောင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှန်းကို မသိပါ။ စိုစို ကိုးရိုးကားရားဖြင့် ကျွိုင်တက်နေပြီ ဆိုတာနှင့် အလိုလိုကို ရောက်လာတတ်တာဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ကိုယ်တော်လေးက ချောရဲ့လားအေ”

မိုးရွေက စိုစိုရဲ့ပခုံးကို တွန်းတိုက်၍ မျက်စပစ်မေး လိုက်လျှင် စိုစိုသည် သူ့ရဲ့ပခုံးသွင်ပြင်ကို ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ အင်း ... သူဟာ မင်းသားလုပ်မယ်ဆိုရင် popular ဖြစ်နိုင်မည့် ရုပ်ရည်မျိုးပင်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှားရှားပါးပါး ဝါရွှေနှယ်သွေး သော အသားအရေပိုင်ရှင် သူဟာ body figure အချိုးကျ လှပ သလို မျက်နှာဟာလည်း ရေဓာတ်ဆူဖြိုးကြွယ်ဝနေသူလို ကြည့် လင်လတ်ဆတ်နေပါသည်။



သူ ပြုံးလိုက်လျှင်တော့ ဘယ်လိုကြည့်ကောင်းမှန်း ကို မသိပါ။ သူ့အပြုံးက ဖမ်းစားထားသောကြောင့် စိုစိုသည် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စေ့စေ့စပ်စပ် မကြည့်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကိုတော့ တော်တော်လေးကို သတိပြုမိသွားတာဖြစ် သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်လေးသည် သူ့အပြုံးကိုက ငြိမ်းအေးသောပုံစံ ပေါက်အောင် မှန်ကြည့် ကျင့်ထားသလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ ပြုံးလိုက်တိုင်း လှစ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်သည့် သွားတက်လေးများ နှင့် အပြုံးသည် တော်တော်ကို အေးချမ်းလှပါသည်။

“အေး ... ချောတယ်ဟ၊ အင်း ... မြန်မာဆန်တဲ့ချောပုံမျိုး”

“ဟား ... အမှိုက်စားပေါ့၊ နင့်ကိုယ်တော်လေးကိုတော့ ငါ တွေ့ဖူးချင်လာပြီ”

မိုးရွေ အပြောကို စိုစိုက ရယ်ပဲရယ်နေခဲ့ပါသည်။ အရင်တုန်းက အနေအထိုင် ခပ်အေးအေးစို့ စိုစိုမှာ ကိုယ်နှင့် အရမ်း close ဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ပန်းမိုးရွေ ဆိုတဲ့ သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်သာရှိသည်။

www.burmeseclassic.com



သူမနှင့်က အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကနေ တက္ကသိုလ်တက်သည်အထိ အတွဲမပျက်ဘဲ ရှိနေတာဖြစ်သည်။ စိုစိုနှင့် မိုးစွေမှာ သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းကတော့ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ကို မညီပါ။

စိုစိုက မြန်မာမိန်းကလေးတွေထဲမှာမှ ရှားရှားပါးပါး ရှိနေသည့် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခပ်ထွားထွားလေးဖြစ်သည်။ မိုးစွေကတော့ ငါးပေမှာတင် တန့်နေသည့်အရပ်နှင့် ပုပုသေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပေါတောတောနှင့် လူနောက်တစ်ယောက် လည်းဖြစ်သည်။

စိုစိုနှင့် သူမက အရမ်းကို ခင်နေကြပေမယ့် အမြဲ လိုလိုတော့ မတွေ့ဖြစ်ကြ။ မိုးစွေက ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက သူ့ ဦးလေးရဲ့ Travel Tour မှာ တိုးရိုက်လိုက်နေတာဖြစ်သောကြောင့် ခရီးခဏခဏထွက်ရတတ်သောကြောင့် အမြဲတော့ မတွေ့ဖြစ်ကြ။

စိုစိုနှင့် မိုးစွေရဲ့အိပ်မက်ကတော့ ကိုယ်ပိုင် 1၀၅၀ ကပ်သည့်အင်္ကျီ brand တွေဖြန့်ချိသည့် ကုမ္ပဏီကြီးကို စပ်တူ ထူထောင်ဖို့ပဲဖြစ်သည်။ ထိုအိပ်မက်ကို နည်းနည်းချင်းတော့ အကောင်အထည် ဖော်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။



ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေ လက်တွေ့မဖြစ်သေးချိန်မှာတော့ မိုးစွေကလည်း သူမအလုပ် သူမလုပ်နေသလို စိုစိုကလည်း ရွှန်း ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ Accounting ဝင်လုပ်ပေးနေပါသည်။

ကိုယ့်အဒေါ်ရဲ့ကုမ္ပဏီလည်း ဖြစ်တာကြောင့်မို့ စိုစိုက နည်းနည်း သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါသည်။ ကိုယ့်အလုပ်က လကုန်ခါနီးမှ ကုမ္ပဏီရဲ့အဝင်အထွက်စာရင်းတွေကို check ရတာမို့ အမြဲတမ်းကြီး ကုမ္ပဏီသွားစရာမလိုပါ။

ဒီတော့ စိုစိုက အရမ်းကို free ရိုက်လို့ရသလို သင် တန်းတွေလည်း တက်လို့ရပါသည်။

“ဪ ... ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ နင့်ရဲ့အဟောင်းကြီး ကတိုးကော ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိတယ်လေ၊ မေဝတ်ရည်နဲ့ ပြတ်သွားပလားပဲ၊ နောက် တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်ဟဲ့၊ ငါ့ရဲ့ပုံစံတွေကိုတော့ သူက သတိထားပြီး ချက်ခဲနေတာပေါ့ဟယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး ငါ့ကို အိလာတော့မှာ”



“ဒါပေါ့ ... ငါ့သူငယ်ချင်း ချောချောလေးကို ထားခဲ့မိတာ နောင်တရနေတဲ့အသိနဲ့ နှင့်ဆီ ပြန်စ၊စားလာမှာ၊ အဲဒီအခါကျမှသာ ဒေါ်စိုစို ... ရှင် ပျော့မသွားနဲ့နော်”

“အေးပါ ... စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ငါ ကတိုးမောင်ကို ဘယ်လိုဖွဲ့လွှတ်မယ်ဆိုတာ နင် စောင့်ကြည့်၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့... နေပါဦး၊ ငါ့ကိုသာ မေးနေတယ် နှင့်သက်ဦးကိုကော နင် အဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

စိုစိုရဲ့အမေး ဆုံးသည်နှင့် မိုးရွေ့က ကိုရိုးယားမင်း သမီးတွေ ဒေါသထွက်သလို လက်သီးတွေ ဘာတွေ ဆုပ်၍ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်ကာ ...

“ဘွား ... စိုစို ... နင်နော်၊ ငါ့ကို အဲဒီဟာကြီးနဲ့ မစပါနဲ့လို့ ပြောတာမရဘူးလား၊ ဒီမယ် ငါကလေး ငါ့ရဲ့ဘဲကို ကိုရိုးယားမင်းသား ဂူဂျန်ပျိုရဲ့မျက်နှာလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ဂျီဟိုရဲ့စိတ်သဘောလေးရယ် ပေါင်းထားပြီး ငါ့ကိုသိပ်ချစ်မှ ရည်းစားထားမှာ”

“အင်း ... ငါတော့ မြင်နေပြီ၊ သိလား”



“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ငါ့စိုစိုလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ပြောစမ်း ဘူလေးလဲ၊ ဂျန်ပျိုနဲ့ ဂျီဟို စပ်ကျထားတဲ့ ငါ့ရဲ့အနာဂတ်အိုပါးလေးက ဘူလေးလဲ”

မိုးရွေ့က မျက်ခုံးတွေပါ ပင့်တင်ကာ အသည်းအသန် မေးလျှင် စိုစိုသည် သူ့ပုံကိုကြည့်၍ တဟားဟားရယ်ကာ ...

“အဟား ဟား ... ငါ မြင်နေပြီ ဆိုတာက ငါ့သူငယ်ချင်း မိုးရွေ့လေး ဒီတစ်သက်တော့ အပျိုကြီး ဖြစ်တော့မယ်လို့”

စိုစိုရဲ့စကားကြောင့် မိုးရွေ့သည် မျက်လုံးကြီးဖြူးကာ စိုစိုလက်မောင်းကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်၍ ပွစိစိဖြင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်လေတော့သည်။

“သွား ... စိုစို အစုတ်ပလုတ်မ၊ နင် ဒီဇိုင်းပြောင်းပြီးမှ စကားတွေကပါ ပြောင်းလဲလာတယ်”

စိုစိုနှင့် မိုးရွေ့က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နောက်လိုက် ပြောင်လိုက် လှုပ်နေရင်း အိမ်ရှေ့က ဘဲလံတီးသံကို ကြားရပါသည်။

www.burmeseclassic.com



စိုစိုတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်းတံခါးမှ ဖောက်ထားသည့် အပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ကွန်ဒိုက လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းကိုတွေ့တော့ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ထိုသူ့လက်ထဲမှာ ဝက်ဝံရုပ် ခပ်ကြီးကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

“လူတစ်ယောက်က မသစ်ရွက်စိုစိုအတွက် လာပို့ခိုင်းလို့ပါ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူပို့တာလဲ”

မိုးရွေက စိုစိုကို တံတောင်ဖြင့် တွတ်မေးလိုက်လျှင် စိုစိုက ခေါင်းယမ်းပြကာ ...

“မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ယူထားရတော့မှာပေါ့၊ ပို့တဲ့သူကို က ချည်ပြီးတုပ်ပြီး မယူယူအောင် ပို့တာပဲဟာ”

“အေးပေါ့ ... ဟဲ့ ... ယူလေ စိုစို”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

စိုစိုလက်ထဲသို့ ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ရောက်လာလျှင်တော့ စိုစိုသည် ဝက်ဝံရုပ်အောက်မှ တွဲလျားချထားတဲ့ ကတ်တစ်ကတ်ကို တွေ့သောအခါ စိုစိုက ယူဖတ်လိုက်လျှင် အံ့ဩစရာ သူဖြစ်လို့နေသည်။



“စို ...

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုရဲပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိုစိုက အပြုံးတစ်ပွင့်ကိုတော့ ကိုယ် အရမ်းမျှော်လင့်နေမိတယ် ...။

စို ကိုယ့်ကို ဒုတိယအကြိမ် ပတ်သက်ခွင့်ပြုပါ။
ကတိုးမောင်”

စိုစိုသည် ကတ်ပြားပေါ်က စာတွေကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

“ဒီကောင်က ဘာအချိုး၊ ချိုးတာလဲဟ၊ နင့်ကိုဆို အပိုင်သဘောမျိုး တွက်ထားတာလား”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား၊ ဟင်း ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ဟယ် ... သင်းတို့လား”

စိုစိုသည် ဒီကိစ္စမှာတော့ တကယ်ပဲ ခံပြင်းမိပါသည်။ ကတိုးမောင်ဟာ စိုစိုကို ဘယ်လိုမိန်းမစားများ ထင်နေသလဲ မသိပါ။ စိုစိုကို အရုပ်လေးပေး၊ ကတ်လေးတွေ ပို့တာနှင့်အရင်လို ပြန်တွဲလို့ ရမယ်များ ထင်နေသလား မသိပါ။

www.burmeseclassic.com



စိုစိုသည် ရွန်းနှင့်လည်း မတိုင်ပင်ရသေး၍ ဒီနေ့ တော့ ဘာမှမလုပ်တော့ဟု တွေးလိုက်သည်။ မနက်ဖြန် သင်တန်း ရောက်တာနှင့် သင်းကို နာအောင်ကို ပြောရမည်ဟု တေးထား လိုက်သည်။

ဟိုတစ်ခါက အချစ်ကို ရူးရူးမိုက်မိုက် ကိုးစားသည့် စိုစိုမှာ အခုချိန်မှာတော့ ကြာလေ ကတိုးမောင်ကို ချစ်လေဖြစ် သဖြင့် အချစ်ဆို ထပ်မကြည့်ချင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်နေပြီဖြစ် သည်။

“စိုစို ... နင် အရမ်းကြီးတော့ မပေါက်ကွဲလိုက်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ နင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်တော့ဘဲနေမှာ စိုးလို့ပါ”

“အေးပါ မိုးရွေရယ်”

မိုးရွေ စိတ်မပူအောင် အေးပါ ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိုစိုသည် ကတိုးမောင်ကို တစ်ချီတည်းနှင့်ကို အလဲထိုးလိုက်ချင် သည့်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်နေမိသည်။



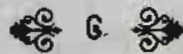
အချစ်သည် ဖယောင်းကိုလည်း သံချောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည့် အစွမ်းအစရှိသလို အမှန်းသည်လည်း သံချောင်း ကို သံမဏိဖြစ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်ပေးပါသည်။

စိုစိုကလည်း သူ့အတွက်ဆို သံမဏိလို မာကျော ပြတ်သားနေခဲ့ပါသည်။





ကိုယ်ပေးလိုက်ရတဲ့
 အချစ်ရဲ့ တန်ဖိုးနှင့် ဆတူရမလာခဲ့ရင်
 ဝံ့စားရတဲ့ ခုတုက မသေးဘူး
 အချစ်နဲ့ ဝေးရာမှာ ဝေဒနာဟာ
 အကောင်းဆုံး ခြစ်မှာပါ။



ကားပေါ်ကနေ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့်
 စိုစိုသည် မထိပြီး တစ်ခုကို ပြီးကာ မျက်မှန်ကို နဖူးအထက်သို့
 ပင့်တင်ထားလိုက်၍ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ကိုင်ဆွဲ၍ သူ့ရှိရာသို့ အဆော
 တလျှင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်မျိုးဆို ဘယ်နေရာမှာ
 ရှိနေတတ်တယ်ဆိုတာ အတပ်သိစွာဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
 လာခဲ့၏။

ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ ကိုယ်တော်က Ray-Bin
 မျက်မှန်အမိုက်စားကို တပ်ကာ ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။
 စိုစိုသည် သူ့မျက်နှာကြီးကို မြင်လျှင် တော်တော်ချဉ်သွားသဖြင့်
 မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်၍ သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စားပွဲ
 ဝိုင်းပေါ်သို့ အရုပ်ကို ပစ်တင်ကာ သူ့ကို ကောလိုက်တော့သည်။



“ဟဲ့ ... ကတိုးမောင်၊ နင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ၊ ဒါဘာ သဘောလဲ”

သူက စိုစိုကို ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် နွေးထွေးစွာပြုံး

ပြ၍ ...

“ဪ ... စိုကလည်းကွာ ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ ကိုယ်က စိုရဲ့ခွင့်လွှတ်မှုလေးကို မျှော်လင့်နေတဲ့သူပါ။ အရပ်ပို့ပေး တာက စိုစို အရုပ်ကလေးတွေ ကြိုက်တာ ကိုယ် သိတယ် လေ”

“ဒီမှာ ကတိုးမောင်၊ နင့်ကိုယ်နင် ဘာများမှတ်နေလဲ၊ နင် နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမျိုး အပြုအမူတွေနဲ့ ငါ့ကို ဆက်ဆံကြည့် လိုက်၊ ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ ချက်ချင်း သိသွားစေရ မယ်”

“အဟား ... သစ်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် သိထားတဲ့ စိုစိုနဲ့ ဘာ မှကိုမဲဆိုင်တော့တာ၊ အရမ်းလည်း လန်းတယ်၊ ကိုယ်လေ အခုမှ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ပြန်မြင်လိုက်ရတာ၊ အဲဒါ စိုစိုပဲ”



“ဘာ”

စိုစိုသည် ကြာလာလျှင် ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်ကာ သူ့ကို တစ်ခုခု လုပ်မိတော့မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေသဖြင့် အတတ် နိုင်ဆုံး ဒေါသတွေထိန်းကာ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှု၍ သူ့ကို စေ့စေ့စူးစူး စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အရူး ... နင် ငါနဲ့လာမပတ်သက်ပါနဲ့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရင်တောင် မျက်နှာလွဲသွားလိုက် ...

နင့်ကို ငါ သိပ်ရှုံ့တယ် ကတိုးမောင်၊ ငါ့ကို ထပ် ဆက်သွယ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

စိုစိုက ပြောချင်တာပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ အလှည့် မှာတော့ စိုစိုသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သွား ဆုံတွေ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် စိုစိုရဲ့ ရေရေလည်လည် ပေါက်ကွဲနေပုံကို တအံ့တဩဖြင့် ပြူးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ စိုစို မျက်နှာအလှည့်မှာ မျက်လုံးချင်းဆုံ၍ စိုစိုကလည်း အံ့အားသင့် သွားသလို ထိုသူကလည်း သူ့ကြည့်တာ လူမိသွား၍ အိုးတိုးအမ်း တမ်း ဖြစ်သွားပုံရပါသည်။



ပြီးတော့ စိုစိုကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြ လိုက်သောအခါမှာတော့ စိုစိုသည် အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဒက်ခနဲ သိသွားသည်။ အဲဒီအချိန်ကာလဟာ တကယ့်အတိုင်း ခဏ လေးပဲဖြစ်သည်။ စိုစိုက သူ့ကို ပြုံးမပြရသေးခင်မှာ အရှုပ်ထုပ် ဆီက စကားသံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ စိုစိုကို ဒုတိယအကြိမ် ကြီးစားရမှာပဲ။ စိုစိုနဲ့ ဝေးသွားမှ စိုစိုကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ တာပဲ”

ကြားနေရတဲ့ စကားတွေဟာ အင်မတန်မှ အော့ နှလုံးနာစရာ ကောင်းလှတာကြောင့် စိုစိုသည် သူ့ကို ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေသော အကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်၍ မှုပြီးတစ်ချက် ပြုံးကာ ...

“နင် မှတ်ထားဖို့တစ်ခုက ငါ့ကို ဒူးထောက်တောင်းပန် ရင်တောင် နင် တစ်သက်လုံး ငါနဲ့ပတ်သက်ဖို့ အကြောင်း တရား မရှိဘူး ...

နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့ကို ဒီလို အပြုအမူမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတာဟာ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်



ဖြစ်ပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ အရင်က သစ်ရွက်စိုစို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပေါက်တယ် နော်”

စိုစိုသည် စိတ်ထဲမှရှိသမျှ အမုန်းစာရင်းတွေကို ပါးစပ်ကနေ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။ ကတိုးမောင်ကတော့ စိုစို ပြောတာကို ပန်းနဲ့ပေါက်တယ် ထင်နေသလားတော့ မပြောတတ် ပါ။ ထားလိုက်ပါလေ။

စိုစိုသည် ဟိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက် လျှင်တော့ သူက ခုနကစားပွဲဝိုင်းမှာ ရှိမနေတော့။ မဖြစ်သေးပါ။ သူ့ကို ပိုက်ဆံပြန်ဆပ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် စိုစိုသည် ကတိုး မောင်ကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ဟိုကိုယ်တော်လေးနောက်ကို အမီလိုက်ရတော့သည်။

စိုစိုကပဲ လမ်းလျှောက်မြန်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူကပဲ လမ်းလျှောက်နှေးနေတာလား မပြောတတ်ပါ။ ကားပါကင် နားမှာပင် သူ့ကို မိလုမိခင် ဖြစ်သောကြောင့် သူ ကြားလောက် အောင် လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။



“ဟိတ် ... ဒီမှာရှင် ... ဒီမှာ”

စိုစိုရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူက တစ်ချက်လည်ပြန်ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ ဘေးဘီဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်သူ့ လက်ညှိုးထိုး၍ “ကျွန်တော့်ကိုလား” ဟု မေးလေသည်။ စိုစိုသည် စိတ်ရင်းကောင်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ရယ်ချင်သွားပေမယ့်လည်း ထိန်းချုပ်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလျှင် သူက စိုစိုဆီသို့ လျှောက်လာကာ သူ့သွားတက်လေးနှင့် လွန်စွာလိုက်ဖက်သည့် အပြုံးတစ်ခု ပြုံးပြ၍ လက်ဝါးတစ်ဖက် ထောင် နှုတ်ဆက်ကာ ...

“ဟိုင်း ... မင်းကို တွေ့ပြန်ပြီနော်၊ ကိုယ် ဘာများအကူအညီ ပေးရပါမလဲ”

“ရှင်ကလည်း လူတွေ့တာနဲ့ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ဆိုတာချည်းပဲ၊ ဘာလဲ ... ကျွန်မရပ်က ဒုက္ခသည်ပေါက်နေလို့လား”

စိုစိုက နဂိုမကြည်တဲ့ စိတ်အခံကြောင့် နည်းနည်းဘုတောလွတ်လိုက်လျှင် သူက ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါယမ်းကာ လက်တွေ့ခြေတွေပါ ပါမတတ် တောင်းပန်လေတော့သည်။



“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဒီလိုပဲ မေးလိုက်တာပါ။ မင်းကလည်း ဒုက္ခသည်ရုပ် မပေါက်ပါဘူး၊ ချောပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ သူ့ဌေးသမီးရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ပါ ...

ကိုယ် စကားပြောမှားသွားတာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလိုက်လေသလဲ။ စိုစိုသည် သူ့ကို တစ်ချက်ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ရေစိုဒီဇိုင်း ပန်းရောင်အနုအရင့် နှစ်ရောင်စပ် အမိုက်စားတီရပ်ကို ဂျင်းပြာပြာနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ထားပြီး LV အိတ်ကိုလည်း ဘေးမှာ လွယ်ထားသေးသည်။

သူ့စတိုင်လ်နှင့် ဟိုအရိုင်းအစိုင်း စတိုင်လ်ဟာ တစ်မျိုးစီ မိုက်ကြသော်လည်း ဒီကိုယ်တော်လေးကတော့ မက်လောက်စရာ အကွက်တွေ တွေ့ရပါသည်။ စိုစိုဟာ ဘာလို့များ အဲဒီ ကတိုးမောင်ကို တစ်ချိန်က ရည်းစားတော်ခဲ့မိသလဲ ပြောလိုက်မှတတ်တော့ပါ။

“ထားပါတော့၊ ခု ရှင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာက ပိုက်ဆံပြန်ပေးမလို့”



ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို အလျင်အမြန် ထုတ်
ယူနေသာ သူမကို သူက ပျာပျာသလဲ လှမ်းတားကာ ...

“အာ ... မပေးပါနဲ့၊ မင်းကို တကယ့်စေတနာမှန်နဲ့ ကူညီ
တာပါ။ ဒီပိုက်ဆံကို ပြန်လို့ချင်လို့ ကူညီတာမှ မဟုတ်တာ
ရပါတယ်”

“ဪ ... ရှင့်စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံတော့ ပြန်ယူပါ”

စိုစိုက သူ့ကို အတင်းကာရော ပိုက်ဆံပေးလျှင်
သူက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးပြကာ စိုစိုကို
ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြ၍ ...

“မင်းဘက်က ပိုက်ဆံပေးမှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလိုလုပ်
လေ၊ ကိုယ့်ကို ကန်တင်းမှာ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးလိုက်
ပါလား၊ မင်း အဆင်ပြေမယ် ဆိုရင်ပေါ့”

အင်း ... ဒီပုဂ္ဂိုလ်လည်း သိပ်တော့ ထူးမခြားနား
ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိုစိုသည် သူ့တစ်ယောက်ကိုတော့ သိပ်အမြင်
ကတ်သဖြင့် သူပြောတာကို လက်ခံလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်



သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ကန်တင်းမှာ အတူထိုင်ရဲတဲ့
ရဲရင့်မှုမျိုး စိုစိုမှာ ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စိုစိုရဲ့ ပြောင်းလဲမှုမှာ
လူမကြောက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အကောင်းဆုံး ပြောင်းလဲခြင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း ... အိုကေလေ၊ သွားတာပေါ့”

သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲကာ ကန်တင်းကို လျှောက်လာ
သော အခါမှာတော့ စိုစိုသည် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ခံစား
သွားရပေသည်။ စိုစိုထက် အနည်းငယ်ပိုမြင့်မားသော အရပ်
အမောင်းကြောင့် သူဟာ အရပ်မြင့်သူတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေပါ
သည်။ ကန်တင်းရောက်တဲ့အခါမှာ သူက အာလူးချောင်းကြော်
တစ်ပွဲနှင့် coke တစ်ဘူး မှာပြီးနောက်မှာ ...

“မင်းကော ဘာမှာမလဲ”

“coke တစ်ဘူး”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြကာ ဝိတ်တာလေး
ကို မှာလိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းလေးကိုလှည့်
ကာ ဆော့ကစားရင်းက ...

www.burmeseclassic.com



“မင်းက ဒီမှာ သင်တန်းတက်နေတာလား”

“ဆိုပါတော့၊ ဒီမှာ web design လာတက်တာလေ”

စိုစိုစကားကြောင့် သူက အံ့သြဝမ်းသာသွားဟန်

ဖြင့် စိုစိုကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်လည်း အဲဒါ တက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အင်း ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ရှင် ခုနက စိုကိုတွေ့ရဲ့သားနဲ့ အာကိစ္စမခေါ် တာလဲ”

“အဟော် ... မင်းက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြော နေတော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ၊ ဒါထက် ... မင်းနာမည်က ...”

စိုစိုသည် မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ မေးလိုက်သော သူ့ဒီဇိုင်းကို နည်းနည်းသဘောကျသွားသည်။ သူ့ပုံစံဟာ လူ ယဉ်ကျေးပုံမျိုးတော့ ပေါက်ပါသည်။

“သစ်ရွက်စိုစိုပါ”



“ဟား ... နာမည်ကတော့ ဖျားလောက်တယ်”

“မပူပါနဲ့၊ ဒီမှာ ဒီကိုဂျင်ရှိတယ်လေ ... ဟဲ ဟဲ”

စိုစိုကအရွန်းဖောက်လိုက်လျှင် သူက လွတ်လပ် သန့်စင်စွာ ရယ်မော၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြကာ ...

“မင်းနဲ့ကိုယ် Section တစ်ခုတည်းတက်ပြီး မသိတာ အံ့သြစရာပဲ၊ ကဲ ... ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ သစ်ရွက်စိုစို ဘော်ဒါ တွေ ဖြစ်သွားပြီနော်၊ ရတယ်မှလားဟင်”

အင်းလေ ... ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေရှိတာ ကောင်း ပါတယ်။ စိုစိုသည် သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြ၍ ...

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တယ်သာပြောတယ် ရှင့်နာမည်လည်း မသိရသေးပါလား”

“အာ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောဖို့မေ့သွားတယ်၊ ဆောရီး ... ကျွန်တော့်နာမည် ရနောင်းထင်ပါ”

ရနောင်းထင်။ စိုစိုသည် သူ့နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကာ နားထင်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာ ...

www.burmeseclassic.com



“ရနောင်းထင် ... ဒီနာမည် ကြားဖူးနေသလိုပဲ”

စိုစိုစကားကြောင့် သူက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းစွာ ပြုံးကာ ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားဆိုတာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးနေတာတော့ အမှန်ပဲ ...

ကဲ ... သင်တန်ချိန် နီးနေပြီ၊ သွားရအောင်လေ”

စိုစိုက စကားစဖြတ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးနောက်မှာ တော့ သူကပါ မတ်တတ်ထရပ်၍ ...

“class ထဲ ဝင်တော့မှာ မှလား၊ အတူတူသွားမယ်လေ သစ်ရွက်စို”

“သွားမယ်လေ၊ ဩော် ... စိုကို ရင်းနီးတဲ့သူတိုင်းက စိုစိုလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

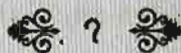
“ကောင်းပါပြီ စိုစို၊ ဒါဆို ကိုယ်တို့တွေ ရင်းနီးသွားပြီ နော်၊ လမ်းမှာတွေ့ရင်လည်း ခေါ်မယ်နော်”



စိုစိုက သူ့အပြောကို သဘောကျစွာ ရယ်မောကာ ပခုံးတစ်ချက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်လိုက်ကာ “ရပါတယ်” ဟု ခပ်တိုးတိုးဆိုကာ သူနှင့်အတူ အတန်းသို့ တူတူဝင်လိုက်ကြသည်။

အဲဒါဟာ ပျော်စရာကောင်းသော ခံစားမှုဟု မထင်မှတ်သော်လည်း စိုစိုစိတ်တွေ လန်းဆန်းတာကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။





“ရွန်း ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မေးခွန်းနှင့် အတူ စိုစိုသည် ရွန်း၏ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရွန်းသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်နေရင်းက စိုစိုကို လှမ်းဖြေလေသည်။

“ဝတ္ထုဖတ်နေတာလေ စိုစိုရဲ့”

“ဝတ္ထု၊ ဘာဝတ္ထုမို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေရတာလဲ”

စိုစိုသည် ရွန်း၏ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီတင်ကာ ခပ်သောသောလေး မေးလိုက်လျှင် ရွန်းက စာဖတ်မပျက်ဘဲ ပြန်ဖြေလေသည်။



“ရနောင်းထင်ရဲ့ ဝတ္ထုလေ၊ နှုတ်ခမ်းပန်ချိဆွဲတမ်းတဲ့၊ ဇာတ်လမ်းလေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာဟယ်”

“ရနောင်းထင်”

စိုစိုသည် ရွန်းပြောမှပဲ စာရေးဆရာ ရနောင်းထင်ကို သွားမှတ်မိတော့သည်။ ရနောင်းထင်တဲ့ ... ရနောင်းထင်။ မနေ့က စိုစိုနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည့်သူ နာမည်ကလည်း ရနောင်းထင်ပဲမှလား။

စိုစိုနှင့် ခင်ခဲ့သည့်သူဟာ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ ရနောင်းထင်များ ဖြစ်နေမလား။

အင်း ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ နာမည်တူမရှား၊ လူတူမရှား ရှိတတ်ပါတယ်လို့ သူပဲပြောခဲ့တာမှလား။ သူဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက် တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုပါက သူဟာ စာရေးဆရာလုပ်စားဖို့ထက် မင်းသားလုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းမည်ဟု သူမက ထင်ပါသည်။

ဝါရွှေနှယ်သွေးသော အသားအရေတို့ ခြံရံထားသော သူ့ရဲ့မျက်နှာဟာ ဓာတ်တစ်မျိုးမျိုး ဖြာထွက်လင်းလဲ့နေ

www.burmeseclassic.com



သလိုကို ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် နူးညံ့နွေးထွေး
စွာ ပြုံးတတ်အောင် သူ ဘယ်လိုများ မှန်ကြည့်ကျင့်ထားသလဲ
မပြောတတ်ပါ။

သူ စိုကို ပြုံးပြလိုက်တိုင်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ပို၍
နွေးမြလာကာ အဲဒီအနွေးဓာတ်တွေက စိုကို လာဟပ်လိုက်သလို
ရှိန်းမြမှုကို ခံစားရပါသည်။

(အမယ်လေး ... သူ တစ်ခါပြုံးတိုင်းသာ ကမ္ဘာကြီး
တစ်ခါပူနွေးလာမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခပဲနော်။)

“ဟေး ... စိုစို၊ ခေါ်နေတာကို အဖက်တောင်မလုပ်ဘူး၊
ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေရတာ
တုန်း”

ရွန်းက စိုစိုလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ကာ ခေါ်
မှပဲ စိုစိုသည် အတွေးစတို့ ပြတ်တောက်သွားပြီး ရှက်ရယ် ရယ်
လိုက်ကာ ...

“အဟဲ ... ရွန်း ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်၊ မကြားလိုက်
သလိုလေး ဖြစ်သွားလို့”



“အေး ... မကြားလိုက်သလိုလေး ဟုတ်လား၊ အင်း ...
အင်း ... ထပ်ပြောမယ် မမစိုကို သိလား၊ ဟွန့် ... ငါ
မေးနေတာက ညည်းနဲ့ဟိုကောင် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ
မေးနေတာ”

“ဪ ... သူနဲ့က ဒီလိုပါပဲ ရွန်းရယ်၊ စိုစိုရဲ့ပြောင်းလဲ
မှုတွေက သူ့အတွက်တော့ အံ့အားသင့်စရာတွေချည်းပဲ
ပေါ့”

“အေးပေါ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတုံ့မလေးရဲ့ပြောင်းလဲမှုက
သူ့အတွက် နောင်တရစရာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုကတည်းက
ဒါ စိုစိုရဲ့အောင်မြင်မှုပဲ၊ ဟုတ်တယ် မှလား”

စိုစိုက ရွန်းရဲ့စကားကို ထောက်ခံစွာဖြင့် ခေါင်း
တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက်မှာတော့ နာရီကိုတစ်ချက်ကြည့်
လိုက်လျှင် လေးနာရီတောင် ထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။ အင်း ...
မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သွားရမည့်ကိစ္စတော့ သွားမှ။

“ကဲ ... ရွန်းရေ၊ စို gym သွားရဦးမယ်၊ ရွန်း လိုက်ဦး
မလား”



“ဪ ... အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ မလိုက်တော့ဘူး စိုရယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားလိုက်တော့”

“ပြီးတာပဲ၊ အဲဒါဆို သွားဖို့ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

စိုစိုက ရွန်းရဲ့အမိန့်ကြောင့် park royal မှာ gym ဆော့နေရတာဖြစ်သည်။ သက်လုံကောင်းစေရန်နှင့် body ကို ထိန်းရန်အတွက် တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက်တော့ အဲဒီမှာ gym သွားဆော့ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ မနက်ပိုင်း၊ တစ်ခါတလေ ညနေပိုင်း ပုံသေမသတ်မှတ်ဘဲ ဆော့လာရာမှ ဒီကနေ့မှာတော့ သူနှင့်ကျမ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားဆုံလေသည်။ သူက စိုစိုကို လှမ်းမြင် သောအခါ အံ့ဩသွားသော မျက်နှာဖြင့် ...

“ဟာ ... စိုစို၊ ဒီလာတာလား”

“စိုက gym ဆော့နေတာ၊ ရှင်ကကော gym လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟယ် ... အံ့ရောပဲ။ သူကလည်း ဒီမှာ gym လာ ဆော့တာတဲ့။ သူနှင့်ဆုံတာတွေဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပုံစံတွေ



ဖြင့် ဆုံနေတာများပြီဖြစ်သည်။ သူကတော့ စိုစိုနှင့် အခုလိုဆုံ တာ ပျော်နေဟန်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် စိုစိုကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူ့ရဲ့ပုံစံဟာ တကယ့်ကို အားကစားသမားပုံစံမျိုး ပေါက်ပါသည်။ အနက်ရောင်လက်ပြတ်ကို အစင်းကွက်ကွာတာ၊ ဘောင်းဘီလေးဖြင့် ရိုးရိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ရှင်းသန့်နေ ပါသည်။

ဒါဟာ သူ့အတွက်တော့ ဖိုသီဖတ်သီ စတိုင်လ်မျိုးဖြစ် ပေမယ့် attraction တစ်မျိုးဖြင့် လွန်စွာကြည့်ကောင်းပါသည်။

“စိုစိုကို အပြန်ကျရင် တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်တယ်၊ ဖြစ် မလား”

စိုစိုသည်ငြင်းရမှာ အားနာသလိုရှိသည်နှင့် ခေါင်း တစ်ချက်ညှိတ်ပြကာ ကစားသည့်ခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ သည်။ တစ်နာရီကျော်လောက် ကစားပြီးနောက် ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်စားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာလျှင် သူက အောက်ထပ်ရုံ ဆက် တီမှာ အခန်းသား ထိုင်စောင့်နေသည်။

“စောင့်နေတာ ကြာပလား”

www.burmeseclassic.com



“မကြာသေးပါဘူး၊ သွားရအောင်လေ ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမလဲ”

“ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို YKKO ပဲ သွားတာပေါ့”

စိုစိုက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီးနောက် သူနှင့် စိုစိုသည် ကားပါကင်ဆီသို့သွားကာ ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီဖြင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက YKKO ဆီသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

စိုစိုက ညနေပိုင်းလည်း ဖြစ်တာကြောင့် ကြေးအိုးပဲသောက်သည်။ သူကတော့ ကြေးအိုးဆီချက် စားပါသည်။ စိုစိုတို့သည် ကြေးအိုးစားရင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်က စာရေးဆရာလားဟင်”

အဆက်စပ်မရှိ မေးလေသော စိုစိုအမေးကို သူက သဘောပေါက်စွာဖြင့် အသာရယ်ကာ မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်း ...

“ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“အယ်ကွယ် ... ရှင်ကို မေးတာကို အမေးနဲ့ ပြန်မချေနဲ့လေဟယ်”



စိုစိုရဲ့အမေးကြောင့် သူဟာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်ကာ နေသည်။ အဲဒီလို ရယ်နေပုံလေးဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနှင့် အတော်ကြည့်ကောင်းတာ ဖြစ်ပေသည်။ စိုစိုက သူရယ်နေတာကို ငေးနေဆဲမှာပင် သူက လွန်စွာအံ့သြဖို့ကောင်းသော အဖြေကို ပေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က စာရေးပါတယ်”

အိုး ... ဘုရားရေ။ ဒါ ... ဒါဆို သူက နာမည်ကြီးနေတဲ့ စာရေးဆရာ ရနောင်းထင်ပေါ့။ ဟုတ်ပါ့မလား bstseller တွေက ဒီလောက် သဘောကောင်းရဲ့လား။

“ဒါဆို ရှင်က စာရေးဆရာ ရနောင်းထင် ဆိုတာ တကယ်ကြီးပေါ့”

“စိုစိုက မယုံလို့လား”

သူက ခပ်တည်တည် မေးလိုက်လျှင် စိုစိုက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ ခေါင်းယမ်းပြ၍ ...

“ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာလို့စာရေးဆရာပါဆိုပြီး ဖွင့်မပြောရတာလဲ”



“ဒီလိုရှိတယ် စိုစိုရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကလေး ဟို ... ဘယ်လို ပြောမလဲ၊ ကျွန်တော် စာရေးဆရာပါဆိုပြီးတော့ ဂုဏ်ပုဒ် မတတ်ချင်ဘူး၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ရဲ့ပုံစံအတိုင်း simple ပဲ ဖြစ်ချင်တယ် ...

ဂုဏ်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်လာမယ့် အရှိန်ကြောင့် ခင် မင်တာမျိုးကိုတော့ မလိုချင်လို့ မပြောဖြစ်တာ ဆိုပါ တော့”

“အမယ် ... ကြီးကျယ်လို့၊ ရှင့်ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်စရာကောင်းရင် ခင်မှာပဲ၊ ကပ်ဖားယပ်ဖားလုပ်ပြီး ရလာတဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမျိုးကို စိုက လုံးဝမမက် မောဘူး”

စိုစိုစကားကြောင့် သူက တွေ့လားဆိုသော သဘော ဖြင့် မျက်စတစ်ချက်ပစ်ကာ ...

“အဲဒီလို စိုစို မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုရနောင်းထင်”



“အာ ... ကိုယ့်ကိုလည်း ထင်လို့ပဲခေါ်ပါ စိုစို၊ သူငယ် ချင်းတွေပဲဟာ”

ထင်တဲ့။ စိုစိုသည် သူ့ရဲ့စကားကြောင့် အဲဒီနာမည် ကို ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ မဆိုးပါဘူး။ သူ့လို best seller နှင့် စိုစို ခင်ခွင့်ရတာ ကံကောင်းတာပင်။

“အိုကေလေ ... ထင် ဒီနေ့ဒါနပြုတဲ့အတွက် thank you”

သူက တစ်ခုခု ပြောမည့်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်အပြင်မှာ တော့ စိုစိုရဲ့ဟန်းဖုန်းလေးက ထမြည်လာသဖြင့် သူ့ရော ကိုယ်ပါ နှုတ်ဆိတ်သွားလျက် စိုစိုသည် “ခဏနော်” ဟု ခွင့်တောင်းကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါသေးတယ်နော် စို”

သည်အသံကြောင့် စိုစိုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသလိုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘုရား ရေ ... သူဟာ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ စိုစိုရဲ့တစ်စုံတစ်ယောက် ပါလား။



အိုး ... ကမ္ဘာကြီးရယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဟင်။

“ဟေ့ ... ငြိမ်လှချည်လား၊ ကိုယ့်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား ခို”

သူ့ရဲ့ဒုတိယမြောက်စကားသံ ကြားမှပဲ စိုစိုသည် သတိပြန်ဝင်လာကာ ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို ဟန်မပျက် ထိန်းကာ ကိုယ့်အနားမှာ ထင် ရှိနေသည်ဆိုသော အသိကြောင့် ကတိုးမောင်ကို အပြတ်ဖြတ်ရသေးသည်။

“ရှင် ဘာကိစ္စ ဖုန်းဆက်တာလဲ”

“လေစိမ်းတွေ တိုက်လိုက်တာ စိုလေးရယ်၊ ကိုယ့်မှာ စိုလေးနဲ့ ပတ်သက်ခွင့်လေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား”

“ဒီမှာ ကတိုးမောင်၊ နင့်အနေနဲ့ ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါပဲ”

စိုစိုသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ဖုန်းပါပိတ်လိုက် လျှင်တော့ ထင်က နားလည်မှုရှိသလို တစ်ချက်ဖြိုးကာ ...

“စားလိုက်ပါဦး စိုစို”



သူက မသိချင်ယောင်ဆောင် ပြောလိုက်လျှင် စိုစို က အားနာသလို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြပြီးနောက် ကြေးအိုး ဆက်စားသည်။ စိုစိုတို့ ခဏတော့ နှုတ်ဆိတ်သွားသလိုပင်။

“သစ်ရွက်စိုစိုမှာ စိတ်ညစ်စရာလေးတွေ ရှိတယ် ထင် တယ်”

သူ့ရဲ့အပြောကြောင့် စိုစိုက သူ့ကို အံ့သြသလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သူက နူးညံ့စွာ ဖြိုးပြကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ မင်းက နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထိအခိုက် တစ်ခုခု ရှိထား လို့ ညစ်နေတယ် ဟုတ်လား”

အယ်ကွယ် ... သူ့ရဲ့အပြောဟာ စိုစိုအတွက်တော့ အံ့သြစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူဟာ လူတစ်ယောက်ကို အကဲခတ် နိုင်တဲ့ will power ကောင်းလှချည်လား။ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်တာနှင့် ဒီလူ ဘာလဲဆိုပြီး character ဖမ်းနိုင်တဲ့ talent (ပါရမီ)မျိုး ရှိနေလို့လည်း ဒီနေ့မှာ သူဟာ best seller စာရေး ဆရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။



“တကယ်ပဲ စိုက အဲဒီပုံ ပေါက်နေလို့လား။”

စိုစိုက ကိုယ့်ပုံက အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေသလားဆိုပြီး သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကာ သူ့ကို အသည်းအသန်မေးလျှင် သူက ခပ်သောသောရယ်ကာ ...

“အဲဒီလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့လို (၂၀) ကျော်အရွယ်လေးတွေမှာ ညစ်စရာဆိုလို့ ဒီထဲက (သူ့ရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြ၍)ကိစ္စပဲ ရှိတာလေ ကလေးမရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူက ကလေးမဟု သုံးနှုန်းလိုက်လျှင် စိုစိုသည် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ တကယ်ဆို သူနှင့် စိုစိုဟာ မတိမ်းမယိမ်း အသက်လောက်သာ ရှိနိုင်မည်။ ဒါကိုများသင်းက ပညာရှိအိုက်တင်ဖမ်းပြီး ဆရာကြီး လာလုပ်နေသေးရဲ့။

“ရှင်နော် ... လူကိုများဘာကလေးမလဲ၊ ရှင်နဲ့စိုက ဘယ်လောက်များ အသက်ကွာမှာမလို့လဲ”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းကို ကလေးလေးနဲ့တူတယ် ထင်မိလို့ ပြောလိုက်



တာပါ။ အသက် ဘယ်လောက်ပဲကွာကွာလေ၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အကောင်းဆုံး control လုပ်နိုင်သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကျပါတယ်”

ကြည့်စမ်း... သူဟာပြောလေကဲလေပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူ ခုနကပြောတဲ့ဒိုင်ကတော့ ပညာသားပါပါသည်။ အင်း...ဒီလို ဆန်းပြားတဲ့ idea တွေရှိလို့လည်း စာရေးဆရာ ဖြစ်တာထင်ပါရဲ့။

စိုစိုဟာ သူ့ စာအုပ်တွေကို မလွတ်တမ်းဖတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် သူ ရေးသားထုတ်ဝေတဲ့ ဝတ္ထုတော်တော်များများကိုတော့ ဖတ်ဖူးလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ အဲဒီလို ဆရာကြီးလုပ်တာကိုတော့ အမြင်ကတ်ပါသည်။

“ဒီမယ် ... နင်ဟာလေ တော်တော်ကို ဆရာကြီးလုပ်ချင်နေပါလား၊ ငါ့ဘာသာ နှလုံးသားကိစ္စဖြစ်လည်း နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

စိုစိုက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လျှင် သူက အံ့အားသင့်ကာ စိတ်ဆိုးပုံမပေါက်ဘဲ သဘောတကျ ရယ်မောကာ ...

www.burmeseclassic.com



“အဟား ... စိုက်တယ်ကွာ၊ အေးပါ ... ဒီလိုမျိုးပြောဆိုမှ သူငယ်ချင်းပုံပေါက်တယ်၊ ဘာလို့မှန်း မသိဘူး စိုစိုကို ကိုယ် တကယ်ခင်မိတယ်၊ ကဲပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် ကို တိုင်ပင်ပြောဆိုနိုင်ပါတယ် စိုစို”

ဟယ် ... အံ့ရောကွယ်။ စိုစိုက နင်တွေ ငါတွေနဲ့ သူ့ကို ရန်တွေ့နေတာကို သူက ပိုတောင် ရင်းနှီးတယ် ဆိုပါ လား။ စာရေးဆရာရယ် ... ရှင်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို စိ တော့ တကယ်လိုက်မမိတော့ဘူး။

“ကိုယ် မင်းကို စကားလေးတစ်ခွန်းတော့ ပြောချင်တယ်၊ ကိုယ့်ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်သုံးမယ့်စကားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အတွက် အကျိုးရှိနိုင်မယ်ထင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ၊ ကိုယ် ပြောတဲ့ စကားကြောင့် ကိုယ့်ကို မင်း စိတ်တော့မဆိုးပါ နဲ့နော်၊ အဲဒီစကားဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်နာ လက်ခံတဲ့ စကားလေးပါ စိုစို ...

မင်း ပြောခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်ပေါ့”



အင်း ... သူ့ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်သုံးမယ့် ဒိုင်ယာလော့စ် ကို စိုစိုက နားဆင်ရမှာပဲ။ စိတ်ဆိုးလောက်စရာ စကားတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

“ပြောကြည့်လေ”

သူက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် ပြကာ ပြုံးလိုက်ရင်း စပြောလာသည်။

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပလော်လေးပါ၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ် ဖြစ် ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ အချစ်ကို မျက်စိနဲ့ပဲ ရှာဖွေတတ်တယ်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ တော့ အချစ်ကို နှလုံးသားနဲ့ ရှာကြပြန်ရော ...

အဟင်း... နှစ်ဆယ်ကျော် ငါးနှစ်ပတ်လည် နောက် ပိုင်းမှာတော့ အချစ်ကို ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးကြပြန်ရော၊ ဦးနှောက်နဲ့ ရွေးချယ်တဲ့ အချစ်မှာ နှလုံးသားခံစားချက် ပါလာရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ ...

ကိုယ်ဆိုလိုချင်တာက အချစ်ဆိုတာ အသက်အရွယ် အရ ပြောင်းလဲမှု ရှိတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီ

www.burmeseclassic.com



တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို ပစ်စလက်ခတ်
မျှောပစ်လိုက်မှာစိုးလို့ ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို အကြံ
ပေးတဲ့အနေနဲ့ ရေးဖို့စိတ်ကူးတာပါ။ ကိုယ် ဘာလို့ ဒီစကား
ပြောရတယ်ဆိုတာ စိုစို နားလည်ပါတယ်နော်”

သူ ဘာကိုပြောသလဲဆိုတာ စိုစို နားလည်ပါသည်။
အင်းလေ ... စိုစိုရဲ့ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ပုံစံဟာ သူ့လို လူကဲခတ်ကျွမ်း
ကျင်တဲ့ စာရေးဆရာအတွက် စိုစို ဘာခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ
ရိပ်မိမှာပေါ့။ သူ့ရဲ့စေတနာစကားကို စိုစို အသိအမှတ် ပြုပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထင်၊ ဖို့အပေါ်ကို အခုလို သူငယ်
ချင်းကောင်းစိတ်ဓာတ်နှင့် လမ်းပြပေးတဲ့အတွက်ပါ”
“ရပါတယ် စိုစို၊ လူတိုင်းဟာ အချစ်အတွက်နဲ့ တစ်ခါ
လောက်တော့ ခိုက်ဖူးကြတာပါချည်းပဲ၊ ကိုယ်လည်း စိုစို
လို တစ်ချိန်က ခံစားဖူးခဲ့ပါတယ် ...

“ဪ ... စိုစို အခုလို ငိုနေသလိုမျိုးကို ပြောတာ
ပါ။ အခုတော့လည်း ဒါတွေက ကုန်ကြမ်းတစ်ခု ဖြစ်သွား
ခဲ့ပါပြီ”



စိုစိုသည် သူ့အကြောင်းကို တစေ့တစောင်းတော့
စိတ်ဝင်စားမိသွားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး ဘာလဲဟင်
ဆိုပြီး သွားမေးလိုက်လျှင် သိပ်မကောင်းတာကြောင့် နောက်များ
မှသာ မေးတော့မည်ဟု တေးမှတ်ထားကာ ပြန်ဖို့စကားစရတော့
သည်။

“ကဲ ... စကားပြောရတာလည်း ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး၊ မှောင်တောင် မှောင်တော့
မယ်၊ ပြန်ကြစို့”

သူက နားလည်မှုရှိစွာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြ၍
ပိုက်ဆံရှင်းပြီး နောက်မှာတော့ စိုစိုနှင့်အတူ ကားပါကင်သို့
ထွက်လာကာ ... စိုစို ကားပေါ်တက်ဖို့ ဟန်ပြင်မယ် ဆိုတုန်း
မှာပင် ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ကိုယ် မင်းဖုန်းနံပါတ်လေးများ သိခွင့်ရှိ
မလား စိုစို”

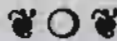
စိုစိုသည် ပေးဖို့စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် ခင်မင်မှုအတိုင်း
အတာက တိုတောင်းနေသေးတာကြောင့် နောက်များမှာမှ ပေးဖို့
စဉ်းစားလိုက်တော့သည်။



“နောက်တစ်ခါကျမှ ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်”

ထင့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ စိုစိုက အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
တော့သည်။ ပြောရရင်တော့ ရနောင်းထင်ဟာ ဘာမာန်မာနမှ
မရှိသည့် flexible ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းကောင်းမျိုး ဖြစ်သည်။
စိုစိုနှင့်ဆုံတာ မကြာသေးပေမယ့် စိုစိုရဲ့စိတ်ကို နားလည်ပေးနိုင်
တဲ့ ယောက်ျားမျိုးဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် ကျေနပ်မိပေမယ့် စိုစို
ဟာ ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ အယုံအကြည်မရှိတော့တာဟာ
သူ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။



ထင်သည် နေ့လယ်ပိုင်း စာရေးရင် ရေးနေကြနေ
ရာလေးဖြစ်သော ခြံထဲက ပန်းခြံလေးထဲမှ ကျောက်စားပွဲလေး
မှာထိုင်ကာ မပြီးပြတ်သေးသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆက်
ရေးနေပါသည်။

ခုရက်ပိုင်းမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စ
တွေက များတာကြောင့် စာရေးဖို့ mood က ဘယ်လိုမှမဝင်ဘဲ
လေနေတာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ စိတ်လေးကလည်း ကြည်ကြည်
လင်လင်ရှိကာ စာရေးချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်နေတာမို့
မနက်ကတည်းက စာထိုင်ရေးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။



မနက်ရှစ်နာရီလောက်ကတည်းက စာရေးတာဟာ တစ်နာရီတောင် ခွဲတော့မည်မို့ သူ့ဗိုက်တွေက တကျွတ်ကျွတ် ဆာလောင်လာပြီမို့ စာရေးတာကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး ထမင်းသွား စားမည် အလုပ်မှာတော့ သူ့ထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်ချလာတာဖြစ်သည်။ တခြားသူ တော့ မဟုတ်။ သူ့ရဲ့ တစ်ခါကတစ်ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မိုးစန္ဒီ ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ စန္ဒီ”

“အဟော် ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆီ လာလည်တာပဲ မရဘူး လားဟင်”

ထင်က ကျစ်ခနဲ စုပ်မသပ်မိအောင် တော်တော် ထိန်းထားရပါသည်။ မိုးစန္ဒီဟာ သူ့အတွက်တော့ အခုချိန်မှာ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ သူမ နည်းနည်းတော့ သိတတ်ဖို့ ကောင်းခဲ့ပါသည်။

“ငါ မနက်ကတည်းက စာထိုင်ရေးနေတာ အခုထိပဲ စန္ဒီ၊

ငါ lunch တောင် မစားရသေးဘူး၊ ပြီးတော့ နည်းနည်း



လည်း ပင်ပန်းနေတယ်၊ ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ် ...

ရွှေပန်း ... သူ့အတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ။

ငါ lunch သွားစားလိုက်ဦးမယ်၊ စန္ဒီ ခဏစောင့်”

သူက အိမ်ကကောင်မလေးကို ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် တော့ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ကြီးကြီးတို့က အခြေအနေကို သဘောပေါက် ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် ...

“သားငယ် စကားမပြောချင်ဘူးဆိုရင် ကြီးကြီး အဆင်ပြေ အောင် သွားကြည့်ပြောလိုက်မယ်လေ သားငယ်”

“ရတယ် ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားပြီးရင် သူနဲ့စကား သွားပြောမှာပါ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကြီးကြီးပဲသွား ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်စားပြီးရင် ထွက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေးကွယ် ... သားငယ် ဖြည်းဖြည်းစားနော်”

ကြီးကြီးတိုးက စန္ဒီကို ဧည့်ခံဖို့ ထွက်သွားလျှင် ထင်သည် ထမင်းတောင် ဆက်မစားချင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းတစ် ချက်ကိုသာ ချလိုက်မိသည်။ အဲဒီ စန္ဒီဟာ ဘာကြီးမှန်းကို မသိ

www.burmeseclassic.com



ပါ။ စန္ဒီကို သူက သူငယ်ချင်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အားနာလို့ လိုက်လျောတာကို သူမက ဘာတွေထင်နေသလဲ မပြောတတ်။

ထင်က ထမင်းစားနေရင်းကမှ ဝေဖြိုးကို လှမ်းခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ဟု တွေးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက ဟန့်ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဝေဖြိုးဆီသို့ ဆက်လိုက်လျှင် ဘာအထာမှမပြဘဲ ဖုန်းက တန်းမတ်စွာပင် လိုင်းဝင်သွားတော့သည်။

“အေး ... ဝေဖြိုးရေ၊ အိမ်ကို အခုလာခဲ့ပါကွာ၊ စန္ဒီရောက်နေတယ်၊ အေး ... အဲဒါ အခုလာခဲ့”

သူက ဝေဖြိုးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး နောက်မှာတော့ သူက ဧည့်ခန်းဆီသို့သွားကာ စန္ဒီနှင့် စကားစမြည်ပြောဖြစ်သည်။ ဘာရယ်မဟုတ် အာလူးဖုတ်နေတုန်းမှာပဲ ဝေဖြိုးက ရောက်လာလျှင် စန္ဒီက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ...

“ဝေဖြိုးက ဒီကို တမင်တကာကို လာလည်တာပေါ့”
“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ထင်နဲ့ ငါ အပြင်သွားစရာ ရှိသေးလို့”
“ဪ ... အိုခေလေ၊ ကဲ ... ထင်၊ ငါပြန်တော့မယ်၊ နောက်မှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဝေဖြိုး ... သွားမယ်နော်”



စန္ဒီက သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတော့မှ ထင်သည် ဝူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်လိုက်လျှင်တော့ ဝေဖြိုးက သူ့ပခုံးကို လာပုတ်၍...

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲဟေ့၊ မင်းရဲ့အားနာတတ်တဲ့စိတ်က ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ အချိန်တွေလည်း ကြာလှပြီကွာ၊ မင်းရင်ထဲမှာ စန္ဒီ မရှိတော့ဘူး ဆိုမှတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အစားထိုး ချစ်သင့်ပြီနော်၊ မင်း ဟိုတစ်ခါပြောတဲ့ အရပ်ကလန်ကလားနဲ့ ချစ်စရာကောင်မလေးကို ချစ်ကြည့်လိုက်ပါလား။”

ဝေဖြိုး ပြောတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သစ်ရွက်စိုစိုပင်ဖြစ်သည်။ ထင်သည် ဝေဖြိုး ညွှန်းမှ သစ်ရွက်စိုစိုဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ပုံရိပ်တွေကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော အဲဒီကောင်မလေးဟာ သူ့မျှားနှင့်မတူ တစ်မူထူးသူလေးဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် ခင်မင်သွားတာ သိပ်မကြာသေးသော်လည်း

www.burmeseclassic.com



သူကတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ရင်ခုန်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောရင် တစ်မျိုးသောအသံလေးဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသူလေးပင်။ မှတ်မှတ်ရရ သူမ စကားပြောတိုင်းမှာ အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုခု ပါလာပြီဆိုရင် “အယ်ကွယ် ... အယ်ကွယ်” နှင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောသွားပုံလေးမှာ အရမ်းချစ်ရာကောင်းပြီး အဲဒီ “အယ်ကွယ်” က သူမရဲ့ 10x0 လို ဖြစ်နေ၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူ့ရဲ့ ငြိမ်သက်ပျောက်ကွယ်နေသည့် နှလုံးသားသည် သူမနှင့် ဆုံစည်းမှ ပြန်လည်နိုးထလာတာဖြစ်သည်။ အဲဒါ အချစ်များလားဟု သူ တွေးမိစဉ်မှာတော့ သူချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့လိုပဲ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရှိနေပြီးသားသူ ဖြစ်သည်။ စိုစိုဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် တော်တော် ခံစားချက် ပြင်းထန်ပုံရပါသည်။

အဲဒီလို ခံစားချက်ရှိနေသည့် သူမကို သူက ကြာလာလေလေ ချစ်လာလေလေ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်မှာ ဖွင့်ပြောဖို့ သတ္တိမရှိ ဖြစ်နေတာပဲဖြစ်သည်။



“ခါဆို မင်းက သူ့ကို မချစ်ဘူးလား”

သူ့ရဲ့ငြိမ်သက်ခိုင်ငေးနေတဲ့ ပုံစံကြောင့် ဝေဖိုးကို နောက်သလိုပုံစံဖြင့် ထပ်မေးလျှင် သူက “အာ” ဆိုပြီး သူ့ဆံပင်သူ တစ်ချက်ဖွလိုက်ကာ ...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ငါ ခင်နေတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးနော်”

“ဪ ... ခင်နေတာ ကြာသွားမှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်တာလား မောင်ရနောင်းထင်၊ တောက် ... ပိန်းတယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့များ အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့ bestseller စာရေးဆရာ လုပ်နေသေးတယ်”

ဝေဖိုးက အချင်းချင်း ကပ်ဖဲ့လိုက်လျှင် သူက ဝေဖိုးရဲ့လက်မောင်းကို အသာထိုးကာ ...

“အေးပါ ... အကွက်ရတုန်းတော့ ဖဲထားပေါ့ကွာ၊ ငါက လေ စိုစိုကို ချစ်တာ သေတော့သေချာနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ propose မလုပ်သေးတာလဲ ဆိုတော့ သူ့မှာလည်း ငါ့လိုပဲ အပြင်းစားဖီလင်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်ကွ ...

www.burmeseclassic.com



ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် သူ့နဲ့ငါ လက်ရှိ အခြေအနေကနေ တစ်စုံတစ်ရာ effect ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒါကို ငါ မလိုလားဘူး”

“အား ... ထင်တို့ကတော့ စားပြီဟေ့၊ ဒါဆို မင်းက ချစ်ပါတယ်ဆိုတာကို ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလား၊ မင်းကလည်း ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ တကယ် ချစ်လာပြီဆိုရင် သုံးနှစ်သုံးမိုး စဉ်းစားစရာ မလိုဘူးကွ ...

သူ့ဘက်က မသေချာလို့ မင်း မပြောရဲသေးတာပါကွာ၊ ဒီမှာကြည့် ငါပြောပြမယ်၊ တို့ယောက်ျားတွေက ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီက သေချာပေါက် အဖြေရမယ်လို့ အပိုင်တွက်ထားပြီးမှ ပြောကြတာက များတယ်နဲ့ ဒါပေမဲ့ မသေချာဘူးဆိုလည်း ပြောလို့ရပါတယ် ...

အေး... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မပြောခင် စည်းရုံးရေးဗျူဟာ တော့ နည်းနည်းခင်းရမယ် ...

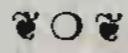
အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မင်းဘက်က သူ့အပေါ်ထားတဲ့စိတ်၊ သူက မင်းအပေါ်ထားတဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်ကို သူ



မြင်သာလာအောင် စည်းရုံးရေးဆင်းနိုင်ရင် အိုခေပြီ၊ အဲဒီလို စည်းရုံးနိုင်ဖို့အတွက် မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲ ...

အဲဒါက share (ဝေမျှခြင်း)ပဲ၊ သူ့ဖီလင် ကိုယ့်ဖီလင် share လုပ်ရင်းနဲ့ အဲဒီစိတ်တွေကို သူ မြင်လာနိုင်တဲ့အထိ မင်းဘက်က မျှဝေခံစားပေးနိုင်ရမယ်”

ဝေဖို့ရဲ့အကြံဉာဏ်အတွက် သူဟာ အရမ်းတန်ဖိုးထားလွန်း၍ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြုလိုက်သည်။ share ... တဲ့။ အဲဒီ share လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ပထမဆုံး သူလုပ်ရမှာက အချစ်ကို အရောင်၊ အနံ့၊ အရသာကင်းအောင် သီးခြားထားရမှာ ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီအတွက် သူဟာ အလိုလိုနေရင်း ရင်ဘတ်ထဲကို ကဗျာတစ်ပုဒ် ဝင်ရောက်လာခဲ့တော့သည်။



❀ အနားအတူပင်နေသော်လည်း
 ရင်ခုန်သံတွေ သူကြားသွားမှာ
 နိုးဖို့ လှတဲ့ ငါ့ရဲ့ အဖြစ်က
 ကြောင်သည် ...
 လန်သည် ...
 မရမှာသိ ...။

❀ မူမမှန်အောင် တကယ်လှတဲ့နတ်သမီးကို
 ရင်ခွင်မှာ ဘောင်ခတ်လို့
 နောင်တစ်သက်ထိ ချစ်မယ်ဆိုလို့
 သူမ ပေးခဲ့တဲ့ အပြစ်က
 ရှောင်သည် ...
 အကန့်ရှိ ...
 ဘဝမှာမရှိ ...။



❀ အစားထိုးလို့ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့်
 နှလုံးသားအစစ်က မင်းအတွက်မို့
 ခုခဏတော့ မျှိုသိပ်လို့ ထားခဲ့တော့
 အချစ်က
 အရောင်မရှိ ...
 အနံ့မရှိ ...
 အရသာမရှိ ...။





စိုစိုသည် သင်တန်းက ပြန်လာပြီးနောက် ရွန်းရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဝင်ရဦးမှာ ဖြစ်ပေသည်။ ဒါပေမဲ့ စိုစိုက သင်တန်း တက်နေကတည်းက ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ကာ ဖျားချင် နေသလို ဖြစ်တာကြောင့် ရွန်းဆီကို ဖုန်းဆက်ကာ မလာတော့ဘူး ဟု ပြောပြီးနောက်မှာ စိုစိုက အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

စိုစိုနှင့်ခင်နေသော ဟိုစာရေးဆရာလေး ရအောင်ထင် က ဒီနေ့ သင်တန်းမလာသောကြောင့် နည်းနည်းပျင်းဖို့ ကောင်း သည်ဟု ထင်မိပါသည်။

သူနှင့်ခင်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်မှာ စိတ်ညစ် ရတယ်ဆိုတာ မရှိ။ နာမည်ကြီးဆိုပေမယ့်လည်း မာန်မာနတစ် စက်ကလေးမှ မရှိကာ jolly type နေတတ်သော သူ့ကို စိုစိုက ခင်မိလေသည်။



သူ ပြောပြသော သူ့အကြောင်းတွေကြောင့် စိုစိုက သူနှင့် ဘဝတူတွေပဲဟု သတ်မှတ်ကာ သူ့ကို ခင်နေတာဖြစ်သည်။ ထင်မှာ မိဘများ မရှိကြသော်လည်း တစ်ဦးတည်းသော အစ်ကို ကြီး၏ မေတ္တာရိပ်က သူ့ဘဝကို အေးမြစေခဲ့သည်ဆိုပဲ။

E-major နှင့် ကျောင်းပြီးထားကာ စာရေးခြင်း ကို အသက်ထက်မက မြတ်နိုး ခုံခင်လှတာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို professional အဖြစ် ရွေးခဲ့တာတဲ့။ ဒီစာရေးခြင်းအလုပ်ကို အထင် မကြီးတတ်သည့် သူ့ချစ်သူကို သူက ဖျောင်းဖျရတောင်းပန်ပါ သော်လည်း ဘယ်လိုမှ ညှိမရသည့်အဆုံးမှာ ပြတ်ကြလေသတည်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဲဒီအသည်းကွဲဒဏ်ရာဖြင့် သူက အားမလျှော့ဘဲ လွမ်းတာကို နာတာဖြင့် ဖြေဖျောက်ကာ ကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီနေ့အောင် မြင်မှုမျိုးနှင့် ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့သော သူ့ကို စိုစိုက လေးစားအတု ယူပါသည်။

အဲဒီလိုနှင့် စိုစိုသည် စဉ်းစားရင်းဖြင့် ကားမောင်း လာခဲ့တာ အိမ်သို့ရောက်လာလျှင်တော့ ပါကင်ဝင်းထဲမှာ ကားပါ ကင်ထိုးလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာလျှင်တော့ တစ်စုံ



တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ်ပဲ သူ ဖြစ်နေပါသည်။

စိုစိုသည် အဲဒီတစ်ယောက်ကို အရင်က ဘယ်လိုများ ချစ်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။

အခုများတော့ ဒီမျက်နှာဟာ တစ်စက်ကလေးမှကို ကျက်သရေမရှိဟုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တွေးမိတော့သည်။ သူ့ကို လိုက်နေသော ကောင်မလေးတွေသာကြားရင် စိုစိုကို အမှုန့်တောင် ချေပစ်မလားပင်။

“ဘာလဲ ... နင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အရာအားလုံးအတွက် ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်၊ စို၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နေရာတိုင်းမှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့အရာ ဟာ စိုပါပဲကွာ”

ကဲ ... ကြည့်စမ်း။ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလောက် တောင် အပြောင်းအလဲ မြန်တယ်လား။ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အသွင် အပြင်တစ်ခုဟာ သည်လောက်ကြီး ဖြစ်သွားလောက်သည်အထိကို အစွမ်းထက်သတဲ့လား။ ကတိုးမောင် ... ရှင်ဟာ အပြောင်းအလဲ မြန်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။



“နင်နဲ့ ငါ ဘာများ ဇာတ်လမ်းဆက်ဖို့ ကျန်သေးလို့လဲ ကတိုးမောင်၊ နင်နဲ့ငါက ပြီးသွားခဲ့ပြီ၊ ငါ ဒီလောက် ခါးသီးနေတာတောင် နင် အရှက်မရှိဘူးလား”

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေမှာ သိပ်ကိုအံ့ဩဖို့ကောင်း တယ် စို၊ ကိုယ်နဲ့ စိုဟာ ဇာတ်လမ်းပြီးသွားခဲ့ပြီလို့ ထင် ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ စိုဟာ ဘယ်တော့မှပျောက် ကွယ်မသွားနိုင်ဘူး ...

ကိုယ်တို့ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ခဝါချပြီး အသစ်က ပြန်စကြရအောင်၊ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် စို၊ နောက်ဆို စိုကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့တော့ဘူး”

စိုစိုသည် သူ့ရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ သူ့စကားတွေက အော်ဂလီဆန်လွန်း၍ မျက်နှာ ကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး ...

“နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောမိပါစေနဲ့ ကတိုးမောင်၊ နင် သိထားဖို့တစ်ခုက ငါဟာ ဘယ်တော့မှ နင့်လိုကောင်မျိုးကို စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာပဲ”

www.burmeseclassic.com



စိုစိုသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်လျှင်တော့ သူက စိုစိုရဲ့လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ တားလိုက်သောအခါမှာ စိုစိုသည် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တိုးတက်လာကာ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ရုန်းကာ ...

“ငါ့လက်ကိုလွှတ်စမ်း ကတိုးမောင်၊ နင့်မှာ အရှက်တရား အကြောက်တရား တစ်စက်ကလေးမှ မရှိဘူးလား ... ဟမ်”

“မရှိဘူး၊ ကိုယ့်မှာ အချစ်ပဲရှိတယ်၊ စို့ဆီက ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဆိုတဲ့စကား မကြားမချင်း လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး”

သူဟာ သူ့ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုကိုသာ ဦးတည်ပြောကာ စိုစိုရဲ့လက်တွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ ဒီလောက် မုန်းစရာကောင်းတဲ့ယောက်ျား။ အို ... စိုစို သူ့ကို သေလောက်အောင် မုန်းတာပဲ သိတယ်။

“စိုစို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဒီအသံကြောင့် စိုစိုဟာ အားအင်တွေ ပြည့်တက်လာကာ ကယ်တင်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူဟာ ထင်



ဖြစ်သည်။ ထင်သည် ကားပေါ်ကဆင်းကာ စိုစိုတို့ဆီ လျှောက်လာပြီး အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်ပြီးနောက်မှာတော့ ...

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မကြည်ဖြူ နိုင်ဘူးဆိုတာတောင် အတင်းကြီး ဝင်ရောနေတာဟာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ဒါ ငါ့ right”

ကတိုးမောင်သည် စိုစိုရဲ့လက်တွေကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထင့်ကိုရွယ်ကာ ထိုးလေသည်။ စိုစိုကတော့ သွားပြီဟု တွေးလိုက်ကာ မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ထင်က အရှောင်အတိမ်းလျင်မြန်စွာ ကတိုးမောင်ရဲ့လက်သီးကို ရှောင်ကာ လက်တစ်ဖက်က ဆီးဖမ်းကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ...

“ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ချင်ရင် မင်းရဲ့လက်ရည်ဟာ ဒီထက်ဆယ်ဆ လောက်တော့ သွက်နေမှရမယ်၊ ကြီးစားလိုက်ဦးပေါ့ကွာ”

သူက ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် စိုစိုဘက်ကိုလှည့်

ကာ ...

“စိုစို ဘယ်လာတာလဲ”



“ဒီကွန်ဒိုမှာ စိုက နေတာလေ၊ ထင်ကကော”

“ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ လာတာ၊ ကံပါ ...
သူငယ်ချင်း မင်း လစ်လိုက်တော့”

ကတိုးမောင်သည် ထင့်ကို တော်တော်ကို အခဲမကြေ

စွာ စူးရဲသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“မင်း ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားပါ၊ စိုစို ... ကိုယ်တို့
နောက်မှ ထပ်ဆုံတာပေါ့”

သူက မကျေမချမ်း မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်ကာ
ထွက်သွားတော့သည်။ ကတိုးမောင် ထွက်သွားတော့မှ စိုစိုသည်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထင့်ဘက်ကိုလှည့်၍ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထင်”

စိုစိုရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ကို ထင်ကလည်း ရိပ်မိ
တာကြောင့် စိုစိုကို နွေးထွေးစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

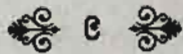
“ကိုယ့်ကို အားမနာနဲ့ စိုစို၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊
မနက်ဖြန်ကျမှ သင်တန်းမှာဆုံတာပေါ့၊ ကိုယ် သွားမယ်
နော်”



စိုစိုက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်လျှင်တော့
ထင်က နူးညံ့စွာ ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့
သည်။ အချစ်က အဲဒီလိုမျိုးကြီး ဒုက္ခပေးတတ်မှန်း စိုစို အသိ
နောက်ကျလိုက်တာဟယ်။



www.burmeseclassic.com



ရွန်းသည် Capital Hyper Mark မှ ပစ္စည်းတွေ တပွေ့တပိုက်နှင့် ပြန်ထွက်လာချိန်မှာတော့ မမျှော်လင့်သော လူ တစ်ယောက်နှင့် သွား၍ဆုံစည်းလေသည်။

“ရွန်း ... ရွန်း ... ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အို ... ဘုရားရေ။ ဒီအသံဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အချိန် ကာလတစ်ခုဟာ ရွန်း အမြဲကို စွဲလမ်း တမ်းတခဲ့တဲ့ အသံပါလား။ ရွန်းသည် ကိုယ့်ရဲ့နောက်နားက ခေါ်သံကြောင့် ဘယ်သူလဲ ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ သူဟာ တကယ်ပဲ သူဖြစ်လို့ နေပါသည်။

“ရွန်း ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလားဟင်၊ ကိုယ် ထနောင်းသွင် လေ”



ဟယ် ... ဒါဟာ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား ကွယ်။ ရွန်းရဲ့ရှေ့မှာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရတဲ့ လူရည်သန် အမျိုးသားဟာ ထနောင်းသွင် ဆိုပါလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မိုင် ထောင်ချီဝေးနေခဲ့တဲ့ သူနှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုဆုံစည်းနိုင်တယ် တဲ့လား။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟယ်။

“ရွန်း ... ကိုယ်လေ ထနောင်းသွင်လေ”

“ရှင် ပြန်ရောက်လာပြီလား”

ရွန်းရဲ့ အဆက်စပ်မရှိမေးသည့် မေးခွန်းကို သူက နားလည်စွာ ပြုံးပြကာ ...

“ကိုယ် ဒီမှာအပြီးနေဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာပါ ရွန်း”

“ဪ”

ရွန်းသည် “ဪ” ဟူသော အာမေဇိုတ်ကို ပါးစပ် ကနေကောင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲကသာ အဲဒီအာမေဇိုတ် ကို အကြိမ်ကြိမ် မြည်တမ်းနေမိတော့သည်။

“ရွန်းနဲ့ကိုယ် စကားအေးဆေးပြောရအောင်လားဟင်၊ ကိုယ် တို့ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီနော်”



“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ သွင့်ရဲ့အမျိုးသမီးကော”
 ရွန်းရဲ့အမေးကို သူက ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ကာ ...
 “ကိုယ် အခုချိန်ထိ အရင်တိုင်းပါပဲ ရွန်း၊ အသက်တွေ
 ပိုကြီးလာတယ်၊ ပညာတွေ ပိုတတ်လာတာတွေကလွဲလို့
 ကျန်တဲ့စိတ်က အရင်လိုပဲ၊ အရင်တိုင်းပါပဲ ရွန်း”

ဪ ... သူလည်း အရင်အတိုင်းပဲကိုး။ အေးလေ
 ရွန်းလည်း ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မှတ်မိနေ
 ပါသေးသည်။ အဲဒီအချိန်ကာလတွေကိုပေါ့။

ရွန်းရိပ်စို ဆိုသော သူမတွင် သိပ်ချစ်ရသည့်ချစ်သူ
 တစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ သူနှင့် ရွန်းဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 နားလည်မှု အပြည့်ရှိစွာ ချစ်ခဲ့ဖူးကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
 တွဲထားသည့် လက်တွေ့ဟာ သံမဏိတွေ၊ ကျောက်ဆောင်ကျောက်
 သားတွေလို မြဲမြံမာကျောကြမှာပဲလို့ ယုံကြည်ခဲ့ဖူးကြသည်။

“ရွန်း၊ ထိုယုံတို့တွေ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဩစီကို ကျောင်း
 သွားတက်ကြမယ်နော်”



... တဲ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လောကကြီးမှာ ကိုယ်
 တို့လောက် ကံကောင်းတဲ့စုံတွဲ ဘယ်မှာရှိမလဲ။ လူကြီးချင်းက
 လည်း သဘောတူ၊ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ အဆင်သင့် ဩစီမှာ
 ကျောင်းသွားတက်ရုံပဲ။

ရွန်းတို့ လက်မထပ်ခင် အချိန်ကာလတစ်ခုမှာတော့
 ရွန်းရဲ့အစ်မနှင့် ခဲအိုက ကုမ္ပဏီကိစ္စဖြင့် ပြင်ဦးလွင်အသွားမှာပဲ
 ရက်စက်လှသော ကံကြမ္မာဆိုးကြောင့် မမွန်းရိပ်စိုနှင့် ကိုသစ်မိုး
 တို့ဟာ ကား accident ဖြစ်ကာ တိမ်းပါးသွားခဲ့သည်။

မမ မရှိတော့ခြင်းဟာ ရွန်းအတွက်တော့ ကမ္ဘာ
 ပျက်ခဲ့သလိုပါပဲ။ မမ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်
 ရွန်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမလေး စိုစိုအတွက် ရွန်းဟာ အအေး
 မြဆုံး ရင်ခွင်တစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိသော တူမလေးကို ဘယ်လို
 နည်းနဲ့မှ မထားခဲ့နိုင်သော ရွန်းဟာ သွင်နှင့် ထိပ်တိုက်ကိုတွေ့
 တော့တာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com



“ကိုယ်နဲ့အတူ ဩစီကို မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား
ရွန်း၊ ဒါဟာ ကလေး ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရွန်း
ရဲ့ အဲဒီစကားဟာ တာအဓိပ္ပာယ်ထိ သက်ရောက်သွား
သလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား”

ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲနေသည့် သူ့ဒေါသတွေနှင့် ဆန့်
ကျင်ရာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ရွန်းက ဖျောင်းဖျ
မိပါသည်။

“စိတ်ကို အေးအေးထားပါ ကို၊ ရွန်းဟာ ရွန်းတူမလေး
အတွက် ...”

ရွန်းရဲ့စကားတောင် မဆုံးသေး သွင်က ဖြတ်ပြော
လေသည်။

“ကိုယ်ကတော့ ရွန်းတူမကို မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူးလို့ ပြော
နေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်လည်း စိန်စိုဘဝလေးကို
စာနာပါတယ်၊ ကိုယ် ပြောနေတာက ကိုယ်တို့ ဟိုမှာအခြေ
တကျ ဖြစ်ပြီဆိုမှ စိန်စိုကို ခေါ်မယ်လေကွာ”



ရွန်းသည် သွင်ရဲ့စာနာမှုကင်းမဲ့သည့် စကားကြောင့်
ဒေါသဖြစ်သွားရကာ ...

“ဒီမယ် ကို ... စကားကို အဲဒီလို လက်လွတ်စပယ်မပြော
စမ်းပါနဲ့၊ အခုချိန်မှာ စိန်စိုရဲ့တစ်ဦးတည်းသော နားခိုရာဟာ
ရွန်း ဖြစ်သလို ရွန်းရဲ့ဘဝဟာလည်း စိန်စိုပဲဖြစ်တယ် ...

ကိုနဲ့ ကျွန်မ ညှိမရတော့မယ့် အတူတူ လမ်းခွဲကြ
တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ရွန်း၊ တောက် ...
လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ကိုယ် မင်းကို
လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူကကော ခွဲချင်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကိုက
ဒီတိုင်းဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီပဲ”

“ရွန်း ... မင်းကွာ”

ယောကျ်ားတွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ အတ္တပါလား။ ရွန်း
သည် သူ့ကို တကယ်ပင် စိတ်ပျက်မိသည်။ သူဟာ ဘယ်လို



လူမျိုးလဲ။ အကြင်နာတရားပဲ မရှိတာလား၊ အတ္တစိတ်တွေပဲ ကြီးစိုးနေတာလား။

“ကဲ ... ကို၊ ညှိလို့မှ မရတော့တာပဲ၊ ဘာဆက်ပြောဖို့ လိုလို့လဲ”

“ဟား ... ရွန်းရာ၊ မင်းလုပ်ပေါက်က ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ၊ အနာဂတ်၊ တက်လမ်းတွေ ပြီးတော့ ကိုယ့်အချစ်တွေ အားလုံး cross လိုက်လုပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ရွန်းတို့နှစ်ယောက် ဩစီမှာ ကျောင်းသွားတက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ဘာတာဝန်မှ မရှိသေးတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အခြေ အနေကပြောတာ၊ အခုချိန်မှာ ရွန်းအတွက် စိစိ ရှိနေပြီလေ၊ ရွန်း နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းတက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး သွင်”

သူကော ရွန်းပါ တဒင်္ဂတော့ တိတ်ဆိတ်သွားတော့ သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေသလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ရွန်းကတော့ အဆုံးစွန်သော အခြေအနေထိ မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးပြီဖြစ် သည်။ ရွန်းရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ စိစိတစ် ယောက်အတွက်ပဲ ဖြစ်နေပြီ ဆိုမှတော့ ...။



“ကဲပါ ... ကိုရယ်၊ ပြောမထွက်တာတွေ ဘာတွေ လုပ် မနေနဲ့တော့၊ ရွန်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အဖြေကရှင်းနေ ပြီပဲလေ၊ လမ်းခွဲကြဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှမရှိတော့ဘူး”

ရွန်းရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် သူဟာ ဆွေးမြည့်နင်းနဲ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ ရွန်းရဲ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ကိုယ်တို့ ချစ်ခဲ့တာ ဒီအခြေအနေမှာ အဆုံးသတ်ဖို့လား၊ ရွန်း၊ ရွန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို မပြင်တော့ဘူးလားဟင်၊ အခုလို ပြောလိုက်တာ ကိုယ်တို့ရဲ့နှလုံးသားတွေ ဘယ် လောက်ထိ ခံစားရမလဲဆိုတာ ...”

“တော်ပါတော့ ကို၊ အချစ်ဆိုတာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးစာနဲ့ ယှဉ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မြူတစ်မှုန်စာလောက်ပါပဲ၊ အချစ် အတွက်နဲ့ ဘယ်သူတွေကများ သေလောက်အောင် ခံစား ခဲ့ရလို့လဲ၊ ဘဝအတွက် အလုပ်တွေလုပ်နေရင်းနဲ့ပဲ အချစ် ကို မေ့သွားကြမှာပါ ...

အားတဲ့အချိန်မှသာ အချစ်ဆိုတာကို တမ်းတကြ တာပါ၊ ကိုရော ရွန်းရောက သိပ်ကို ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့

www.burmeseclassic.com



သူတွေပါ အလုပ်ကို အာရုံစိုက်လိုက်တာနဲ့ အချစ်ဆိုတာ ရွန်းတို့ဘဝရဲ့ essential မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရွန်း ဆိုလိုတာက”

ရွန်းသည် မပြောရက်ပေမယ့် ပြောမှဖြစ်တော့မှာ မို့ နာကျင်သော နှလုံးသားဖြင့် ခြောက်ရတော့သည်။

“လမ်းခွဲကြတာပေါ့ ကို”

“ဘာ ... လမ်းခွဲကြမယ်၊ ဟုတ်လား ... ရွန်း၊ တောက် ... အဲဒါတွေဟာ ဟိုကောင်မလေး စိုစိုကြောင့် ဖြစ်ရတာ အေးလေ၊ မင်း ဒီလောက်တောင် လမ်းခွဲဖို့ ဆန္ဒရှိနေမှ တော့ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုလည်း မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့”

သူ့ကိုတော့ အစက သနားပေမယ့် ဘာမှမဆိုင်တဲ့ စိုစိုကို သူ ရန်ရှာတာကတော့ တော်တော်လွန်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လည်း ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ရွန်း ချစ်မိခဲ့တဲ့ ယောက်ျားဟာ အတ္တစိတ်တွေ ပိန်းပိတ်အောင် များနေတဲ့သူဆိုတာ ရွန်းသိခွင့် ရခဲ့လို့ပေါ့။



“ကိုယ် သြစီ သွားတော့မယ် ရွန်း၊ အချိန်တွေက ကိုယ့် နှလုံးသားကို အကောင်းဆုံး ကုစားပေးနိုင်မှာပါ။ ရွန်းကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ အမြဲတမ်း ထည့်ထားမယ်၊ ကိုယ့် ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်တယ် ဆိုတာကိုပေါ့”

ရွန်းသည် အံ့ကြိတ်ထားပါသော်လည်း မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲ့ ကျလို့လာသည်။ ဘဝမှာ နာနာကျင်ကျင် ခံစားပြီး သူ့ကို လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်လို့ ရွန်း ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထား ခဲ့ပါ။ အရာအားလုံးက ပြီးသွားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပေပြီ။

နောင် ဘယ်တော့မှ နောက်ထပ် ထပ်မတွေ့နိုင် တော့ဘူးလို့ သင်မှတ်ခဲ့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရွန်ဟာ စိုစိုကို ပြုစု ပျိုးထောင်ခဲ့ရင်း သူ နောက်ဆုံးပြောခဲ့သည် စကားကို ပြန်တမ်းတ ကြားယောင်နေခဲ့မိသည်။

“Ever yours”

... တဲ့။ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကို သူက အခုထိ ကတိတည်နေခဲ့တာပေါ့။ ထာဝရ မင်းတဲ့လား သွင်။ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး၊ ရွန်းတို့ ဝေးခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။

www.burmeseclassic.com



“ကိုယ် ဒီနေ့ထိ ရွန်းကို မေ့မရပါဘူး။”

အဲဒီစကားကြောင့် ရွန်းဟာ အိပ်မက်ထဲကနေ လန့်နိုးလာသူလိုမျိုး ဆတ်ခနဲ တုန်တက်သွားကာ စိတ်တွေက ပစ္စုပ္ပန်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ဟင့်အင်း ... နင့်စိတ်တွေ တည်ငြိမ်စမ်း ရွန်း။

အရာရာကို ပြတ်သားစွာ စိမ့်တတ်တဲ့ ရွန်းဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ နှလုံးသားကိစ္စကျမှ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတာဟာ တော်တော်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလှပေသည်။ ရွန်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထနောင်းသွင်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ် ဆက်ဆံတော့မှာပဲဖြစ်သည်။

“ကိုထနောင်းသွင်နဲ့ ရွန်းတို့ မတွေ့ကြတာ ကြာပြီနော်၊ အခုလောက်ဆို ဒေါက်တာထနောင်းသွင် ဖြစ်နေပြီထင်ရဲ့”

“ဆိုပါတော့ ရွန်းရယ်၊ ကိုယ် ဟိုမှာ အချိန်တွေ အတော် ကြာခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်တွေက မြန်မာပြည်မှာပဲ ကျန်ခဲ့တာလေ”

ရွန်းက သူ့စကားကြောင့် ပြုံးယောင်သမ်းမိသည်။

အဲဒီစကားတွေဟာ ရွန်းကို မလွမ်းလောက်တော့ပါဘူး။



“ရွန်း... တူမလေးကော”

ဪ ... မေးဖော်ရသေးတာပဲ။ စိုစိုဟာ အခုချိန်

မှာ ရွန်းရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မှုကြောင့် ပွဲလယ်တင့်နေပြီလေ။

“စိုစိုက BBM နဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီလေ၊ နောက်ပိုင်းမှာ

ရွန်းရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို manage လုပ်ပေးနိုင်မယ့်သူပေါ့”

“အင်း ... စိုစိုတောင် အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ၊ ရွန်း အမျိုးသားကကော”

သူ့အမေးကြောင့် ရွန်းသည် အသာပြုံးကာ ...

“ကျွန်မရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးက စိုစိုအတွက်ပဲလေ၊ သူ ရှိနေတဲ့ အတွက် ဘာဆိုတာမှ မလိုအပ်ဘဲ ကျွန်မ ဒီအချိန်ထိ ရပ်တည်နေတာပေါ့”

ပညာသားပါပါ ပြောလိုက်သော ရွန်း၏ အဖြေစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းတော့ ပျက်သွားပါသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ အားယူဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ရွန်းက နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com



“အိမ်မှာ စိုစို စောင့်နေလောက်ပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”
“ပြန်တော့မယ်၊ အင်း ... ကောင်းပါပြီ ရွန်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ်တို့ ဆုံချင်ပါသေးတယ်၊ ဒါ ကိုယ့် visiting card
ပါ”

ရွန်းကလည်း အိတ်ထဲက ကိုယ့် visiting card ကို
ထုတ်ကာ သူ့ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မတို့က အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေတွေပါ သွင်၊ အိမ်ကို
လည်း လာလည်ပါ၊ စိုစိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်၊ လိုအပ်
တာရှိရင်ပြောပါ၊ ရွန်း ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရွန်း”

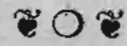
ရွန်းသည် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။ သူကတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲ
မှာ ဘာတွေပြောချင်နေလဲ ဆိုတာ ပေါ်နေသော်လည်း ဖွင့်မပြော
တာကိုဘဲ ရွန်းက ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

မေ့လက်စနဲ့ မေ့သာထားလိုက်ပါ သွင်။



အခုချိန်မှာ ရွန်းကော သူ့ပါ နယ်ပယ်တစ်ခုစီမှာ
အောင်မြင်နေခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တဲ့ Ph.D ဘွဲ့ကိုအရ
ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ရွန်းသည်လည်း အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အဲဒီရလဒ်တွေနှင့်တင် ရွန်းတို့နှလုံးသားတွေ ပေး
ဆပ်ခဲ့ရတာ တန်ပါတယ်လေ။ အထူးသဖြင့် စိုစိုဟာ ရွန်းအပေါ်
သိပ်ကို သိတတ်လိမ္မာခဲ့သည့် တူမလေး ဖြစ်နေခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။





“ဒါ စိုရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ပန်းမိုးတွေတဲ့၊ ထင်ရဲ့အမာခံ ပရိသတ်လေ”

ထင်သည် စိုစို မိတ်ဆက်ပေးသော ပန်းမိုးတွေ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို ထင်က ဖော်ရွေစွာ တစ်ချက်ပြုလိုက်သည်။ စိုစိုရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဟာ ဒီလို အရပ်ခပ်ပုပုလေး ဆိုတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်သာ ရှော့ပင်းပတ်ရင် တော်တော်မိုက်ပါမည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း စိုစိုကို ခင်သလို ခင်လို့ရပါတယ် ခင်ဗျာ”



“ဟဲ ... ဟဲ ... ခင်မှာ ထင်ရေ၊ ကျွန်မက ထင်ကိုခင်ချင်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်လည်း ခင်တတ်ပါတယ်”

ထင်သည် စိုစိုတို့အဖွဲ့နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတုန်းမှာပဲ မထင်မှတ်ထားစွာသော ကိစ္စက ကြားဖြတ်ဝင်ချလာတော့၏။ အဲဒါကတော့ ထင်ရဲ့အဆက်ဟောင်း မိုးစန္ဒီက လာနှုတ်ဆက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ထင် ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ မိုးစန္ဒီတဲ့”

သူက စိုစိုနှင့် မိုးတွေကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာဟာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆိုကတည်းက သူနဲ့ ကိုယ် သိပ်မရင်းနှီးပါဘူး ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ပေါက်သော စန္ဒီကလည်း မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်ကာ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ဒီဗိုင်းက ရှောင်ထွက်ဖို့ စကားစတော့၏။



“ဒါဆို စန္ဒီ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ထင်က ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြလိုက်သည်။ မင်းကို ငါ့ဘဝထဲက အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်ခဲ့ပြီးသားပါ စန္ဒီ ရယ်။ ထင်သည် အကဲခတ်နေသလိုရှိတဲ့ စိုစိုတို့ကို တစ်ချက်ပြီး ပြလိုက်ရင်း ...

“စိုစိုတို့နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာကို ဂုဏ်ယူပါ တယ်ဗျာ”

သူ့အပြောကို စိုစိုက ပိုပြီးဆိုသော သဘောဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလျှင် သူ့ရင်ခုန်သံကို သူပြန်ကြားလိုက် ရပါသည်။ သူ ချစ်မိသွားတာလား။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကို နောက်တစ်ခါ ခံစားရဲလောက်တဲ့သတ္တိ သူ့မှာ မရှိသေးပါ။

“ကျွန်မတို့က hand made collection ဆိုင်လေးဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ် ထင်ရဲ့၊ အခုလည်း တော်တော်ကိုခရီး ပေါက်နေပါပြီ၊ အဲဒါ ထင်ကို အကူအညီလေးတောင်းစရာ ရှိလို့”

“ဪ ... ပြောပါ မိုးစွေရဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာများကူညီ ပေးရမလဲ”



မိုးစွေက စိုစိုကို အသာလက်တို့ကာ နင်ပဲပြောတော့ ဆိုသည့် သဘောဖြင့် အသာမေးဆတ်ပြ၏။ ထင်သည် ဘာများ ပါလိမ့် ဆိုပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေမိသည်။ မိုးစွေရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် စိုစိုကပဲ ပြောရတော့သည်။

“ဒီလိုပါ ... မနေ့က စိုတို့ တိုင်ပင်ထားတာလေးပေါ့နော်၊ စိုစိုတို့ဆိုင်လေးအတွက် photo model ကို ဘယ်သူ့ရွေး မလဲ စဉ်းစားလိုက်တော့ ထင်ကို မျက်စိထဲ သွားမြင်တယ်၊ မိုးစွေက photo model ရှာမယ်ဆိုလည်း နာမည်ကြီးတွေ ထဲက မဟုတ်ဘဲ အသစ်ရှာမယ်ပေါ့ ...

အဲဒါနဲ့ စိုတို့ တိုင်ပင်ရင်း တိုင်ပင်ရင်းကနေပေါ့ နော်၊ လက်ရှိ နာမည်ကြီးနေတဲ့ celebrity ထဲကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတအက်က မဟုတ်ဘဲနဲ့ စာပေဘက်က ပေါ့ ဆိုပြီး ရွေးကြည့်တဲ့အခါမှာ ထင်နဲ့သာဆို အရမ်းမိုက် မှာပဲဆိုပြီး တွေးမိတယ် ...

အဲဒါ စိုတို့ ဆိုင်လေးအတွက် ထင်က photo model လုပ်ပေးပါလားလို့”



“အာ ... ဖြစ်ပါ့မလား စိုစိုရယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုမျိုး တွေ မလုပ်တတ်ဘူး”

သူက အင်တင်တင် ဖြစ်နေလျှင် မိုးရွေ့က အပြော ကောင်းစွာဖြင့် ဝင်လာတော့သည်။

“ထင်ရဲ့စတိုင်လ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဒီဇိုင်းတွေက အရမ်း match ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က လီနင်သားတို့၊ ပြီးတော့ ချည် ထည်တွေကို အဓိကထားပြီး fashionable ဖြစ်အောင် ဖန်တီးချုပ်ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ hand made ဒီဇိုင်း ကို ထင် ဝတ်လိုက်တာနဲ့ modernized ပိုဖြစ်သွားစေရ မယ် ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်တယ် ထင်ရဲ့၊ စိုတို့ brand မကြာခင်မှာ ဈေးကွက် ကို ဖြန့်တော့မှာ။ အဲဒီတော့ ကြော်ငြာအားကောင်းပြီး ဆန်းသစ်ဖို့ လိုတယ်လေ၊ ကူညီပေးပါနော်”

အဆုံးသတ် အဲဒီစကားလေးကြောင့် သူဟာ စေတနာ တွေ လွန်စွာပင် ရေစီးကမ်းပြုလိုက်ကာ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက် တော့၏။



“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပြီး ကူညီ ပေးပါမယ်၊ အဲဒါဆို ကျေနပ်ပြီနော် စိုစို”

သူ့စကားကြောင့် စိုစိုရဲ့မျက်နှာလေးဟာ အစွမ်း ကုန် ဝင်းပသွားတာကို တွေ့ရပါသည်။ မင်းကို ကိုယ့်ဘက်က ချစ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ။

“thank you ထင်၊ အဲဒါဆို အလုပ်ဖြစ်ပြီပေါ့နော်၊ ထင် ရဲ့အနုပညာကြေးကို ...”

“နိုး ... နိုး ... မလိုပါဘူး၊ ကိုယ်က မေတ္တာဖြင့် ကူညီ တာပါ”

“အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“မရဘူး၊ ကျွန်တော့်စေတနာကို လက်မခံဘူးဆိုရင်တော့ photo model အဖြစ် ရိုက်မပေးတော့ဘူး”

သူက အဲဒီလို အကျပ်ကိုင်လိုက်လျှင် စိုစိုကော မိုးရွေ့ကပါ အဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒီကိစ္စကို နောက်မှဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ...

“ကဲပါ ... အဲဒီကိစ္စက နောက်မှဆက်ပြောမယ်လေ”



သူက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်းက ...

“ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ မေတ္တာနဲ့ ကူညီမှာပဲ နော်”

“ထင်ကတော့ လုပ်ပြီ”

မိုးစွေက အရွှန်းဝင်ဖောက်လျှင် ထင်တို့သည် တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်မိသွားသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးစွေဆီက ဖုန်းလာလို့ သူမက ဖုန်းနားထောင်ပြီးသွားလျှင်တော့ အားနာပြုံးတစ်ခုစွက်ကာ ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ အားနာပါတယ်၊ ကျွန်မ ကိစ္စလေး တစ်ခု ပေါ်လာလို့ အရင်သွားနှင့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သွားမှာလဲ မိုးစွေ”

“နောက်မှ ပြောပြတော့မယ်၊ သွားမယ်နော် စိုစို၊ ထင် ... ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ထားခဲ့မယ်နော်”

မိုးစွေက အရေးကြီးဟန်ဖြင့် အသည်းအသန်ထွက်လို့ သွားလေတော့သည်။ မိုးစွေ ထွက်သွားသောအခါမှာတော့ စိုစိုသည် သူ့ကို တစ်ချက်ပြုံးပြကာ ...



“မိုးစွေက အဲဒီလိုပဲ ထင်ရဲ့၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲလေ”

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူနဲ့စိုစိုဟာ စကားသံတွေ ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ စိုစိုဘက်က စတင်၍ စကားစလာတော့သည်။

“မနေ့ကကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထင်”

“ရပါတယ် စိုစိုရယ်၊ အဆင်ပြေတယ်မှလား”

“ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား”

စိုစိုရဲ့ စကားကြောင့် ထင်သည် မျက်ခုံးအသာပင့် တင်မိ၏။ အမှန်တကယ် ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူလည်း ဒီကိစ္စကို အရမ်းသိချင်နေမိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ မမေးရက်ခဲ့တာကြောင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထင်က ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပဲ စိုစိုက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် နာမည်တစ်ခုကို စတင်၍ ပြောပြပါသည်။

“သူ့နာမည်က ကတိုးမောင်တဲ့၊ တစ်ချိန်က စိုရဲ့ချစ်သူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာတော့ အားလုံး ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ သစ္စာ မဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဘာမှ မခံစားတော့ပါဘူး”



ဪ ... သူမကလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒဏ်ရာရှိခဲ့ဖူးတာကိုး။ ထင်သည် ခံစားချက်ကိုယ်စီ ရှိဖူးခဲ့သည့်
နှလုံးသားနှစ်ခုအတွက် နောက်တစ်ကြိမ် အချစ်ဆိုတာကို မွေး
ဖွားနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာကို စဉ်းစားနေခဲ့မိပါသည်။



ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉၊ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ကိုယ်တို့တွေ အရာရာကို တစ်က ပြန်စကြပါဖို့လား
ရွန်းရယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် ရွန်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဟု ထင်ထားပါသော ရင်ခုန်သံ အပိုင်းအစ
တို့ကို ပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်ခဲ့တော့
တာ။

အမုန်းနဲ့ လမ်းမခွဲခဲ့တဲ့ ရွန်းနှင့် သွင်ရဲ့ဇာတ်လမ်း
က နှစ်တွေကြာမှ ပြန်ဆက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်
တော့ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သွင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို
ရှေ့တန်းတင်ထားတဲ့ သူတွေပဲ၊ ရှင် ဒီလောက်တော့ ဆင်
ခြင်သင့်တာပေါ့”



ရွန်းရဲ့ စကားကြောင့် သူဟာ ဒေါသတွေ အုံကြွ ပေါက်ကွဲလာကာ ရွန်းရဲ့ ပုခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ...

“အဲဒီတော့ ကိုယ်တို့တွေက ဘယ်တော့မှ ဆုံနိုင်ခွင့်မရှိ တော့ဘူးလား ရွန်း၊ မင်းဘဝအတွက် ကိုယ်ဟာ နေရာ တစ်နေရာစာတောင် မရှိတော့တဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီလား။”

သူ့ရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုအတွက် ရွန်းဟာ ရင်ထဲမှာ ကျိတ် ဝမ်းနည်းပေးရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ပြင်ရိုးထုံးစံ မရှိသော ရွန်း ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ သွင့်ကို ပြန်လက်ခံဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ် နိုင်ပါ။ လက်ခံနိုင်တယ်ပဲထားဦး ရွန်းဟာ စိုစိုကို ဘယ်လိုနှစ် သိမ့်ပေးနိုင်မလဲ။

အဲဒီအတွက် ရွန်းဟာ ထုံပြီးသား နှလုံးသားတစ်ခု ကို ဓားနဲ့ထပ်ထိုးဖို့လည်း မတွန့်ဆုတ်တော့ပါ။

“သွင့်အနေနဲ့ ကျွန်မကို ဒီစကားတွေပြောဖို့အတွက်ပဲ ဒီနေ့ ချိန်းတာဆိုရင်တော့ ကျွန်မက ဆောရီးဆိုတဲ့ စကား တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး ပြန်ရတော့မှာပဲ”



“မင်းအသည်း ဒီလောက်တောင်ပဲ မာသတဲ့လား ရွန်းရယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ မင်းလောက် မာနကြီးတဲ့မိန်းမမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူး ဘူး”

ရွန်းသည် ခပ်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်မအတွက် သွင်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရင်လိုတော့ ဘယ်တော့ မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ...

အဲဒီတော့ အခင်မင်မပျက် နေကြဖို့အတွက် ဒီလို စကားမျိုးကို နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ သွင်”

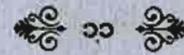
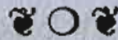
အပြတ်သဲဆုံးသောစကားရဲ့ တိကျမှုကြောင့် သွင် သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ နားလည်သဘောပေါက်သွား ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“ကိုယ် နားလည်ပါပြီ ရွန်း၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်က ဘယ်လိုမှ ကို ဖူးစာမပါမယ့် အတူတူတော့ မင်းရဲ့အရင်းအနီးဆုံး မိတ်ဆွေတော့ ကိုယ် ဖြစ်ပါရစေ”



“ရပါတယ် သွင်၊ ကျွန်မတို့အတွက် အဲဒီဆက်ဆံရေးက အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆင်ပြေဆုံးပါပဲ”

အချစ်ဆိုတာဟာ စိုစို ရှိနေမှတော့ မလိုအပ်တော့ ပါ။ ထနောင်းသွင် ဆိုသောသူဟာ ရွန်းဘဝအတွက်တော့ မှတ် မှတ်ထင်ထင် ရှိနေမည့် လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။



နောက်တစ်ရက်တွင်တော့ စိုစိုသည် ခင်စရာကောင်း သော သူ့ကို ရွန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးဖို့အတွက် အိမ်သို့ခေါ်လာ ခဲ့၏။ ရွန်းကိုတော့ ဘာမှကြိုမပြောထားဘဲ ဒိုင်ထားတာဖြစ်သည်။

ရွန်းကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လာတယ်ဆိုရင် ရွန်း အရမ်းကို သဘောကျသွားမှာပဲဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ဆပ်ပရိုက်(စ်)လုပ်ချင်တာကြောင့် စိုစိုက တိတ်တဆိတ် စီစဉ်ထားတာဖြစ်သည်။

“လာ ... ထင်၊ ရှင့်ကိုသာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လို့ကတော့ ရွန်း ပျော်သွားမှာ သေချာတယ်”

www.burmeseclassic.com



စိုစိုသည် လျှပ်စစ်ဘဲလ်လေးကို ဖိတီးလိုက်လျှင် ဖြင့် ရွန်းက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဟိုင်း... ရွန်း၊ ဒါ စို ပြောပြဖူးတဲ့ အရမ်းခင်စရာကောင်း ပြီး စို့ကို ကူညီပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာလေ၊ ရနောင်း ထင်တဲ့၊ ရွန်း သိပါတယ်”

“အေးကွယ် ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ လာကြလေ”

ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးတုန်း။ ရွန်းကြည့်ရတာ ဝတ်ကျောတန်းကျော နှုတ်ဆက်တဲ့ပုံစံမျိုးကြီး။ စိုစိုသည် ထင်ကိုအား နာသွားကာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာဖြင့် ထင်ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာလေသည်။

“ဟင် ... ကိုကြီး”

မထင်မှတ်ဘဲ စိုစိုဘေးက ကြားလိုက်ရတဲ့ ထင် အသံကြောင့် စိုစိုရော ရွန်းပါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။ ထင်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရွန်းဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်နှင့် သိနေရတာလဲ။

“ညီ ... မင်းက ဘယ်လို ...”

“ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်လေ၊ ကိုကြီးကကော”



ရွန်းရဲ့ ဧည့်သည်က ဘာမှမဖြေရသေးခင်မှာပဲ ရွန်းက ထင်ကို လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ရနောင်းထင်နဲ့ သွင်က ...”

“ညီအစ်ကိုတွေပါခင်ဗျ”

ပြုံးရွှင်သွက်လက်စွာ ဖြေလိုက်သော ထင်၏အဖြေကြောင့် ရွန်းသည် သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ စိုစိုဟာ ကတိုးမောင်နှင့် ဇာတ်လမ်းပြီးသွားကတည်းက တော်ရုံယောက်ျားတွေအပေါ် ယုံစားနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

သို့ပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ကာလတွေမှာ စိုစိုဟာ သူမရဲ့ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကြောင်းကို ရံဖန်ရံခါ ပြောတတ်လာခဲ့သည်။ စိုစိုရဲ့ မတည်မငြိမ်စိတ်တွေကို ပုံမှန်ဖြစ်လာအောင် ပြုစုခဲ့ရတဲ့ ရွန်းအနေဖြင့် အခု မိတ်ဆက်ပေးသော ရနောင်းထင် ဆိုသော ကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်တာနှင့် ကိုယ့်တူမအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါသည်။



တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရွန်းက ကြိမ်ဖန်များစွာ ငြင်းထားတာတောင် ကြိုးစားနေသေးသည့် သွင်နှင့် ရနောင်းထင်ဟာညီအစ်ကိုတွေပါတဲ့။ သွင်ပါးစပ်က အမြဲပြောခဲ့တာ တစ်ခုက “ကိုယ့်ကိုဒီအခြေအနေထိ ဝေးကွာသွားခဲ့ရတာဟာ စိုစိုကြောင့်ပါ” တဲ့။ ဒီတော့ စိုစိုကို ရှေ့စိတ်ထားနေတဲ့ သွင်ဟာ သူ့ရဲ့ညီနှင့် လွတ်ပေးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခြေအနေတွေကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွန်း သဘောပေါက်လာသော အခါတွင်တော့ ကိုယ့်ကို ဘတ်ကီးရိုက်ကာ စိုစိုအပေါ် ငြိုးနေတဲ့ သွင်ကို စိတ်နာလာမိတော့သည်။

“ထနောင်းသွင် ... အခုချက်ချင်း နင်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံး ငါ့အိမ်ထဲက ထွက်သွားကြ ...

ဒီမှာ ရနောင်းထင်၊ မင်းကို ငါ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့တူမနဲ့ နောက် ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်ပါနဲ့။”

“ရွန်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”



ရွန်းရဲ့ပေါက်ကွဲမှုတွေကို သူတို့သုံးယောက်စလုံးက နားမလည်စွာဖြင့်ပင် အံ့အားသင့်ကုန်ကြ၏။ ရွန်း ဒီလောက်ထိ ပေါက်ကွဲသွားတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲဟု စိုစို တွေးကြည့်သော်လည်း တွေးမရခဲ့။

“ဒီမှာ ထနောင်းသွင်၊ နင့်ကို ငါ အပြတ်သားဆုံး ပြောလိုက်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကနေပြီး ခုနကအထိ နင့်ကို ငါ မမုန်းခဲ့ဖူးဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး နင့်ကို ငါမုန်းတယ် ...

စိုစိုအပေါ်ကို နင် ရန်ငြိုးထားတယ်၊ ဒီလောက်အောက်တန်းကျတဲ့နည်းမျိုး နင် သုံးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး။”

“ရွန်းရယ် ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း နားလည်အောင် ပြောပါဦးကွာ”

“ရွန်း ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရွန်းရဲ့ပုခုံးကိုကိုင်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးနေသည့် စိုစိုကိုကြည့်ပြီး ...



“သူ့ကိုမယုံနဲ့ စိုစို၊ အစ်ကိုက အဒေါ်ကိုကြိုတယ်၊ ညီက တူမကို၊ နင်တို့ သိပ်ဟုတ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“အဲလို မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာအမှားမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ အခုလို ...”

ထင်ရဲ့စကားသံကြောင့် ရွန်းသည် ထင်ကို လက်ညှိုး

ထိုး၍ ...

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား၊ နောက် ဘယ်တော့မှ စိုစိုနဲ့ လာမပတ်သက်နဲ့၊ သွား ... အခုချက်ချင်း သွားကြ”

“ရွန်းရယ် ... ကိုယ့်ကို ရှင်းပြခွင့် ...”

“သွားတော့လို့ ပြောလိုက်မယ်နော်”

ဒေါသတွေကြီးနေသည့် ရွန်းကို နားလည်သဘောပေါက်သော စိုစိုဟာ အခုခဏမှာတော့ ထင်တို့ကို သွားခိုင်းဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“ထင် ... ပလိ(စ်) သွားလိုက်ပါ၊ ဒီက အစ်ကိုကိုပါ ခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ဘာတွေမှန်း သေချာမသိသေးပေမယ့် အခုချိန်မှာ သွေးပူနေစဆိုတော့ ပြဿနာတွေ တက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပြန်သွားလိုက်ပါနော်”



စိုစိုရဲ့စကားကြောင့် ထင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလျှင် ကိုကိုကြီးကို ခေါ်လာကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဘာမှန်းနားမလည်နိုင်သေးပေမယ့် ပြဿနာသည် တော်တော်ကြီး ကြီးတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိနေခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့မှပဲ စိုစိုသည် မျက်ရည်စတွေ ဝေ့သီနေသော ရွန်းကို ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်စေပြီး ရွန်းရဲ့လက်တွေကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ....

“ရွန်း ... စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ခဏလောက် နားလိုက်နော်၊ စို သံပရာရည် သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ စိုစို၊ မှဖျော်ပါနဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ရွန်း ခဏတော့ နားလိုက်နော်၊ ဒီတိုင်းဆို ရှေးခဲ ရသွားလိမ့်မယ်”

“စိုစို ဒီကိစ္စကို မသိချင်ဘူးလားဟင်”

ရွန်းက မေးလာသောအခါ စိုစိုသည် ရွန်း၏လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ကာ ...



“ဟင့်အင်း ... မသိချင်ဘူး၊ အခုချိန်မှာ စိုအတွက် ရွန်းထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ရွန်း ဘာမှဖြစ်မသွားဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရွန်း ဘာမှမပြောဘဲ ခဏလေး နားနေလိုက်ပါ ရွန်းရယ် ... နော်”

စိုစို တောင်းပန်ပြောမှပဲ ရွန်းသည် မျက်ဝန်းလေးများကို အသာမှေးမှိတ်ထားတော့သည်။ စိုစိုသည် ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့ အချိန်ထိ တစ်ခါမှ ရွန်း ဒီလိုနင့်သီးစွာ ပြောခဲ့ဖူးတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ရွန်းဟာ ဘာအကြောင်းတရားကြောင့်များ ဒီလောက်ထိကို ပေါက်ကွဲသွားရတာပါလိမ့်။



“အဲဒါပဲ ညီ၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့အဖြစ်ဟာ သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဟင်း ... ဒါကို တိုက်ဆိုင်မှုပါလို့ ပြောရင် ရွန်းက ဘယ်ယုံနိုင်ပါ့မလဲလေ”

ကိုကြီး၏အတိတ်က အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးကို ကြားပြီးမှပဲ သူဟာ ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့သည်။ အင်းပေါ့လေ ... သစ်ရွက်စိုရဲ့ အဒေါ်လေးဟာ ထင်တိုညီအစ်ကိုကို ခါးသီးမယ်ဆိုလည်း ခါးသီးလောက်တာပေါ့။

မရည်ရွယ်ပါဘဲနဲ့ ဖြစ်သွားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကို သူ့အနေဖြင့် စိုစိုကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ။ အခုချိန်လောက်ဆို သူ့လိုပဲ စိုစိုလည်း ကိစ္စတွေအားလုံးကို ဇာတ်ရည်လည်သွားချေလိမ့်မည်။- ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ...။



စိုစိုရယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို စိတ်မနာပါနဲ့ နော်။

ထင်၏ ရင်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန်ကို ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။ တကယ်ဆိုရင် ထင်သည် စိုစိုနှင့် ပတ်သက် မိခြင်းသည် ကိုကြီးတို့ကိစ္စနှင့် ဘာဆိုဘာမျှ မဆိုင်ဆိုတာကို သူမကို အလွန်ပင် သိစေချင်လှပါသည်။

မတော်တဆ သူမ ရင်ထဲမှာ သူမရဲ့အန်တီလေးကို ထင်ရဲ့ကိုကြီး ရယူနိုင်ဖို့အတွက် သူမဆီ ချဉ်းကပ်လာတယ်လို့ ထင်သွားခဲ့ရင် သွားပြီ။

- “ဒီကိစ္စကို ကိုကြီးတို့ ဖြေရှင်းမှ ရမယ်”
- “ဒီကိစ္စကို ကိုကြီးအနေနဲ့ လောလောဆယ်တော့ ရှင်းလို့ ရဦးမယ် မထင်ဘူး”
- “တကယ်တော့ ကိုကြီးက ရွန်း တူမလေး စိုစိုကို ကိုကြီး နဲ့ ရွန်းကြားမှာ ခြားထားတဲ့ အတားအဆီးဆိုပြီး ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကြီးမှာ အဲဒီလိုမျိုး အကြံအစည်မရှိခဲ့ပါ ဘူးကွာ ...



ကိုကြီး ဘယ်လောက်တောင် သိုသိပ်ခဲ့သလဲဆိုရင် ညှို့ကိုတောင် ကိုကြီးရဲ့အချစ်အကြောင်းတွေ မပြောခဲ့ဖူး ဘူး။ ဒီလိုမျိုး စိုစိုနဲ့ ညီလေးတို့ကိစ္စကို ကိုကြီးက ...”
စကားတောင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ စိတ်ဓာတ် တွေကျနေသော ကိုကြီးကို ထင်သည် အားပေးသလို ပန်းကို တစ်ချက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရပါဘူး ကိုကြီး ရာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ဖြေရှင်းနိုင်သွားမှာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့မေတ္တာတွေကို တစ်နေ့ နားလည်လာမှာပါ”

သူ့ရဲ့အထူးအဆန်းစကားကြောင့် ကိုကြီးသည် သူ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ...”

“ကျွန်တော်တို့မေတ္တာဆိုတော့ ညီက စိုစိုကို ...”
ထင်သည် ကိုကြီးကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ဝန်ခံလိုက်တော့သည်။
“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် စိုစိုကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုး ပါတယ်”



ဒီစကားကို မင်းသာကြားရင် ကိုယ့်ကို ဘယ်လို ထင်မလဲဟင်။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးပုံပြီး ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အခုမှ ကိုယ်သိခဲ့တာပါ။ စိုစိုကို ထားရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ သူ ဟိုး အရင် စန္ဒီကို ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန် တယ်။ ပြီးတော့ စိုစိုအတွက် ဖြစ်တည် မွေးဖွားလာတဲ့ အချစ် သီးသန့်ဆိုတာကိုလည်း သူမကို သိစေချင်ပါသေးသည်။

အဲဒီလိုနှင့် စိုစိုဆီက ခွင့်လွှတ်မှုကို ပြန်လိုချင်ကာ အရင်လို နေချင်တာကြောင့် သူ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ညနေပိုင်းဆို စာအုပ်ထွက်ငှားတတ်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လာတဲ့လမ်းကို စောင့် မျှော်နေစဉ်မှာပဲ သူ့ရဲ့စိုစိုဟာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နှင့် ဝတ္ထုစာအုပ် တပွေ့တပိုက်ဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ သည်။

စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးတန်းလေးတွေရဲ့အောက်မှာ ကြယ်စင်တွေလို လင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက် တစ်စုံဟာ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လျှင်ဖြင့် ရဲလေးသီချင်းထဲကလို “စပါး ကြီးမြေ့ ဆယ့်နှစ်ကောင်ရဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်” ဆိုသလိုကို ညှို့ဓာတ်ပြင်းနေပါသည်။



ထင်သည် စိုစို သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည် အချိန်တွင်တော့ ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့နေလိုက်သည်။ သူမ သူနှင့် အတော်လေးလှမ်းလို့သွားမှ scooter skate ကို ခြေ ထောက်ဖြင့်ခတ်၍ သူမရဲ့နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေးသားစီး၍ လိုက်နေတော့သည်။

သူမ စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားချိန်တွင်တော့ ထင် သည် စာအုပ်ဆိုင်ရဲ့အဝန်းမှာ အသာရပ်နေလိုက်သည်။

“စိုစိုရေ ... ဝတ္ထုအသစ်ထွက်တယ်၊ ရဲနောင်းထင်ရဲ့ဝတ္ထု အသစ်”

အဲဒီအစ်မကြီး အသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ တစ်ချက် ခုန်မိသွားသည်။ ဘုရားရေ ... စိုစိုဟာ သူ့ရဲ့စာအုပ်ကို ယူပါမလား။

“မဂ္ဂဇင်းပဲ ယူတော့မယ်၊ ဝတ္ထုတော့ မယူဘူး”

ဒီစကားကြောင့် သူဟာ မြဲကြီးပေါ်ကို ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားချင်စိတ် ပေါက်သွားအောင်ကို စိတ်ဓာတ်တို့က အကြီးအကျယ် ချို့ယွင်းသွားတော့သည်။ ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုတောင် မဖတ်တော့ဘူးတဲ့လား စိုစို။





ကိုယ် အသက်မကချစ်နေရသည့် ချစ်သူက ကိုယ် ရေးသားထုတ်ဝေထားတဲ့ စာအုပ်လေးကို မဖတ်ချင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းမလဲ။

သူနှင့် စိစို အရင်အချိန်တုန်းက ပတ်သက်နေသည့် ကာလကဆို သူ့ရဲ့အရေးအသား လက်ရည်တွေဟာ အစွမ်းကုန် ကို တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့အရင်ကထက် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်လာတဲ့ အရေးအသားတွေကြောင့် သူ့ထုတ်ဝေသူကတောင် ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လာခဲ့သည်။

“ရနောင်းရဲ့အရေးအသားတွေ အရင်နဲ့ကို မတူတော့ဘူး၊ ပိုပြီးလန်းလာတယ်။ ခေါင်းစဉ်ပေးတာတွေကအစ အရမ်း လန်းပြီး မိုးပေါ်ရောက်နေတယ်၊ ဧကန္တတော့ ဆေးစားထား ပြီနဲ့တူတယ်၊ အချစ်နဲ့ငြိပြီး ထိသွားတယ်ပေါ့”

အဲဒီစကားကြောင့် သူဟာ စိစိုရဲ့မျက်နှာကို မြင် ယောင်မိသွားသည်။ အခုချိန်မှာတော့ ...။

စာရေးတယ်ဆိုတာ နှလုံးသားနဲ့ အသက်သွင်း ခံစားပြီး လက်နဲ့ပုံဖော်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး။ အခုတော့ ...။



စိစို စာအုပ်ငှားပြီး ထွက်သွားသည့်အခါ ထင်သည် နောက်မှ scooter skate ကို ဖြည်းဖြည်းစီးရင်း လိုက်လာခဲ့တော့ သည်။ ခဏအကြာတွင် သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် ကပ်လိုက်ကာ ...

“စိစို ... ပလိ(စ်)၊ ကိုယ် ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါဦး”

သူ့စကားသံကြောင့် စိစိုသည် မျက်နှာထားချက် ချင်းကြီးကို တည်သွားကာ သူ့ကို အကြည့်စိမ်းစိမ်းတွေ ပလိန်း ပေးနေကာ ...

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ရနောင်းထင်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောစရာ ဘာအကြောင်းကိစ္စမှ မရှိဘူး”

“ခဏလေးပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြခွင့်လေးတော့ပေးပါ”

“မလိုတော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ အကြံအစည်ကိုသိပြီး သွားပြီပဲ”

စိစိုရဲ့အခြေအနေကို သူ ရိပ်မိသွားပါသည်။ သူ့ အပေါ်ထားတဲ့ စိစို သဘောထားဟာ ခါးနေတယ်ဆိုတာ သေချာ ၏။ ထင်သည် စိုးရိမ်ရေမှတ် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အချစ် ဇာတာအတွက် ကံမြင့်ဖို့တော့ လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။



“စိုစို ... ကိုယ်က မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ”
“တော်တော့ ရနောင်းထင်၊ ကျွန်မရဲ့ နာကြည်းချက်တွေ
ကို ပိုထက်ရှုလာအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

နာကြည်းတယ်။

အဲဒီစကားကြောင့် သူဟာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို
ဓားမြှောင်နဲ့ ဆောင့်ထိုးချလိုက်သလိုကို နာကျင်အောင် မျက်စူး
ရှုလို့သွားပါသည်။

စိုစိုသည် သူ့ကို ခါးသီးသော အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်
ကာ ချာခနဲလှည့်အထွက်မှာတော့ သူဟာ ဆတ်ခနဲ စိုစို လက်
ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အဲဒီအပြုအမူကြောင့်
စိုစိုသည် အံ့အားသင့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေ
သည်။

အခုချိန်မှာ မင်း ကိုယ့်ကို နာကြည်းနေနိုင်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သိပြီးမှ နာကြည်းပေးပါ စိုစို။

“ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်နေတယ် စိုစို၊ မင်းအတွက်
ကိုယ်ဟာ နာကြည်းစရာကောင်းနေတဲ့ သူဆိုရင် ကိုယ်
နေခဲ့ပေးပါ့မယ်”



အဲဒီစကားကြောင့် သူမဟာ အံ့အားသင့်မှုတွေ
ရောပြွန်းယှက်နေကာ မျက်နှာမှာ ဘာသာဗေဒ ကာလာမျိုးစုံ
ပြောင်း၍ နောက်ဆုံးမှာ မာတင်းထန်ကာ နာကြည်းမှုပါဝင်သည့်
အကြည့်တွေပေးကာ သူမရဲ့ လက်ကိုဆောင့်ရုန်းကာ တောက်တစ်
ချက်ခေါက်ကာ ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ခံစားခဲ့ရပါတယ် စိုစို။ ဒါပေမဲ့
ဒီခံစားချက်ဟာ ပထမအကြိမ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်
ပါတယ်ဆိုတာ မင်းကို သိစေချင်တယ်။



မဟုတ်ပါဘူး...

မလုပ်ပါဘူး...

မင်းထင်သလို မယုတ်မာဘူးလို့

အကြိမ်ကြိမ် ကိုယ်ဟစ်ကြွေးနေမိတယ် သူ။

ကမ္ဘာမြေမှာ မကြေညာသေးတဲ့

ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက်

နာကြည်းမှုကို သူက တုံ့နှင်းပေးတယ်

ငါ့ဟာ မျက်ရည်မိုးတိမ်ထဲမှာ

ရုပ်စောင့်နေမိတယ်။



လူးလွန်သွားတဲ့ နှလုံးသားက

ဖျတ်ခနဲ တောင်းဆိုလာခဲ့တယ်

ဖူးစာဆုံကြဖို့အရေး

မျှော်တောင်းလို့ ငေးနေပေမယ့်

မင်းမလိုချင်ဘူး ဆိုရင်

ငါ နေခဲ့ပါ့မယ် ချစ်သူ။ ။



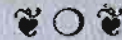
၉ အဆုံးသတ်မရှိတဲ့
 အပြုံးတစ်ချက်အတွက်
 အမှန်းနတ်မိမယ်က
 သုံးကုန်လောက်တဲ့ ခါးလီးမှုတွေပေးတယ်။

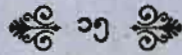
၉ ရင်တစ်ချက်အခုန်မှာ
 မမြင်ရက်ရုံ ဖြစ်ခဲ့တဲ့
 အထင်လွဲပြဇာတ်အတွက်
 တာဝန်ရှိသူဟာ မီးနပ်(စ်)ပဲဖြစ်တယ်။

၉ သစ္စာတရားရဲ့ ကြီးမားမှုဟာ
 ငါ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ဖူးခံတယ်



အမှန်းကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်မှာ
 ရင်ခုန်သံ လှိုင်းကြီးနေလည်း
 မေခလာနတ်သမီးရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့်
 ငါ့အချစ်တွေ မိုးလင်းနေတယ်။





ရွန်း၏ staff မြတ်မြတ်က ရွန်းဆီသို့ လူတစ်ယောက်
က appointment တောင်းနေတယ် ဆိုတာကြောင့် ရွန်းသည်
ဘယ်သူလဲဆိုတာ အတပ်သိပါသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်ရမလဲ အစ်မ၊ ဦးထနောင်း
သွင်က အစ်မနဲ့ မတွေ့ရမချင်း မပြန်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်”

“ကျစ် ... ဒုက္ခပဲ။ ကဲ ... အဲဒါဆိုလည်း ခေါ်လာခဲ့တော့”

မြတ်မြတ်က ထွက်သွားကာ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့
သည်။ ရွန်းသည် ချဉ်နေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ရှင်းပြချက်တွေ
ကို နားထောင်လည်း ထူးတော့မည် မဟုတ်ပါ။



“ထိုင်ပါ ... ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

သူက ဆွေးလျလျ မျက်နှာဖြင့် ရွန်းရဲ့ရှေ့ကဆိုဟာ
မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ Estilo ပတ်လည်စင်းစပိုရှပ်ကို စတိုင်လ်
ပန်လ်အနက်ဖြင့် ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသောသူဟာ မထင်
ရက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အငြိုးတေးကြီးသူ ဖြစ်သည်။
စိုစိုကို ရွန်းနှင့် ဝေးသွားအောင် သူ့ညီနှင့် စည်းရုံးခဲ့တဲ့သူ။

“တလောက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တိုက်ဆိုင်
တာပါလို့ ကိုယ်က ဆိုလာရင် ရွန်းက အယုံအကြည်
ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ငြင်းမှာမှလား”

ရွန်းက ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် သူပြောတာ
ကို ဂရုမစိုက်ဟန် လုပ်ထုံးလျှင် သူက နားလည်စွာ ခေါင်းညိတ်
ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တကယ့်ကို မယုံချင်စရာကောင်းတဲ့
တိုက်ဆိုင်မှုပါ။ ရွန်း စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို စိုစိုအပေါ်
မကောင်းကြံတဲ့သူလို့ မြင်ချင်မြင်နေမယ်၊ ကိုယ့်ကို အောက်
တန်းကျတဲ့သူလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်”



“ဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ် ထနောင်းသွင်”
 “စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ရွန်းရယ်၊ ကိုယ်က အဲဒီလို လူစား
 မျိုးတဲ့လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကိုယ်ဟာ ရွန်း
 ကို မရခဲ့လို့ အဲဒါ စိုစိုကြောင့်ဆိုပြီး စိုစိုကို ဂျေဝင်ဖူးပါ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ကလွဲပြီး ကိုယ် စိုစိုကို ဒီထက်
 မပိုခဲ့ပါဘူး ...

ကိုယ့်ညီနဲ့ စိုစိုတို့ သိကြတယ်၊ ဆုံကြတယ် ဆိုတာ
 တကယ်တိုက်ဆိုင်မှုပါကွာ”

“ရှင် ပြောလို့ပြီးသွားပြီဆို ပြန်တော့ ထနောင်းသွင်၊
 ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း မှတ်သွားပါ၊ ကျွန်မဆီ နောက်
 ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့ ...

ရှင် အဲဒီကိစ္စကို လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ် ရှင်နဲ့ကျွန်မ
 ဘာမှပတ်သက်စရာ မလိုအပ်ဘူး”

သူဟာ အဲဒီခဏမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲသွား
 သူလို မှိုင်ချသွားကာ ဝမ်းနည်းဟန်ပေါက်နေပါသည်။ သူ ဟန်
 ဆောင်နေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။



“ကောင်းပါပြီ ရွန်း၊ ရွန်း မယုံဘူးဆိုရင် ကိုယ်လည်း
 ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးနဲ့ စိုစို ရင်းနှီး
 နေကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ် အဲဒီနေ့ကမှ သိခဲ့တာပါ ရွန်း၊
 ကိုယ့်ပယောဂကြောင့် ကိုယ့်ညီလေးကို အသည်းမကွဲစေ
 ချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ညီကို ကိုယ့်လို မခံစားရစေချင်ဘူး ရွန်း
 ရယ်၊ ရွန်း စဉ်းစားပေးပါဦးနော်၊ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

သွင်သည် တိတ်ဆိတ်လေးကန်သော ခြေလှမ်းတို့
 ဖြင့် ရွန်းကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။ ဘာတွေလဲ။
 သူ မလုပ်ခဲ့ပါဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား။ ပြီးတော့ ရနောင်းထင်
 ဆိုသည့် ကောင်လေးက စိုစိုကို ကတိုးမောင်လို အစိမ်းဖြတ်ထား
 ခဲ့မှာကို စိုးလွန်းတာကြောင့် ရွန်းက တားလိုက်တာဖြစ်သည်။

အဲဒီ တားဆီးပိတ်ပင်မှုဟာ စိုစိုရဲ့နှလုံးလမ်းကြောင်း
 မှာ ကျွန်းဆောက်ပေးခဲ့မိမှု ဖြစ်သွားရင်တော့ ရွန်း တကယ်ပဲ
 စိတ်မကောင်းလှပေ။



“အဲဒါဆို နင်က လုံးဝအပြတ်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စိုစိုက မိုးရွေ့ရဲ့အမေးကို အဖြိုးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တော့သည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ကာလတွေမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ စိုစိုတို့ရဲ့ ပြဿနာလေးတွေအကြောင်းကို မိုးရွေ့အား ပြောပြတော့ မိုးရွေ့က ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဆိုပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒါဆို ထင်က နင့်ကို အသုံးချမလို့ ပတ်သက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ အခက်အခဲ ဖြစ်နေချိန်တိုင်းမှာ သူ ရောက်၊ရောက်လာ တတ်တာပဲလေ၊ အဲဒါဟာ ကြိုတင်ကြံစည်မှု ဖြစ်နိုင်နေ တယ်”



“ငါကတော့ နင့်ကို သူ တကယ်ကြွေးနေတယ်လို့ပဲ မြင် တယ်၊ ပြီးတော့ သူသာ နင့်ကို ဟန်ဆောင်ပတ်သက်ခဲ့ တယ်ဆိုရင် ဒီလောက် အချိန်ကုန်ခံပြီး လိုက်တောင်းပန် နေပါ့မလား၊ သူက celebrity တစ်ယောက်နော်၊ နင့် အတွက် အချိန်တွေ ဒီလောက်ပေးထားတယ် ဆိုကတည်း က သူ့စိတ်က အင်မတတ်ဘူးဆိုတာ မှန်းလို့ရပါတယ် ဟယ်”

စိုစိုသည် မိုးရွေ့ရဲ့အပြောကြောင့် တွေခနဲတော့ဖြစ် သွားရသည်။ မိုးရွေ့ပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ ထင်ဟာ စိုစိုတို့နှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက်ကတည်းက တောက်လျှောက် တကောက်ကောက် စိုစိုနောက်လိုက်ကာ ရှင်းပြလေသည်။

သူ အဲဒီလိုရှင်းပြတိုင်းလည်း စိုစိုဟာ သူ့ကို ဂရု မစိုက်ဘဲ သူ နာအောင် ပြောလွှတ်စမြဲပင်။ အဲဒါတောင် တစ် စက်လေးမှ မနာဘဲ ဆက်လိုက်နေသေးတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

စိုစိုကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာကကော တကယ်ပဲ လား။ စိုစိုသည် ထင်ယောင်ထင်မှား အတွေးတွေနှင့်အတူ စိတ် တွေညစ်နေရပါသည်။



ကတိုးမောင်နှင့် ပတ်သက်မှု ပြီးပြတ်သွားပြီးနောက်မှာ စိုစိုဟာ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေသည့်ကြားမှ ထင် တစ်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် (ကိုယ်နှစ်သက်ပါသော စာရေးဆရာဖြစ်တာ တစ်ကြောင်း) ဘယ်သူနှင့်မှမတူကာ ခင်မင်သံယောဇဉ်တွယ်မိပါသည်။

သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ခင်မိတယ်၊ သံယောဇဉ်တွယ်မိပြီ ဆိုတာနှင့် သူ့ရဲ့ side effect တွေက ဝင်လာတတ်သလား မပြောတတ်ပါ။

“ဪ ... ဟဲ့၊ ငါတို့ဆိုင်အတွက် အားလုံး ready ပဲနော်၊ ကြော်ငြာကိစ္စပဲ ကျန်တော့တယ်”

မိုးစွေ ဘာကိုပြောချင်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိပါသော စိုစိုသည် တမင်တကာကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် စိုစိုဟာ ထင်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်ချင်တော့ပါ။ သူ့ကြောင့် နှလုံးသားမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဒဏ်ရာမျိုးဆိုတာ မရှိချင်။

“ငါ ထင့်ကို ရိုက်ရက်ချိတ်ထားတယ် စိုစို”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့။”



“အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဗရာထွေးမပစ်ရဘူးလို့ နင်ပဲ စင်ပြောတာလေ”

စိုစိုသည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းသာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့သည်။ မိုးစွေကိုတော့ စွတ်ငြင်းနေလို့ မရတော့ပေ။ အဲဒီကိစ္စကို ရွန်းနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်လျှင်တော့ ရွန်းကလည်း အလုပ်သာလျှင် ပထမဆိုသော စီးပွားရေးသမားပီပီ ...

“ဘာဖြစ်လဲ စိုစိုရယ်၊ လုပ်လိုက်ပေါ့၊ ဒီကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စပဲဟာကို”

စိုစိုသည် ရွန်းရဲ့ အဲဒီစကားကြောင့် ဆက်ရန်မရှိ ဖြစ်သွားကာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့သည်။ စိုစိုရဲ့ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ရွန်းက အံ့သာပြုံးလိုက်ရင်းက ...

“စိုစိုကို ဝေဖန်မယ်နော်၊ ရလား”

“ဪ ... ရွန်းကလည်း၊ တူဝရီးချင်းတွေပဲဟာ၊ ဝေဖန်ပေါ့”

“စိုစိုစိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ပထမဆုံး ကိုယ့်ချစ်သူ သစ္စာဖောက်သွားတော့ ခံပြင်းမှုတွေနှင့်အတူ”



စိုစို ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ ဒုတိယတစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်ခင်
နေတဲ့သူက ရှေ့မှာတော့အချို့သပ်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ ဟား
တိုက် ရယ်မောနေတယ် ဆိုတဲ့ အထင်နဲ့ သူ့ကိုမှန်းခဲ့
တယ်...

ဒါပေမဲ့ စိုစို သူ့ကို မေ့ဖျောက်လို့ မရဘူး မှလား”

စိုစိုသည် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရွန်းရဲ့ဝေ
ဖန်မှုတွေကို ဆက်နားထောင်လိုက်တော့သည်။ တကယ်ပဲ အဲဒီလို
စိုစို ဖြစ်နေပြီလား။

“တကယ်တော့ ရွန်းနဲ့ စိုစိုတို့ကသာ သူတို့ပူပေါင်းပြီး
အကွက်ချတယ် ထင်နေပေမယ့် အဲဒါဟာ တကယ်ဟုတ်
မဟုတ် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလေ၊ ကတိုးမောင်တုန်းက
တော့ သူ သစ္စာဖောက်တာကို မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တော့
မှန်းနိုင်တယ်လေ”

အင်း ... ရွန်း ပြောတာဟာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ
သည်။ ရနောင်းထင် အပေါ် ထင်မြင်ချက်အားလုံးဟာ စိုစိုရဲ့
တစ်ဖက်သတ်အထင်နှင့် စွဲချက်တွေသာဖြစ်သည်။ စိုစိုအနေဖြင့်



ကြည့်မည်ဆိုရင်တော့ စိုစိုဟာ တစ်ခါ ခဲမှန်ထားတဲ့ စာသူငယ်
ဖြစ်နေတော့ ထစ်ခနဲဆို သွေးဆူတတ်နေတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်
သည်။

ကတိုးမောင်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ပြီးကတည်းက တကူး
တကကို မွေးမြူလို့ထားပါတဲ့ စိုစိုရဲ့ခပ်မာမာ နှလုံးသားလေးဟာ
နှူးညှံမှုရှိနေခဲ့ပြီလား။

“စိုစိုက တကယ်တော့ ရနောင်းထင် အပေါ် တွယ်ငြိခဲ့ပါ
တယ်၊ ရွန်းဘက်က ထနောင်းသွင်ကို ထင်နေတဲ့ ထင်မြင်
ချက် မှား၏ မှန်၏ အတည်ပြုပြီးရင် စိုစို ဆုံးဖြတ်ချက်
ချပေးရမယ်နော်”

စိုစိုကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ရွန်းကို ပိုပြီး
စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ ရွန်းခမျာမှာ စိုစိုကိုပိုပြီး သိပ်ချစ်ရ
သည့် ချစ်သူကိုလည်း စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည်။ အခုတစ်ခါ အချစ်ဦးနှင့်
ပြန်ဆုံပြီးမှာလည်း ထင်မြင်မှုတစ်ခုကြောင့် လွဲရပြန်ပါသည်။
ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ စိုစိုသည် ရွန်း၏အချစ်တုံးကြီး ဦးထနောင်းသွင်နှင့်
ရွန်းကို peace ဖြစ်သွားကာ ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြစေချင်ပါသည်။



“ရွန်း ... စိုစို ရနောင်းထင်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရတာကို ရွန်း ဘာပြောချင်လဲဟင်”

“ဘာမှပြောစရာ မလိုပါဘူး စိုစိုရယ်၊ ရွန်း ကိုယ်တိုင် မိုးစွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ရနောင်းထင်နဲ့ ရက်ချိတ်ခိုင်းလိုက်တာ ပဲ၊ ရနောင်းထင်ကို chance ပေးလိုက်ပါ စိုစိုရယ် ...

ဪ ... ရွန်း ဒီလိုပြောလိုက်လို့ စိုစိုစိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်နဲ့နော်၊ ရွန်းက သွင့်ကို မေ့ထားတာ ကြာပါပြီ၊ အခုပြောနေတာက စိုစိုအတွက်ပါ”

ရွန်းဟာ စိုစိုအပေါ် အဲဒီလောက်အထိတောင် မေတ္တာ ထားနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ စိုစိုဘဝရဲ့ အရာရာတိုင်းအတွက် အား ကိုးနေခဲ့ရသော ရွန်းကို သူမ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လွဲမသွားစေချင်ခဲ့ပါ။ ထင့်ကိုတော့ အကဲခတ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

“စို ရွန်းကို အဲဒီလိုမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မထင်ရက်ပါဘူး ရွန်းရယ်”

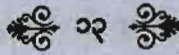
ရွန်းနှင့် စကားပြောဆိုပြီး နောက်မှာတော့ စိုစိုသည် အိပ်ရာဝင်၍ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။



ထင်ဟာ စိုစိုကို တကယ်ပဲ ချစ်ခဲ့တာလား။ မတွေးတတ်တော့ ပါ။ စိုစိုစိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် မပြောတတ်။

နီးရက်နဲ့ ဝေးနေရတာ၊ မဆုံနိုင်လို့ ဆွေးနေကြတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ စိုစို တစ်ယောက် ပါမှန်းမသိ ပါနေခဲ့ပြီလား။





ဒီနေ့က outdoor (အောက်ဒိုးလီ)ထွက်ရိုက်တဲ့နေ့
မို့ စိုစိုကို ထင် အချိန်တော်တော်ကြာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။
ခါတိုင်းရက်တွေက စတူဒီယိုထဲမှာပဲ ရိုက်နေတာမို့ စိုစိုက သူ့
ကို ခပ်ရှောင်ရှောင်နေသည်။ စိုစိုဟာ သူ့အပေါ်ကို အရမ်းပင်
စိမ်းကားလွန်းလှပါသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စအတွက် ရိုက်ရက်က သုံးရက်ပေး
ထားတာမို့ သူ့အတွက် စိုစိုကို ကြီးစားချိန်ရက်က သိပ်မကျန်
တော့ပါ။ မိုးစွေကတော့ ဖော်ရွေပျူငှာကာ သူ့ကို နည်းနည်းပါး
ပါး ကူညီပေးပါသည်။



“ကိုရနောင်း ... အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ရိုက်မယ်တဲ့”

“အိုခေ ... ကျွန်တော် လာပြီ”

ထင်သည် အတွေးစတိုကိုဖြတ်ကာ အလုပ်ထဲပဲ
စိတ်နှစ်ထားလိုက်တော့သည်။ စိုစိုကတော့ ပေစောင်းစောင်းဒီဇိုင်း
နှင့် ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေတော့သည်။ မင်း
ကို ချစ်ရတာ ကုန်ကြမ်းကောင်းကောင်းတော့ ရပါတယ် စိုစို။

vest စွပ်ကျယ်အနက်ကို သူမတို့ရဲ့ brand လီနင်
သား ရှပ်လက်တိုဖြင့် တွဲဝတ်ကာ ချောကလက်ဖျော့ရောင် ချည်
သားဘောင်းဘီတိုကိုဝတ်၍ punk ကျားကွက်ရှူးလေးစီးထားသော
သူ့ပုံစံဟာ တော်တော်လေး လူငယ်ဆန်ကာ sweet ဖြစ်ပါသည်။

စာတွေကိုပဲ သီးသန့်ရေးကာ စာရေးဆရာဖြစ်သော
သူဟာ အဲဒီလို မော်လီဒယ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ချင်တာ မဟုတ်
ပါ။ သို့ပေမဲ့ အခုဟာက သူ့ချစ်နေပါသော စိုစိုရဲ့ဆိုင်ကြော်ငြာ
ကိစ္စ ဖြစ်တာကြောင့် သူက ရိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ရိုက်ရမည့် setting ပုံစံကတော့ သိပ်ခက်ခက်
ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ လိမ္မော်ရောင်ဆမ်းထားသော ချိုအိအီညနေ
ချမ်းမှာ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်ကိုင်ကာ ချစ်သူမလာသေး၍



မျှော်တော်ယောင်လုပ်နေသည့် လူငယ်လေး၏ ရိုမန်တစ်အသွင်ကို ဖော်ကျူးရမည်ဖြစ်သည်။

ညနေခင်းတစ်ပိုင်းလုံး ကြိုးစားပမ်းစား ရိုက်ကူးပြီး ၍ အားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ အားလုံး အားလုံး ကိုယ်စီပြန်ကြလေသည်။ မြို့ပြင်တိုးလ်ဂိတ်အလွန်မှာ ရိုက်တာဖြစ်သောကြောင့် အပြန်တော့ ညနေတော်တော်ကို စောင်းပြီဖြစ်သည်။ မိုးကလည်း ခပ်ဖွဲဖွဲကျနေတာဖြစ်သောကြောင့် ထင်သည် ကားကို ခပ်မှန်မှန်ပဲ မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

စိုစိုနှင့် မိုးစွေက ကားတစ်စီးဖြင့် အစောပိုင်းက တည်းက ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ သူ တိုးလ်ဂိတ်ကို ကျော်လာပြီးသည့် နောက်မှာတော့ မိုးက ပိုသည်းလာကာ သံသဲမဲမဲ ရွာချနေသည်။

သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေတုန်း ကားတားခြင်းကို ခံလိုက်ရသဖြင့် သူက စာနာစိတ်ဖြင့် ကားရပ်ပေးလိုက်တော့သည်။ ကားမှန်ကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်လိုက်လျှင်တော့ သူ့ကို ကားတားသူဟာ မိုးစွေ ဖြစ်လို့နေပါသည်။

“ဟာ ... မိုးစွေ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”



ထင်သည် မိုးရွာထဲပဲ ကားပေါ်ကဆင်းကာ သူမတို့ ရှိရာကို လျှောက်သွားသည်။ မိုးစွေကတော့ သူ့ကိုတွေ့၍ ပျော်နေပေမယ့် စိုစိုကတော့ ကူညီမယ့်သူက သူဖြစ်နေ၍ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေဟန်ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးစွေ”

“ဘီးပေါက်တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွား”

မိုးစွေက အားတက်သရော ပြန်ဖြေပေမယ့် စိုစိုကတော့ လက်မလျှော့ဘဲ မာနက တင်းနေသေးပါသည်။ ထင်သည်အသာပြိုးလိုက်ရင်း ကားဘီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီးက လေပြားကာ သံကလည်း စိုက်နေသေးသည်။ သူ့မှာ စေတနာ ဗရပွနှင့် မိုးရေအစိုခံပြီး ကူညီတာတောင် စိုစိုက အပြုံးတစ်ခုတောင် မသဒ္ဒါခဲ့ပါ။

“ဘီးလဲရမှာနဲ့ဆို အချိန်က ကြာနေမယ်၊ မှောင်လည်းမှောင်တော့မယ်။ မိုးကလည်း ရွာနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ”

www.burmeseclassic.com



လား၊ မိုးရွေ့နဲ့ စိုစိုကို ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊
ကားကိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်ယူခိုင်းလိုက်
မယ်”

“အင်း ... အဲဒါ ကောင်းတယ်”

“အာ ... မတောင်းပါဘူး၊ ရတယ် မိုးရွေ့၊ သူ သွားပါစေ၊
ငါတို့ဘာသာ Taxi ငှားပြန်မယ်”

အခုချိန်ထိကို ခေါင်းမာနေတဲ့ ဒီကောင်မလေး
ကျေနပ်ဖို့ရာ သူ့မှာ လုပ်စရာက တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့သည်။
သေချာတာကတော့ အဲဒါဟာ သူ့ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကွက်မဟုတ်
ပါ။

“ကဲ ... စိုစို၊ မင်း ကိုယ်လိုက်ဖို့တာ လက်မခံဘူးဆိုရင်
ကိုယ့်ကားကို ယူသွားလိုက်၊ ကိုယ် ဘီးလဲပြီးမှ ဒီကားကို
ဆက်မောင်းလာခဲ့မယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ချတယ်ဆိုရင်တော့
နောက်နေ့မှ ကားချင်းပြန် change တာပေါ့ ...

ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒါကိုတော့ မင်း လက်ခံလိုက်ပါ”



“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်တာပေါ့”

“ဟယ် ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ စိုစိုကလည်းဟာ မိုးလည်း
ချုပ်တော့မယ့်ကိစ္စ၊ အတူတူပဲ ပြန်မယ်လေ”

“နေပါစေ မိုးရွေ့၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်လို့ ကျွန်တော်လုပ်
ပေးတာပါ”

စိုစိုရဲ့ရက်စက်နိုင်မှုကိုတော့ သူ လက်ဖျားခါသွား
ပါသည်။ မိုးရေတွေထဲမှာ တမင်တကာကို ထားခဲ့ရတဲ့ စိမ်းကား
လေသော အဲဒီကောင်မလေးကို သူကတော့ အဆုံးမရှိ ချစ်မိသွား
ပြီဆိုတာ သေချာသွားပေပြီ။ စိုစိုက ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာတော့
သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ သူ့ဆီကို ပြန်လျှောက်လာပြီး
သူမ ဆောင်းထားသော ချာလီထီးကြီးကို သူ့ကို ကမ်းပေး၍ ...

“ရှော့ ... ထီးယူထားလိုက်၊ ရှင် မိုးတွေရွဲနေပြီ”

စိုစိုမှာ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြင်နာသေးသေးလေး
တော့ ရှိပါသေးသည်။ အဲဒီအတွက် သူ အရမ်းပီတိဖြစ်သွားရပါ
သည်။ နေပါစေ ချစ်သူ။ ကိုယ်ပဲ မိုးတွေအစိုခံပါ့မယ်။



“ရပါတယ် စိုစို၊ သွားတော့လေ၊ ကိုယ်က ဘီးလဲရမှာဆို တော့ ထီးကြီးနှင့်ဆို အဆင်မပြေဘူး”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

စိုးရိမ်ဟန်စွက်နေသည့် အဲဒီမေးခွန်းလေးအတွက် သူဟာ မိုးစိုရုံမကဘဲ မိုးကြိုးပါအပစ်ချခံရသည့် သတ္တိဗျတ္တိတွေ ရှိလာခဲ့ပါသည်။

“ရပါတယ် စိုစိုရယ်၊ ကိုယ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး သွားတော့ လေ၊ ဟိုမှာ မိုးရွာ စောင့်နေတယ်။ Drive safety ”

စိုစိုသည် ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာတော့ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာတစ်ချက်ငဲ့ကာ အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထင်”

အားလားလား ... မောပန်းနေသည့် ခရီးသည် အတွက် အိုအေစစ်တစ်ခုကို ရှာတွေ့လိုက်သလိုကို သူ့ရင်ထဲမှာ ပမ်းသမျှ လန်းသွားတော့သည်။ သူမတို့ကားလေး မောင်းထွက် သွားတဲ့အထိ ထင်ဟာ ငေးကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။



အချစ်ကပေးသော စွမ်းအင်တစ်ခုကြောင့် သူ့တစ် ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေပေမယ့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကတော့ နွေးထွေးရှိန်းမြဲနေခဲ့ပါသည်။





မပျော်လင့်ဘဲ ... သင်
 ရင်ထဲကို ... ဝင်
 အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ... ပင်
 ဝေးများဝေးသွား ... ရင်
 မတွေးရဲဘူး ... ထင်



နေ့လယ်(၂)နာရီမှာ venus' coffee bar ၌ စောင့်နေပါဆိုသော ထင် ပို့လိုက်သည့် message ကြောင့် စိုစိုသည် ဒီဆိုင်လေးကို ချိန်းထားချိန်ထက် စောကာ ကြိုရောက်နေပါသည်။

လက်တေးတစ်ခွက်မှာကာ သူ့အလှကို စောင့်နေရင်းနှင့် စိုစိုသည် ဖုန်းထဲက ဂိမ်းကစားနေမိသည်။ အင်း ... သူ နှင့်တွေ့ရင် ဘာတွေပြောရမလဲ။ မိုးစွေကို ဒီနေ့ ထင်နှင့်ကား ချင်း 'change ပို့ ချိန်းထားတယ် လိုက်ခဲ့ပါဆိုတော့ ပေါ်တင်ကြီးကို ရှောင်ကာ မလိုက်ဘူး ပြောလေသည်။

မိုးစွေ မလိုက်တော့ စိုစိုက တစ်ယောက်တည်းပင် ချိန်းထားရာ နေရာကိုလာကာ သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်တော့သည်။ ထင်နှင့် စိုစိုဟာ ပြဿနာမအေးဆေးသေးပါ။ အခုချိန်ထက်ထိ



စိုစိုဟာ သူတို့ရဲ့အသုံးချခံ ဖြစ်၊မဖြစ်ဆိုတာ ဘာမှတိတိကျကျ ဝေခွဲလို့ မရသေးပါ။ ပြီးတော့ သူ ချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း ...။

“ငါလိုလူကို ... မချစ်ရင် ဘယ်သူ့ကို မင်းလေးချစ်ချင်လဲ ... ဖြေပါ ... ဘယ်သူ့မှ ငါ့လိုမချစ်ဘူးကွာ ... မင်းယုံကြည်ပါ ... ငါလိုလူကို မချစ်ရင် ... ဘယ်သူ့ကို မင်းလေးချစ်ချင်လဲ ... ဒီလိုမေးခွန်းလေးတစ်ခု ... ချစ်တဲ့သူ ဖြေပါ”

ဆိုင်ထဲကနေ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ခပ်တိုးတိုး လွင့်ဖျံ့လာတဲ့ သီချင်းလေးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

“ငါလိုလူကို မချစ်ရင် ဘယ်သူ့ကို မင်းလေးချစ်ချင်လဲ”တဲ့။ အဲဒီမေးခွန်းအတွက် စိုစိုသည် တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာလေးကို ဖြုန်းဆို သွားမြင်ယောင်သွားသဖြင့် အသာပြုံးမိသွားသည်။

ဘယ်သူ့ကို ချစ်ချင်တယ် ဆိုတာထက် ဘယ်သူ့မှ မချစ်မိအောင် ထိန်းချုပ်နေထိုင်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါ။

“စိုစို ... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ရဲမာန်လေး၊ ထင်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ”



စိုစိုသည် သင်တန်းမှာ သိနေသော ရဲမာန်ကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆွတ်ပြကာ ...

“မှတ်မိပါတယ် ကိုရဲမာန်၊ ထိုင်လေ”

သူက စိုစိုရှေ့က ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီ တစ်ခွက် လှမ်းမှာပြီးနောက်မှာ ကားသော့ကို စိုစိုရဲ့ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်ရင်း ...

“ထင်က သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီးတော့ စိုစိုကို လာတွေ့ချင်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ရဲမာန်က စကားစ ခဏပြတ်သွားလျှင် စိုစိုသည် စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ မနေ့က မိုးတွေ့သဲသဲမဲမဲ အောက်မှာ သူ ...။

စိုစိုသည် ထင်အတွက် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်ပူပန်လာကာ ရဲမာန်ကို အဆောတလျှင် မေးရတော့သည်။

“ထင် ... သူ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ထင် မနေ့ညက မိုးတွေရွဲပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာတယ်လေ၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာတော့ပဲ မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ ရွဲနေတာပဲ ...”



မိုးကလည်း ချုပ်ပြီဆိုတော့ ဒီကောင် အိမ်မပြန်ဘဲ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ အိပ်တာ၊ ညဦးပိုင်းလောက်မှာ ဒီကောင် အဖျားတွေတက်၊ ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်နေတာနှင့် ကျွန်တော် သူ့အစ်ကိုဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြား လိုက်တော့ သူ့အစ်ကို ရောက်လာတယ် ...

ထင်က ဖျားရင် အပူအရမ်းကြီးတာ၊ မိုးကလည်း မိထားတော့ တအားတွေဖျားပြီး စိုးရိမ်တာနဲ့ ဆေးရုံတင် ထားလိုက်တယ် စိုစို၊ အခုတော့ သိပ်စိုးရိမ်ဖို့ မလိုတော့ ပါဘူး”

ဘုရားရေ ... ထင် ဆေးရုံတက်ရတယ်။ စိုစို လုပ် ခဲ့တဲ့ကိစ္စဟာ သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ထိခိုက်သွားတယ်လား။ မိုးရေထဲမှာ တမင်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ စိုစိုဟာ မနေ့ညက သူ့ရဲ့မျက်နှာ ကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသွားရတော့သည်။ စို အဲဒီလို ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါ ထင်ရယ်။

“စို သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ် ကိုရဲမာန်၊ ရလားဟင်”



“သိပ်ရတာပေါ့၊ ဒီကောင်ကြီးသာ စိုစိုကိုတွေ့ရင် သိပ် ဝမ်းသာမှာ”

“ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်လေ၊ ဒါ သူ့ကားသော့ ရော့၊ ဪ ... ဒါနဲ့ သူက ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲဟင်”

“(.....)မှာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကဲ့ပဲ သွားမှာလေ၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

စိုစိုသည် ရဲမာန်ရဲ့နောက်မှ ကားဖြင့်လိုက်လာခဲ့ ကာ ထင်ဆီသွားတွေ့မှာဖြစ်သည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အခါမှာတော့ ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်မှုတစ်ခုက ပိုကြီးထွားလို့သွားခဲ့သည်။

ရှင်ကို ဒုက္ခပေးမိသွားပြီလား ထင်။

အဲဒါတွေအားလုံး စို့ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရင်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးကို နောက်မိ၍ ခပ်လျှော့လျှော့ အနေအထားဖြင့် မိုန်း နေသော သူ့ကို တွေ့ရလေသည်။



စိုစိုကို မြင်သောအခါ သူဟာ အင်မတန် အံ့ဩ
ဝမ်းသာသွားတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်နှာကြည့်တာနှင့် ဘေးလူတွေ
တောင် သိနိုင်ပါသည်။

ဘေးလူဆိုတာ ထင်ရဲ့အစ်ကိုကြီးနှင့် ရဲမာန်ကို
ပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“စိုစို ... လာထိုင်လေ”

ဦးထနောင်းသွင်က နွေးထွေးစွာ ဖိတ်ခေါ်လျှင်
စိုစိုသည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြဲကာ ထင်ရဲ့ဘေးနားက ခုံလေးမှာ
ဝင်ထိုင်ရင်းက ...

“ထင် ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုလို့ သတင်းလာမေးတာပါ
ဦးထနောင်း။ ထင် သက်သာရဲ့လားဟင်”

“သက်သာပါတယ် စိုစို”

“ကဲ ... စိုစိုတို့ စကားပြောကြဦး၊ ကိုယ် အောက်မှာဆေး
သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

တမင်တကာ ရှောင်ပေးတယ်ဆိုတာ သိနေသည့်
အတွက် စိုစိုသည် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆတ်ပြဲလိုက်တော့သည်။



ဦးထနောင်းနှင့် ရဲမာန် ထွက်သွားသည့် အခါမှာတော့ ထင်က
စကားစပြောပါသည်။

“ကိုယ့်ဆီလာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝထင်မထားဘူး စိုစို၊
အခုလို လာပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရှင် ဒီလိုဖြစ်တာ ကျွန်မကြောင့်လေ၊
ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ စိုစို လာတဲ့အတွက်
အရမ်းနေကောင်းသွားပြီ၊ ကိုယ့်ကို အရင်လို ပြန်နေခွင့်
ပေးပါ စိုစိုရယ်”

စိုစိုသည် ရင်ထဲတွင် ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြည့်
နက်လာကာ ခဏမျော့စွာပါသည်။ အဲဒီကိုပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်
အသုံးချကာ စိုစိုကို နားဝင်အောင် နားချပါသည်။

“ကိုယ် အဲဒီကိစ္စတွေကို တကယ်ပဲ မသိရပါဘူး စိုစိုရယ်၊
အထင်လွဲမှု သက်သက်ပါ၊ ကိုယ် ဥပမာပြောပြမယ်နော်၊
မနေ့တုန်းက စိုစိုဘက်က မရည်ရွယ်ဘဲ ကိုယ့်ကို မိုးရေ
ထဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်လို့ စိုစို တွေးနေတယ် မှလား ...



ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ကိုယ်ကျေနပ်လို့ လုပ်ခဲ့တာလေ၊ အခု ကိုယ်ဖျားတော့ စိစိုက စိစိုကြောင့်လို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာအတွက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ လက်ဖဝါး၊ ကိုယ့်ဘက်ကကြည့်ရင် လက်ဖမိုး၊ ဒီသဘောပါပဲ စိစို၊ စိစို ကိုယ်တို့ကို အထင်လွဲနေတာပါ”

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ စိစိုသည် ဘာမှလဲ ရေရေရာရာ မတွေးတတ်တော့ပါ။ ရွန်းကတော့ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ချက် အတိအကျ မပေးသေးပါ။

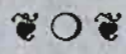
“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ၊ လောလောဆယ် ရှင် နေကောင်းအောင် နေလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်”

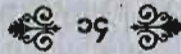
စိစိုက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ သူ့ရှေ့က ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အချစ်တဲ့။ သူ့နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ကြားထဲမှာမှ ဘာဖြစ်လို့ စိစိုကိုမှ ရွေးချစ်ရတာလဲ။



ဦးထနောင်းဟာ ရွန်းကို ရဖို့အတွက် သူ့ညီနှင့် စိစိုကို နီးကပ်သွားအောင် လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ ထင်မြင်ချက်ကကော စိစိုတို့ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် စွဲချက်ပဲလား။

စိစိုသည် အချစ်ဝတ္ထုရေး စာရေးဆရာရဲ့ပါးစပ်က ထုတ်ဟဝန်ခံလာတဲ့ စကားတစ်ခွန်းအတွက် မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ မယုံရဲသေးပါချေ။





ရွန်းကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ဘာမှအုံးမစား
တော့ဘဲ အေးဆေးအထာခင်းလိုက်သောအခါ weather က
အရင်လိုပဲ ပြန်ကောင်းသွားတော့သည်။

ထင် ဆေးရုံတက်နေသည့် ရက်ပိုင်းတွေမှာ မကြာ
မကြာ ကြည့်တတ်၊ သတင်းမေးတတ်သော ရွန်းနှင့် စိုစိုကို
ထမင်းဖိတ်ကျွေးပါရစေဟု အတင်းကာရော ပြောနေတာကြောင့်
အားနာတာနှင့်ပဲ ရွန်းနှင့် စိုစိုဟာ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး စကားစမြည် ပြောဆိုတာ
ကြောင့် ရင်းနှီးမှုကတော့ ပိုမိုရရှိလာပါသည်။ ရွန်းကတော့



အချစ်ကို လုံးဝကျောခိုင်းထားခဲ့ပြီ ဆိုတာကို တရားဝင်ကြေညာ
ခဲ့သူပီပီ နေတတ်တယ်ပဲ ပြောရမလား၊ ဦးထနောင်းနှင့် ရယ်ရယ်
မောမောပင် စကားတွေ ပြောနေကြသေးသည်။ စကားအနည်း
ဆုံးကတော့ စိုစိုနှင့် ထင်ထင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“စိုစိုတို့ ဆိုင်ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

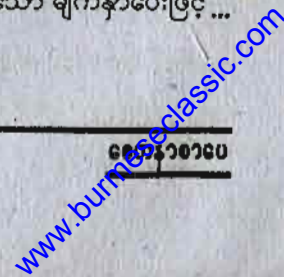
“အင်း ... ပြေပါတယ်”

စိုစိုကအလိုက်ထိုက် ပြောနေတာဖြစ်သောကြောင့်
သူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ စိုစို သဘောပေါက်ရ
ပါသည်။ စိုစိုတို့ စားပြီးသောက်ပြီး ပြန်ခါနီးမှာတော့ ထင်သည်
စိုစိုကို ခပ်တိုးတိုးလှေသံဖြင့် ...

“စိုစို ကိုယ်တို့တွေ အရင်လို ပြန်ခင်လို့ ရတယ်မှလား
ဟင်”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် စိုစိုသည် သူ့ကို ပျတ်ခနဲတစ်
ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ အပြုံးစွက်နေသော မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ထင်ရတာပဲလေ”





စိုစိုသည် အဲဒီလို ပြောပြီးနောက်မှာတော့ သူ့ရှေ့က ထွက်လာကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင်တော့ ရွန်းက ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် စိုစိုကို နောက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်စို၊ အချစ်ကို ခံစားသိနေပြီလား။”

“အာ ... ရွန်းကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းလဲ မသိဘူး။”

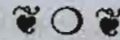
“စိုစို ... ကျုပ်ကတော့ ညည်းနဲ့ ရနှောင်းထင်ကို သဘောတူတယ်။ အဲဒီကောင်လေးက တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ ထက်လည်း ထက်မြက်တယ်။ ကတိုးမောင်နဲ့တော့ ကွာပါ။ အဲ ... နေဦး၊ ကတိုးမောင် ဆိုလို့ အဲဒီကောင်သတင်းအခုတလော ပျောက်နေပါလား။”

“မသိပါဘူး၊ သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ တိုင်ပတ်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။”

ကတိုးမောင်ဟာ စိုစိုအတွက်တော့ အချစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် စိုစိုဟာ အချစ်တွေ မပေးနိုင်တော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာ ယောက်ျားတွေကို သူ့နည်းတူ စိတ်နာပြီး အပတ်



အသက် ကင်းခဲ့ပေမယ့် ထင့်တစ်ယောက်ကိုတော့ စိုစို ဘာကြောင့် ဆက်ယှက်မိတာလဲ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချစ်ပြီး ထပ်မခံစားချင်ပါ။



ရနောင်းထင်သည် မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာကနိုးက
တည်းက စိုစိုကို သတိရနေမိတာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ဆို စိုစိုတို့ရဲ့
အင်္ကျီ brand ဈေးကွက်ကို စံ့ဖြန့်တာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီဖြစ်
သည်။

အခြေအနေက မဆိုးဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရ
မည်။ ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းဖြင့် ဈေးကွက်မှာ ကြော်ငြာ
ပြီးမှ ဖြန့်ချိတာ ဖြစ်တာကြောင့် ရောင်းအားကောင်းကာ လူစိတ်
ဝင်စားခြင်းလည်း အထူးခံရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူက စိုစို ရှိနေတဲ့ ဆိုင်ခန်းဆီကို သွား
မလာ၊ စဉ်းစားထားသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာ သူ့ စာမူတစ်ခု
သွားပေးပြီးတာနှင့် စိုစိုဆီဝင်ဖို့ အတွေးနှင့်အတူ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်
လိုက်ပါသည်။



celebrity တစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် သူက မင်းသား
တို့၊ အဆိုတော်တို့ မဟုတ်သည့်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားချင်တာ သွားလို့ရသည်။ အပြင်သွားရင်းနှင့်
သူ့ကိုသိကြတဲ့ ပရိသတ်အချို့ကတော့ စကားလာပြောတာတို့
အော်တိုထိုးခိုင်းတာတို့ ဘာတို့ ရှိပါသည်။

ဒါကြောင့် အပြင်တွေ ဘာတွေ သွားမယ်ဆိုရင်
တော့ သူဟာ အိမ်မှာနေတာထက်ပို၍ ရှုပါဖွင့်တတ်ပါသည်။
အခု ချစ်တဲ့သူဆီ သွားမှာဆိုတော့ နည်းနည်းရှိုင်းမှပါ။

ထင်သည် ကြည်ပြာရောင် အကွက်စိပ် ရှုပ်အင်္ကျီ
ကို လက်ခေါက်ဝတ်ကာ ဂျင်းအနက်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ကာ Polo
(Black) ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည် ဂျယ်လီဖြင့် ပုံသွင်းပြီး နောက်မှာတော့ police မျက်
မှန်ကို ကောက်တပ်လိုက်ကာ အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပထမဆုံး မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့သွားကာ စာမူပေး စကား
လေးဘာလေးပြောပြီး နောက်မှာတော့ သူဟာ မြို့ထဲကဆိုင်ကို
သွားလိုက်တော့သည်။ သူ့ရောက်သွားသောအခါတွင်တော့ စိုစိုက

www.burmeseclassic.com



ဖုန်းထိုင်ပြောနေပါသည်။ မိုးစွေကတော့ မရှိဘူး ထင်သည်။ သူ့ကို မြင်သောအခါမှာ စိုစိုက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ထိုင်ပါဆိုပြီး လှမ်းပြသည်။

အင်း ... စိုစို တစ်ယောက် ဘာတွေများ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပါလိမ့်။

“ဒီမှာ ကတိုးမောင်၊ နင့်ကို ငါ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ နင် ငါ့ဆီ နောက် ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့၊ အဲဒီအလုပ်မဖြစ်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို လာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဟင် ... စိုစိုဆီကို လာတဲ့ဖုန်းက သူမရဲ့ရည်းစားဟောင်းဆီကကိုး။ စိုစိုဟာ ကတိုးမောင် အပေါ် လုံးဝပြတ်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိရ၍ သူ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ သူကလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီ့ကို အခုဆို မေ့နေတာ တော်တော်ကို ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အချစ်ဟောင်းဆိုတာ သူနှင့် စိုစိုအတွက် မလိုအပ်တော့ဘဲ အပိုပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

“ဆောရီး ထင်၊ တို့ ဖုန်းပြောနေလို့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”



အလုပ်သစ်မှာ စိတ်သစ် လူသစ်ဖြင့် တက်ကြွနေပါသော စိုစိုဟာ သူ့ရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ သူ့ကို မေးဆတ်မေးလေသည်။ ဒီရက်တွေမှာ အရင်ကထက်ပို၍ လှလာတယ်ဆိုတာ သူ သတိထားမိပါသည်။ အင်း ... ဒါကလည်း fashion ဆိုင်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ပိုပြင်တဲ့သဘောနေမှာပါ။

“အင်း ... ကိစ္စရှိတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး စိုစို၊ ဒီလိုပဲ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာတဲ့ သဘောပါ။ ကိုယ့်ကို အချိန်ပေးနိုင်ရဲ့လားဟင်၊ ကိုယ် ကြို appointment မယူမိတာ ဆောရီးနော်”

“ထင်ကတော့ နောက်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်ရဲ့ မော်လီဒယ် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးက ခုလို လာတွေ့တယ်ဆိုတာကိုက ကျွန်မတို့က ဂုဏ်ယူရမှာပါ၊ ကဲ ... ပြော၊ ဘာစားမလဲ၊ လှမ်းမှာလိုက်မယ်လေ ...”

မိုးစွေကတော့ သူ့ဒီခိုင်းတွေအတွက် ပိတ်စတွေ ကုန်သည်ဆီ သွားယူတယ်”



အင်း... စိုစိုဟာ သူ့အပေါ် အရင်တုန်းကလို မဟုတ်
သေးပေမယ့် တအားကြီးတော့ အခါတွေ မကျွေးတော့တာကိုက
မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ အချစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်လာ
မည့်နေ့ကို သူဟာ သေလုအောင် တမ်းတနေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ထင်သည် သူတို့ရဲ့စကားခိုင်းလေး ပြန်လည်အသက်
ဝင်လာဖို့အတွက် ကော်ဖီလောက်တော့ သောက်ဖြစ်ပါသည်။

“ခုနက စိုစိုနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ ကတိုးမောင်လားဟင်၊
ကိုယ် နားစွန့်နားဖျား ကြားမိလို့ပါ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ အလကားပါ။ သူက အချစ်ကို
အင်ထုပြီး အလိမ်ဖယား ခင်းချင်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့
အပြတ်ပြောလွှတ်လိုက်တာလေ၊ ကြားလိုက်တယ်လား”

ထင်သည် ခေါင်းတစ်ချက် အသာဆတ်ပြလိုက်
တော့သည်။ အချစ်ကို မင်းက စိတ်ပျက်သွားတာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် စိတ်နာသွားတာလား။ အချစ်ဟာ ကတိုးမောင်ကြောင့်
ပျက်စီးသွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ် မင်းနာကျင်မှုတွေကို ကုစားပေး
ပါရစေ။



“ဪ... ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကတောင် ရှင်ရဲ့ old flame လေး
မမိုးစန္ဒီ ကျွန်မတို့ဆိုင်ကို လာအားပေးသွားသေးတယ်”

ကော်ဖီသောက်နေရင်း ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားမို့
သီးမတတ်တောင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ စန္ဒီ ... စန္ဒီကို စိုစိုက
ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိတာလဲ။ သူ တစ်ခါမှ ဒီအကြောင်း စိုစို
ကို မပြောပြခဲ့ဖူးပါဘူး။ ထင်သည် ဘာကိုဆိုတာကို သေသေချာ
ချာတော့ နားမလည်သေးပါ။

“စန္ဒီနဲ့ စိုစို ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်”

“ဘာလဲ ... မသိစေချင်တာကို သိသွားလို့ မေးတာလား”

အဲဒါဟာ သူ့ကို အငေါ့တူး၍ မေးတယ်ဆိုတာ
သိတာကြောင့် သူဟာ စိုစို အထင်မလွဲအောင် အလျင်အမြန်ပင်
ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ရပါသည်။

“အာ ... မဟုတ်ရပါဘူး စိုစိုရယ်၊ ကိုယ်က ဒီလိုပဲ မေး
ကြည့်တဲ့ သဘောပါ”

“စန္ဒီက တကယ်တော့ သနားစရာပါ၊ ရှင်ကို အားမနာ
တမ်း ဝေဖန်ရမယ်ဆို အဲဒီတုန်းက ရှင် ပျော့ညံ့ခဲ့လို့ပဲ။



ဘယ်နှယ် ... ကိုယ့်ရည်းစား တခြားယောက်ျားလက်ထဲ ပါတော့မယ့်အဖြစ်ကို ဒီတိုင်း သွေးအေးအေးနဲ့ လက်ပိုက် ကြည့်နေတယ်”

စိုစိုဟာ သူ့ကို ပျော့ညံ့တဲ့ယောက်ျားဆိုပြီး တစ်ဖက် သတ် ထင်သွားတာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ထင်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းဖို့ တွေးလိုက်သည်။ စိုစိုကို သူ ဘာကိစ္စ ချွန်တွန်းသွားလုပ် ရတာလဲ။

တကယ်ဆို သူကပဲ ပျော့ညံ့ခဲ့တာလား။ မိုးစန္ဒီကပဲ ရက်စက်ခဲ့တာလား။

“စိုစို ကြားတဲ့သတင်းတွေ လုံးဝလွဲနေတာပါ။ တကယ် တော့ အဖြစ်အပျက်မှန်က အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ မိုးစန္ဒီ သိပါတယ်”

“ထားလိုက်ပါ။ အဲဒါက ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

စန္ဒီ ဘာတွေ သွားကျပ်လိုက်လို့ စိုစိုဟာ သူ့ကို ဘယ်လိုတွေ အထင်သေးသွားပြီလဲ။



“စိုစိုကို ကိုယ် အထင်လွဲ မခံနိုင်ဘူး။ တကယ်အဖြစ်မှန် ကို ကိုယ် ပြောပြပါရစေ”

“နေပါစေ ထင်။ ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာမှမအထင်မလွဲပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ စိုစိုကို အထင်မလွဲစေချင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာ လို့ဆိုတာ စို သိပါတယ် ...

ကိုယ် သွားတော့မယ်နော်”

သူက စိုစိုရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ် ချက်ကြည့်လိုက်ကာ ထထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မင်း ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲစေရပါဘူး စိုစိုရယ်။

ထင်သည့် ဝေဖြိုးကို ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် လှမ်း ဖုန်းဆက်လိုက်တော့သည်။ သိတဲ့အတိုင်း ဖုန်းက လိုင်းတွေကျပ် နေတာကြောင့် တော်တော်နှင့် ခေါ်လိုက်မိရပေ။ ထင်သည် မရ မချင်း ထိုင်ခေါ်ပါမှ ဝင်သွားတော့သည်။

“အေး ... ထင်၊ သူငယ်ချင်း ပြော”

“အေး ... ဝေဖြိုး၊ မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”



“အိမ်မှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို ငါ မင်းအိမ် လာခဲ့မယ် ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်မှ မသွားနဲ့နော်၊ စောင့်နေ”

“အိုခေ ... အိုခေ”

ထင်သည် ဝေဖြိုးကို confirm လှမ်းလုပ်ပြီးတာနှင့် ဝေဖြိုးရဲ့အိမ်ကို တန်းသွားလိုက်သည်။ ဝေဖြိုးကတစ်ဆင့် စန္ဒီ ဖုန်းနံပါတ် ရလိုရငြားပေါ့။ သူဟာ ဇာတ်လမ်းကပြီးသွားပြီဖြစ် တာကြောင့် စန္ဒီနှင့် ပတ်သက်တာ အားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ပြီး သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝေဖြိုးအိမ် ရောက်သောအခါ သူ့ကို စိုစိုက စန္ဒီ နှင့် ပတ်သက်ပြီး အထင်လွဲသွားပြီ ဆိုတာကို ပြောပြဖြစ်သည်။ အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဝေဖြိုးက အရမ်းအားကိုးရသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ မပြောဘူးလား၊ စန္ဒီက ဒီလို ဂျေစိတ်ရှိပါတယ်လို့၊ မင်း အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မိုးစန္ဒီ တော်တော်မလွယ်တဲ့



မိန်းမပဲ၊ မင်းကောင်မလေးကို ဘာတွေသွားချွန်လဲ မသိ ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

ထင်သည် စိတ်ညစ်ညူးစွာဖြင့် လေပူတစ်ချက်မှုတ် ထုတ်ပြီး ဆံပင်တွေထဲသို့ လက်ထိုးသွင်းကာ ဝိုင်နေရင်းဖြင့် တွေးနေမိသည်။

“ငါ စန္ဒီကို တွေ့ပြီးပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ မဆိုးဘူးကွ၊ ဒီလိုလုပ် မင်းတစ်ယောက်တည်း တော့ မသွားနဲ့၊ ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုခေ ... အဲဒါ ကောင်းတယ်”

ထင်သည် ဝေဖြိုးဆီက ဖုန်းနံပါတ်တောင်းကာ လှမ်း ဆက်လိုက်လျှင်တော့ ဆန္ဒီရဲ့အသံချို့ချို့ကို ကြားရလေသည်။ ကြည့်ရတာ သူမလည်း သူ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ် ထင်ပါသည်။

“ဟယ်လို ... ထင်၊ ဘာလဲ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ် မိုးစန္ဒီ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် တွေ့မှဖြစ်လိမ့်မယ်”



“ရတယ်လေ၊ စန္ဒီတို့ ဟိုတုန်းက ဆုံနေကြဆိုင်လေးမှာ ဆုံတာပေါ့။ အမှတ်တရလေးတွေ ပြန်သတိရအောင်လေ”

ထင်သည် အချိုးတွေပြလာသော မိုးစန္ဒီကို တောက် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ...

“မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ မင်းလာခဲ့ပါ၊ ဒါပဲ”

ထင်သည် ဒေါသတကြီးပြောကာ ဖုန်းချလိုက်တော့ သည်။ စိုစိုနှင့် သူ့ကြားမှာ ဘာလို့များ ဒီလောက် အနှောင့်တွေ ဝင်နေရတာလဲ။ ဝေဖြိုးကတော့ သူ့ရဲ့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ပုံစံကိုကြည့် ကာ အသာပြိုးရင်း ...

“မင်း အဲဒီလောက် ဖြစ်ပြမနေနဲ့ ထင်၊ ဒီလောက် မင်း တို့ကြားမှာ ရှောင်တွေ ရှင်းနေရတယ် ဆိုကတည်းက မင်းနဲ့ စိုစိုဟာ ဖူးစာပါလို့၊ မင်း ဟိုစကား မကြားဖူးဘူး လား ...

True love never runs smooth တဲ့၊ အချစ်စစ် တော့ နည်းနည်းအကွေ့အကောက်လေးတွေ များနေတာပါ ကွ၊ စိတ်မညစ်စမ်းပါနဲ့ စာရေးဆရာရယ်”



ဟုတ်လား။ သူ့ဘက်ကတော့ စိုစိုအတွက် ပေးထား တာဟာ အချစ်စစ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စိုစိုကတော့ သူ့ကို ချစ်နိုင် ရဲ့လား။ ချစ်သူရဲ့ခေါင်းညိတ်မှုကို မရရှိသေးခင်မှာ သူဟာ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေအတွက် တော်တော်ကို ခေါင်းကျိန်း နေရတာ ဖြစ်ပါသည်။





“ဟယ် ... အဲဒီတော့ နင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ စိုစို”

စိုစိုသည် ရွန်းရဲ့အမေးကို ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက အဲဒီကိစ္စကို ပြောမယ် ပြောမယ်နှင့် အခုမှပြောဖြစ်တာဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့ကကိစ္စကို စိုစိုဟာ အခုထိ အခဲကြေနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါ။

မိုးစန္ဒီဆိုသော မိန်းမရဲ့ ရိုသလို ထော့သလို အပြော တွေကို ဘာလိုင်းကြီး အဖဲ့ခဲလိုက်ရတာကြောင့် စိုစိုဟာ တော်တော် ကို တင်းနေတာဖြစ်သည်။ အဲဒီလို တင်းနေချိန်မှာ ထင်က ဆိုင် ရောက်လာ၍ ဘုတောလွတ်လိုက်မိသည်။ ပြောရရင်တော့ ထင် ကိုလည်း အစာကသိပ်ကျောတာမဟုတ်ပါ။

“ဟဲ့ ... မေးတာ ဖြေဦးလေ”



“ဪ ... ဆောရီး ရွန်းရယ်၊ အတွေးလွန်သွားလို့ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ပြောလိုက်တာပေါ့ စိုစိုပဲဟာ၊ ဘယ်ငြိမ်ခဲပါလဲ။ ရှင့်ချစ်သူသာ ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် ဟိုတစ်ခါ ဆိုင်မှာတွေ့ ကတည်းက ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့လို့၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လူ ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းလိုက်ပါဦးလို့ပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့”

ရွန်းသည် အင်မတန်မှ မာန်တွေ့ထန်လာကာ နှလုံး သားကို ပြန်အရွဲ့တိုက်တတ်နေပြီဖြစ်သော စိုစိုကိုကြည့်ကာ သနားလာမိပါသည်။ စိုစိုဟာ ရနောင်းထင်ကို တွယ်ငြိနေတယ် ဆိုတာ အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ သူမ ကောင်းကောင်းရိပ်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ စိုစိုဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခံစားခဲ့ရဖူးသော ဒဏ်ရာ ရှိနေသူမို့ အင်မတန်မှ အချစ်ကိုလန့်နေကာ မျက်စိစုံ မှိတ်ကာ အကြောက်အကန် ငြင်းနေတာ ဖြစ်ပါသည်။

ရနောင်းထင်ဟာလည်း စိုစိုကို တကယ်ချစ်နေတယ် ဆိုတာ သိနေ၍ ရွန်းဟာ သွင်နှင့်ညှိုကာ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေကို လျှော်ပစ်ပေးကာ သူတို့တွေကို နီးစပ်စေပါသည်။

www.burmeseclassic.com



နီးစပ်ဖို့ သဘောတူပါပြီ ဆိုကာမှ ရနောင်းထင်ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းဆိုသူက “ထင်ဟာ အခုချိန်ထိ သူမကို မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။ သူမဘက်က ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ အရင်လို အခြေအနေ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ၊ အဲဒီအတွက် မင်းကကော ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ ဘာလဲ” ဆိုပြီး လာဖောက်သွားတာကြောင့် စိုစိုဟာ ရနောင်းထင်ကို မကျေမချမ်းတွေဖြစ်ကာ ဒေါသတွေ ထွက်နေတာဖြစ်သည်။

မိုးစန္ဒီနဲ့ ထင်ဟာ မပတ်သက်တာ ကြာပြီဆိုတာ သွင့်ဆီကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားထားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စအတွက် ရွန်းဟာ စိုစိုကို ဘယ်လိုနားလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

စိုစိုကို ရနောင်းထင်နှင့် ပေါင်းဆုံစေချင်ပါသည်။ သူမနှင့် သွင်ကတော့ နားလည်မှုယူထားပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ပိုစရာမရှိတော့ပါ။

“ရနောင်းထင်ကကော အဲဒီအတွက် ဘာဖြေရှင်းသလဲ စိုစို”



“အင်း ... စိုက အရှင်းမခံပါဘူး၊ သူ ရှင်းရအောင်လည်း ကိုယ်နဲ့သူက ဘာမှမှ မဆိုင်တာ၊ သူ့ဘာသာသူ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် စိုကတော့ နားမထောင်ပါဘူး။”

“သူက နင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတော့ စိုစိုအထင်လွဲရင် ရှင်း ပြမှာပေါ့”

ရွန်းရဲ့စကားကြောင့် စိုစိုဟာ ရွန်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ကာ

“ရွန်းနော် ... စိုကို ဘာကိစ္စ သူကချစ်ရမှာလဲ၊ ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်က ယုံစရာမရှိပါဘူး။ စိုလည်း ရွန်းလိုပဲ အပျိုကြီးလုပ်တော့မယ်”

“အမယ်လေး ... မလုပ်ပါနဲ့၊ စိုစိုရယ်။ နင်ကတော့ ယူကိုယူလိုက်ပါ ... ဟဲ ဟဲ”

စိုစိုသည် ယူကိုယူလိုက်ပါဆိုတဲ့ ရွန်းရဲ့စကားသံကြောင့် မချိမြီးသာ ပြီးပြန်ခဲ့ပါသည်။ စို ... ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ချင်တော့ပါဘူး ရွန်းရယ်။

www.burmeseclassic.com



စိုစိုသည် ဘာကိုဝမ်းနည်းလို့ ဝမ်းနည်းနေမှန်းလဲ မသိတော့ပါ။

ပြောရရင်တော့ မိုးစန္ဒီ ပြောနေတာတွေကို စိုစိုဟာ ယုံရခက်ခက် မယုံရခက်ခက် ဖြစ်နေရတာဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုလည်း စိုနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။

သူက ချစ်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အဲဒီစကားကို ဘယ်လိုယုံသင့်မလဲ။ စိုစိုဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်တော့ အယုံအကြည်ရှိတော့တာ မဟုတ်ပါ။ ကတိုးမောင်လို သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကတောင် အချစ်ကို ပါးစပ်ဖျားလေးမှာပဲ တန်ဖိုးထားကာ လိုသလို အသုံးချတတ်သူဖြစ်သည်။

ရနောင်းထင်လို ရုပ်ချောချော ထက်ထက်မြက်မြက် နှင့် bestseller စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ပိုလိုတောင် မယုံသင့်ပါပေ။ အချစ်ကို စကားလုံးတွေနှင့် မျိုးစုံပုံဖော်နေတဲ့ သူ့လို နာမည်ကြီးတစ်ယောက်က အချစ်စစ်ဆိုတာကို တန်ဖိုးထား တတ်မှာမို့လား။



သူ စိုစိုကို ချစ်တယ် ဆိုတာဟာလည်း စကားလုံး ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဲဒီအတွက် ခံစားပေးနေရင် ကိုယ်ပဲ နာကျင်ရမှာ မို့ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။



ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
သို့လိပ်မူ၍ ဧည့်သည်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ထင်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ဒေါသတကြီး ပြောပစ်လိုက်ချင်တဲ့စိတ်ကို အထူးပင် ထိန်းချုပ်ထားရပေသည်။ အခုချိန်မှာ သူ့အတွက် စိုစိုကသာ အရေးကြီးဆုံးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ စိုစိုကို သူ အထင်လွဲမခံနိုင်တော့ပါ။ အဲဒါကြောင့် စိုစိုနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။

“မင်း သစ်ရွက်စိုစိုကို ဘာတွေပြောခဲ့လဲ စန္ဒီ”

သူ့ရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်အမေးကို စန္ဒီက မထိမရီ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် မေးပြန်ဆတ်ပြကာ ...

“သူ့ကို မေးကြည့်လိုက်ပေါ့၊ တို့နဲ့တွေ့တယ်ဆိုတာတောင် သူ ပြောသေးတာပဲ”



နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာကာ ပိုနုပိုချောလာသလို ပိုပြီးသွက်လက်ကာ ပွင့်လင်းလာတဲ့ စန္ဒီရဲ့ပြောပုံဆိုပုံတွေကို သူနည်းနည်းလေးမှ သဘောမကျနိုင်တော့ပေ။

တစ်နေ့နေ့မှာ စန္ဒီဟာ သူ့အချစ်ကို ဖျက်ဆီးလာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ လုံးဝမသိခဲ့။ မရိပ်မိခဲ့တာ မှားသွားပေပြီ။ သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဘာအရိပ်မှ အလွမ်းမခံရဖို့အတွက် သူ အပြတ်ရှင်းရပါလိမ့်မည်။

“နင် ဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ငါကတော့ နင်သိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောပြရမှာပဲ စန္ဒီ၊ စိုစိုကို ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံးစာအတွက် ထာဝရမရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ လက်ဝဲဖက်ဖော်လို့လည်း ငါ ယုံကြည်ထားတယ်၊ နင်က ငါ့အတွက် သူငယ်ချင်းကောင်း ဖြစ်ဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ် စန္ဒီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရုတ်တရက်တော့ စကားသံတွေ ဆိတ်သုဉ်းသွားပါသည်။ သူကတော့ ပြောစရာရှိတာကို အပြတ်ပြောပြီးသွားတာမို့ နှုတ်ဆိတ်သွားတာ ဖြစ်ပေမယ့် စန္ဒီ



ကတော့ ပြောစရာစကားလုံး ရှာဖွေနေလို့ နှုတ်ဆိတ်နေတာဖြစ် ပါသည်။

“ထင် တကယ်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီပဲ။ တို့ တွေ့ခဲ့ဖူး တဲ့ယောက်ျားတွေထဲမှာ ထင်ဟာ အပြတ်သားဆုံး သူတစ် ယောက်ပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက စန္ဒီ့ဘက်က တမင်ရန် ရှာပြီး ဖြတ်ခဲ့တာကိုလည်း လမ်းမခွဲချင်ပေမယ့် မာနကို ထိခိုက်စေလို့ ရင်ကွဲခဲ့ပြီး ဖြတ်ပေးခဲ့တယ် ...

အခု စန္ဒီ့ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ထင်က အေး ဆေးပဲနော်။ ဘာမှ မတုန်လှုပ်ဘူး။ စန္ဒီ့ မျှော်လင့်ထား တာက သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ထင်ဟာ စန္ဒီ့ကိုမြင်ရင် အရင်က ပုံရိပ်တွေကို မြင်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ လည်း စန္ဒီ့ မျှော်လင့်ထားတာတွေနဲ့ တခြားစီပါလား။”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် စန္ဒီ့။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းနဲ့ ပြီးသွားကတည်း က အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကုန်သွားလို့ လုံးဝမရှာဖွေတော့ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိုစိုက ငါ တကူးတက ရှာခဲ့တာ မဟုတ် ဘူး။ သူ့အလိုလိုကို တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ အချစ်ပဲ ...



သူ့ကို ဘာအကြောင်းကြောင်းမှ အထင်လွှဲမသွားစေ ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ မသက်ဆိုင်ဘူး။ အစားထိုးထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး ...

အဲဒီတော့ ငါ့ကို ကူညီပါ စန္ဒီ့။ ငါ စိုစိုနဲ့ မလွဲချင် ဘူး။ ငါ့ဘဝအတွက် သူက နံပါတ်ဝမ်း ဖြစ်နေပြီ။ စိုစို ကို အထင်မှားသွားအောင် နှင် မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒါဟာ ငါ့ ကို အကောင်းဆုံး ကူညီပေးခြင်းပါ။”

သူ့ရဲ့စကားလုံးဟာ သိပ်ပြီးပြောင်မြောက်နေတယ် ဆိုတာကို စန္ဒီ့က ရိပ်မိစွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလျက် ဝေဖြိုးဘက်ကို မျက်နှာလှည့်၍ ...

“ဝေဖြိုး ... နှင့်ဆူငယ်ချင်းကြီးက အချစ်စစ်ကို တကယ် ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တာပေါ့ဟာ။ ဒီကောင်ကြီးရဲ့အချစ်စစ်အတွက် ငါ တို့က ဂုဏ်ယူနေတာဟာ”

ဝေဖြိုးကလည်း နောက်သလို ပြောင်သလိုဖြင့် ဝင် ပြောလျှင် စန္ဒီ့သည် ဘာဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်



သွားသူလို အပြုံးမျိုး ပြုံးထားပေမယ့် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုသော အဓိပ္ပာယ်တွေပါသည့် ဝမ်းနည်းမှု တွေကို သူ တွေ့နေရပါသည်။

ငါလည်း တစ်ချိန်တုန်းက အဲဒီလို မင်းနဲ့ပတ်သက် ပြီး ခံစားဖူးခဲ့ပါတယ် စန္ဒီရယ်။

အဲဒီတုန်းကလည်း ငါ မင်းလို ... ပြုံးနိုင်ခဲ့တာပါ ပဲ။

“အိုခေ ... တို့ ထင်ကို ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်။ မင်းချစ်တဲ့ သူကို တို့ ပြောခဲ့တာတွေအတွက် လိုက်ရှင်းပြဖို့ လိုအပ် သေးလား”

“ရပါတယ် စန္ဒီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်ပဲ ရှင်းပြ လိုက်ပါ့မယ်”

အဲဒီနောက်မှာတော့ စန္ဒီဟာ သူတို့ကို နှုတ်ဆက် ကာ ထပြန်သွားလေတော့သည်။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ ဟာ စန္ဒီကို ထိခိုက်နစ်နာသွားစေတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း မပြောမဖြစ် အခြေအနေမို့ ပြောခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စကား



လုံးတွေ မရင့်သီးအောင်တော့ အထူးကြိုးစား ရွေးချယ်ပြောထား တာ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း ဘာမှ စိတ်ညစ်မနေနဲ့ ထင်၊ မင်းအချစ်ရေး ကံ ကောင်းလာမှာပါ”

ဝေဖြိုးက သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ နှစ်သိမ့်လျှင် သူက မပီပိုးတဝါး အပြုံးတစ်ခုကိုသာ ပြုံးထား၍ ...

“အဲဒီလို ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲရှင့်၊ ရှင့်ဘက်က ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ တော့ ကံကောင်းခြင်းက ရှင့်ဆီရောက်မလာနိုင်ဘူးနော်၊ ကျွန်မကတော့ ကူညီပေးဖို့ rady ပဲ”

အဲဒီအသံကို သူက ကြားဖူးပါတယ်ဆိုပြီး အသံလာ ရာ နောက်ဘက်ကို သူကော ဝေဖြိုးကပါ လှည့်ကြည့်လျှင် အဖြူ ရောင်ဘလောက်(စ်)ဝတ်ဆင်ထားသော ဘောဘီဖေ့စ်မျက်နှာပိုင် ရှင် ပန်းမိုးစွေကို တွေ့ရပါသည်။

မိုးစွေသည် သူ့ရဲ့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ ပြုံးပြရင်း သူတို့ဝိုင်းဆီသို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး ...



“ကျွန်မ ထိုင်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိသွားပြီ၊ ရှင်တို့ မလာခင်ကတည်းက ရောက်နေတာ ဆိုပါတော့”

ဒါဆို သူတို့ပြောနေတာတွေကို မိုးစွေက ကြားပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ထင်သည် ကိုယ့်ဘက်ပါနေသော ရာသီဥတုကို ရိပ်စားမိကာ ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာတွေကို ကြားတယ်ပေါ့”

“ကြားတာပေါ့၊ အခုလို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရမှပဲ ရှင်ကို ဒေါသဖြစ်တာတွေ လုံးဝမရှိတော့တာ။ အဲဒီနေ့ကဆို ဟိုမိန်းမက ဒီလေသံမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အကြောကြီးနဲ့ စိစိုကို ဘလိုင်းကြီး လာခွပ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား ... စိစိုကော အဲဒီနေ့က ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

စန္ဒီ ဝင်မွေလိုက်တာဟာ ဒီလောက်ထိကြီးမှန်း သူအခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ထင်ရဲ့။ ရှင်ကိုကော အဲဒီမိန်းမကိုပါ ဒေါသထွက်တာပေါ့၊ အဲဒီမိန်းမက စိစိုကပဲ ရှင်ကိုမြူဆွယ်



ထားလို့ သူ့ကို ရှင်က စိမ်းကားနေတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးဖမ်းပြီး ပြောသွားတာ။ စိစိုက စိတ်တွေအရမ်းဆိုးနေတာပေါ့၊ သူက ရှင်ကို အထင်သေးသွားပုံပဲ၊ ကျွန်မ ထင်တာနော်”

အား ... သူ ခေါင်းမီးတောက်သွားရပါသည်။

မိုးစန္ဒီ ... မင်းကွာ။ စိစိုဟာ သူ့ကို ဒါကြောင့်မို့ စိမ်းသွားခဲ့တာကိုး။ ရှေ့မှာ ကိုကြီးတို့ကိစ္စနဲ့ အထင်လွဲတာ ဘာမှမကြာသေးအခု နောက်တစ်ဇာတ်က ထပ်ထွက်လာကာ အစော်ကားပါခဲလိုက်ရတာဆိုတော့ စိတ်တောင် နာနေလောက်ပါသည်။

သူ့နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ဘာကျွန်းတွေများ ခံနေလို့ ဒီလောက်လွဲနေရတာလဲ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ၊ စိစိုကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာပါ မိုးစွေ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ထင့်ကို ယုံကြည်ပေးလို့လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ယုံဖို့ထက် စိစို ယုံဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရှင်ကို သူက အရှင်ကိုခံမှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ရဲ့”

www.burmeseclassic.com



ထင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဘာစကားမှ ကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့အတွက် အလင်းရောင်တစ်ခုကို တွေ့ရသလို ကံကောင်းမှုစခဲ့ပါသည်။

ဝေဖြိုးက တက်ကြွရွှင်မြူးသောလေသံဖြင့် သူ့ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ...

“ဘာမှစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီမှာ ဒါလေးကို စိုစိုဆီ အရောက်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ ဒီကတစ်ယောက် ကူညီပေးရင် ဖြစ်ပြီ”

သူကလည်း အံ့အားသင့်စွာ ဝေဖြိုးကို မေးဆတ်ပြု လျက်၊ မိုးစွေကလည်း ဘာပါလိမ့်ဆိုသော သဘောဖြင့် စိတ်ဝင် တုစား နားစွင့်နေလျှင် ဝေဖြိုးက ဆက်ပြောပါသည်။

“ဒီလို ထင်ရ၊ မင်းနဲ့ စန္ဒီ စကားပြောနေတုန်းက ငါ့ဘေး မှာ ဖုန်းကလိရင်းနဲ့ မင်းတို့စကားသံတွေကို ရိုကော့ဒ် လုပ်ထားရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး ဖမ်းထားတယ်ကွ၊ အဲဒီ recording ကို အခွင့်သာတဲ့နေ့ စိုစိုဆီ ပို့မယ်ဆိုပြီး စိတ်



ကူးနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် ဖမ်းထားတာ၊ အခုတော့ ရေကန် အသင့် ကြာအသင့်ပဲဟေ့”

ထင်သည် ဝေဖြိုးရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် အကြီး အကျယ်ကို ပျော်ရွှင်မြူးတူးသွားလျက် ကူညီဖို့ မိုးစွေရဲ့မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်တော့ မိုးစွေက ပြုံးပြကာ ...

“စိတ်ချ ထင်၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်း စိုစိုကို ရှင်နဲ့ပဲ သဘော တူတဲ့အတွက် ကူကိုကူညီပေးမှာ စိတ်မျ”

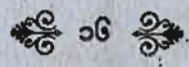
“ဟား ... အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးစွေ၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ် ဝေဖြိုး”

“အေးနော် ... ဇာတ်ပို့တွေက ဒီလောက်ပိုထားတာတောင် မင်းဇာတ်က ဇာတ်မျောကြီး ဖြစ်နေတုန်း ဆိုရင်တော့ မင်းကို သတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်နော် စာရေးဆရာ၊ ကိုယ့်ဇာတ်ကို နိုင်အောင်ထိန်းထားပေတော့”

ဝေဖြိုးရဲ့စကားက သူ့ရင်ဘတ်ကို လာမှန်ပါသည်။ ဟုတ်တယ် ... ဒီတစ်ခါ ရှင်းတမ်းမှ မအောင်မြင်ဘူး ဆိုရင်တော့ သူ့ဇာတ်က drama ချိုးပြုဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။



ကိုယ့်အချစ်တွေကို မိုးလင်းသည်အထိ မစောင့်နိုင်
တော့လို့ မင်း ကိုယ့်ကို အလွမ်းမြစ်ကြီးထဲမှာ လက်ပစ်မကူးခိုင်း
ပါနဲ့တော့လား ကောင်မလေးရယ်။



မိုးစွေရဲ့ဖုန်းထဲက ကြားရတဲ့ recording ပြီးဆုံး
သွားသောအခါ စိုစိုသည် တစ်ခုခု ပြောရတော့မယ်ဆိုတာ သိနေ
သည့်အတွက် စကားလုံးတွေကို ကြိုစဉ်းစားနေလိုက်သည်။

ဘာကိုဆုံးဖြတ်ပေးရမှာလဲ။ အခုကြားနေရတဲ့စကား
လုံးတွေက အစစ်အမှန်တွေဆိုတာ ယုံပေမယ့် ထင်ပြောတဲ့စကား
လုံးတွေအတွက် စိုစိုဟာ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါတော့ မလုပ်ချင်ပါ။

“ချစ်ဘယ်” လို့ တဖွဖွပြောနေတတ်တဲ့သူဟာ ကာလ
ဘယ်လောက်ကြာအောင် ချစ်နိုင်မှာလဲ။ တစ်ယောက်ဆို တစ်
ယောက် ပိတောက်ဆိုပိတောက် ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးတွေနေရာမှာ



ပိတောက်ခြောက်မှ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ စကားအသစ်တွေ ရှိလာတယ် ဆိုကတည်းက အချစ်ဆိုတာ မယုံချင်ရာခြပ်မဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်လာတော့သည်။ အဲဒါကြီးအတွက် ဘာမှပြင်းပြင်းထန်ထန် စိုစို ခံစားပေးဖို့ မလိုပါ။

“စိုစို ... ကြားတယ်နော်။ သမီးဘက်က တစ်ခုခုပြောသင့် တယ်လို့ ထင်တယ်”

ရိုကောဒင်း နားထောင်ပြီးသည်အထိ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်တွေဝေနေသော စိုစိုကို ရွန်းက လှမ်းသတိပေးလျှင် စိုစိုသည် ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ မိုးရွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင်တော့ မိုးရွေက ပြောလိုက်လေ ဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြပါသည်။

ကြည့်ရတာ ရွန်းတင်မက မိုးရွေကပါ သူနှင့်သဘော တူနေပုံ ရပါသည်။

စိုစိုကတော့ ဘာကိုတွေဝေတွန့်ဆုတ်နေမှန်းမသိ တွန့်ဆုတ်ကာ စကားမပြောချင်ပေ။ အထူးသဖြင့် သူ့အကြောင်း



ပြောရင် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်လာကာ လွမ်းဆွေးလာရပါ သည်။ ဘာလို့လဲတော့ အတိအကျ မပြောတတ်သေးပါ။

“စိုစိုကို ရနောင်းထင်နဲ့ သဘောတူတယ်။ ပြီးတော့ ရည် လည်း ရည်ရွယ်ထားတယ်။ စိုစိုကော ရနောင်းကောက မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးမှလား၊ ဒီတော့ ရွန်းကပဲ လူကြီး နေရာကနေ စီစဉ်ပေးချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကလည်း စိုစို စိတ်ဆန္ဒရှိမှ လုပ်မှာ”

“လောလောဆယ်တော့ စိုစို မစဉ်းစားချင်သေးဘူး ရွန်း”

“ရနောင်းထင် ညည်းကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာကော သိပါ တယ်နော် စိုစို၊ အဲဒါ ညည်းဘက်ကကော သူ့ကို အထင် လွဲနေတာတွေ အမြင်ရှင်းသွားပြီလား”

ရွန်းက လှမ်းမေးလျှင် စိုစိုသည် အဲဒီအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြေပေးနိုင်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ စိုစိုကို ချစ် ထယ်ဆိုတာ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်ဟာ ဘယ်လောက် ထိ တာရှည်ခံလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ အာမခံချက် မပေးနိုင်ပါ။



“သူ့ကို အထင်မလွဲပါဘူး၊ ရွန်းရယ်၊ အထင်လွဲစရာလည်း မလိုအပ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို နင်က သူ့ကို နည်းနည်းလေးတောင်မှ မချစ်ဘူး ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

မိုးစွေက ဝင်မေးလျှင် စိုစိုသည် သူမကို ယောင် ယောင်လေးပဲ ပြုံးပြလျက် ...

“မချစ်ချင်ပါဘူး မိုးစွေရယ်”

“ဟယ် ... ထင်တော့ သနားပါတယ်၊ သူ ခံစားသွားရ မှာပဲ”

“အေးလေဟယ်၊ စိုစို တစ်ယောက် ဘာလို့ ဒီလိုရစ်နေ တာမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ အခုဆို ကိစ္စတွေအားလုံးလည်း ရှင်းသွားပြီ၊ အဲဒါကိုတောင် ဝိုက်နေသေးရင်တော့ နင့် အချစ်က ကိုရိုးယားကားထက်တောင် ပေကရှည်သွားလိမ့် မယ် စိုစို”



စိုစိုက ရွန်းပြောတာတွေကို ခပ်ပြုံးပြုံးသာ နားထောင် ရင်း ဆိုင်သွားဖို့ ပြင်တော့သည်။ စိုစိုတို့ရဲ့ဆိုင် လူစိတ်ဝင်စား ခြင်း ခံရတာဟာ advertising အား ကောင်းတာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

ထင်ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရုပ်ရည်၊ ပြီးတော့ ခပ်မိုက် မိုက်ဘော်ဒီပေါ့မှာ စိုစိုတို့ရဲ့ brand အထည်တွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး မော်လ်ဒယ်လုပ်ပေးတာဟာ လူစိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရပါသည်။ အဲဒီကြော်ငြာကြောင့် သူ့ဆီကို producer တွေက လိုက်လာကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့တောင် ကမ်းလှမ်းလာတယ်ဆိုတာကို ပြန်ကြားထား ခဲ့ရပါသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသားတောင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ရုပ်ရည်ရှိသော သူဟာ စိုစိုလို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်အချိန် ကာလထိ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမ့်ကြည့် ချစ်နိုင်မှာလဲ။

သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် နှုတ်ခမ်းနီ ကောင်မလေးတွေ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်အလှပေး ပရိသတ်

www.burmeseclassic.com



တွေက အားလုံး စိုစိုထက်လှတယ်၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ပဲ တစ်နေ့ သူ ထင်လာမှာပါ။ အဲဒီအချိန်တွေကို မရောက်ချင်တာကြောင့် ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါစို့။



ရွန်းနှင့် ဦးထနောင်းဟာ အေးချမ်းစွာပင် ထာဝရ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် နေသွားကာ အခြေအနေပေးရင်တော့ ဆွေမျိုးတော်မည်ဆိုပြီး မျှော်မှန်းနေတာကို စိုစိုဟာ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ နေ၊နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

စိုစိုကတော့ ဆိုင်သစ်မှာပဲ အလုပ်အတွက် အာရုံတွေ မြှုပ်နှံထားကာ ဒီကနေ့မှာလည်း စိုစိုဟာ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အေးအေးဆေးဆေး ကုန်သည်နှင့် စကားပြောဖို့ သာကေတရွှေပုစွန်ကို လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

စိုစိုသည် ကားပါကင်ထိုးကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်လျှင်တော့ စိုစိုကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့ အသံတစ်ခုကိုကြား၍ ကြည့်လိုက်လျှင် လာနှုတ်ဆက်သူဟာ ကတိုးမောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ ရိုးရာမပျက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့။



စိုစိုသည် ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် ခေါင်းထဲထည့်မထားတော့ဘဲ ကတိုးမောင်တို့စုံတွဲကို မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည့်နယ် ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်ကာ ...

“မုန့်လာစားတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... ပြန်တော့မှာ၊ အဲဒါ စိုစိုကိုတွေ့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာ ...

ဪ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ စိုစို ဒါက ကိုယ်နဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် ဇနီးလောင်း သက်ကဗျာတဲ့ ...

ကဗျာ ... သူက ကိုယ်ပြောနေတဲ့ သစ်ရွက်စိုစိုလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဗျာက ချောတယ်နော်၊ ကတိုးကတော့ ရှယ်မိန်းမကို ရထားတာပဲ”

“အစ်မက ပိုတောင်ချောပါတယ်”

တကယ့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဖြူစင်သော ကဗျာဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ ကြည့်နူးမိပါသည်။ ဪ ... ကတိုး တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ လိမ္မာသွားပြီပေါ့။



“ဘယ်လိုလဲ စိုစို၊ နင် ရနောင်းထင်နဲ့ကော အိုခေတယ်မှလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

စိုစိုက စကားမြန်မြန်ဖြတ်ချင်လို့ ပြီးပြီးရော ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ကိုယ်တော်က ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်လုပ်ကာ ...

“ကောင်းတယ်၊ ရည်းစားမဖြစ်သေးရင်လည်း ဖြစ်လိုက်၊ ဖြစ်နေပြီဆိုရင်တော့ မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ ... ဟဲဟဲ ...

နင့်ကို သူက တော်တော်ကြွေပုံရတယ်နော်။ ဟိုတစ်ခါ ငါ့ကို နှင်ကိစ္စနဲ့ အပြီးဆော်ထားတာ၊ အစကတော့ ငါ့လည်း ဒီကောင်ကို မကျေလို့ ချိန်းပွဲခေါ်ပြီး ပြန်ကျွေးမယ်ပေါ့ ...

ဒါပေမဲ့ ငါ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာတယ်။ သူ တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ကာကွယ်တာပဲဆိုတာကို ပေါက်ပြီးတော့ ငါ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်တော့တာ”



ဘုရားရေ ... ခုကြားနေရတဲ့ စကားတွေဟာ ကတိုး
မောင် ပြောတာတွေမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဒီကာလအတွင်းမှာပင်
အကြီးအကျယ်ကို ပြောင်းလဲသွားသော သူ့ပုံစံကို စိုစိုဟာ အရမ်းကို
အံ့အားသင့် မှင်တက်နေစဉ် သူက သဘောပေါက်သည့်အလား
အသာပြိုးလျက် စိုစို နားမလည်နိုင်ပါသော ယောက်ျားတို့ရဲ့
စိတ်သဘောထားကို ရှင်းပြလေသည်။

“ငါ ဘာလို့ ဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆိုတာကို
နှင့် သိချင်တယ်မှလား ပြောပြမယ်။ အဲဒါအချစ်ရဲ့အား
အင်ကြောင့်ပဲဟာ။ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တကယ်လက်တွဲရမယ့်
လက်တွဲဖော် ဖူးစာဖက်ကို တွေ့လာပြီဆိုရင် ယောက်ျား
လေးတွေဟာ ပုံစံပြောင်းသွားကြတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု
ရဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အတွက် သူ
တို့ရဲ့ ဉာဉ်ဆိုးတွေကို ဖျောက်ဖျက်ကြတာပေါ့ ...

အေး ... အဲဒီဉာဉ်ဆိုးတွေကို ကိုယ့်လက်တွဲဖော်
ကလည်း နားလည်ပေးနဲ့။ အဲဒီလိုမျိုး sharing သဘောနဲ့
အချစ်ကိုပုံဖော်တော့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူးပေါ့
ဟာ ...



ပြီးတော့ ဖူးစာရဲ့ဂုဏ်သတ္တိလည်း ပါတာပေါ့။
ဖူးစာရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်
ပဲ အခက်အခဲတွေရှိရှိ ကျော်လွှားနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ဖူးစာ
ဖက်အစစ်ကသာ ကိုယ့်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကို ဖေးမပေး
နိုင်တာလေ ...

ဒီလောက်ဆို ဘယ်အရာက ငါ့ကို ပြောင်းလဲစေ
တယ်ဆိုတာ နင် သဘောပေါက်မှာပါ။”

ဪ ... သူတောင် အချစ်ကို အကောင်းဆုံး
definition ဖွင့်ပြနိုင်ခဲ့ပြီကိုး။ ကတိုး ပြောသလိုဆို စိုစိုရဲ့ဘဝ
အတွက် share လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

“ဘယ်လောက်ပဲ ရည်းစားတွေ များခဲ့ များခဲ့ အချစ်စစ်
ကျတော့ ရှားတယ်ဟာ။ ကိုယ်တကယ်ချစ်နိုင်သူကိုမှ ဖူးစာ
ဖက်လို့ ခေါ်သလိုပေါ့ဟာ။ ငါလည်း ကဗျာကိုမှ ငါ့ဖူးစာ
ဖက်လို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ ဒါက ငါ့ကိုယ်တွေ့နော်။ ကဲ ...
စိုစို နင်ကကော။ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ ...

ကဲ ... ငါလည်း သွားပြီဟေ့၊ ငါတို့မင်္ဂလာဆောင်
ဖိတ်စာဝေမှ နင့်ဆီလာခဲ့မယ်”

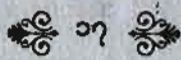
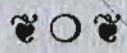
www.burmeseclassic.com



စိုစိုကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသော ကတိုးမောင် တို့စုံတွဲကိုကြည့်ကာ စိုစိုဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သွားသတိရ မိသွားသည်။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ သူ့သတင်းကို မကြားရတာ ဟာ တစ်လနီးနီးတောင် ရှိတော့မယ်။

စိုစိုကို “ချစ်တယ်” ဆိုတာကကော စကားလုံးတွေ မဟုတ်ဘဲ ကတိုး ပြောသလို အချစ်နိုင်ဆုံးသော ပူးစာဖက်အတွက် စစ်မှန်တဲ့စကားလား။

အချစ်စစ်ကြောင့်တော့ ကတိုး တစ်ယောက်အပြောင်း လဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် သူကော ...။ စိုစိုသည် ကိုယ့်ရင်ခုန်နှုန်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ တိုင်းတာဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့ပါသည်။



ထင်သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့သည့် ချစ်သူရဲ့ ဥပေက္ခာတရားအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဆိုပြီး တစာစာ လိုက်တောင်း ခံကာ ချစ်သူရဲ့အမုန်းတွေကို မကြီးမားစေချင်ပါ။ အဲဒါကြောင့် ပဲ သူမ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေပါစေတော့လေဆိုပြီး သူဟာ ဒီတိုင်း နေ့နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူမကို တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ကတော့ အဆီး တားမရှိဘဲ တအားကို ကြီးစိုးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့တာမို့ စိတ်ကို relax လုပ်သည့် အနေဖြင့် အေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးကို သွားဖို့စဉ်းစားလိုက်ပါ သည်။



သူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ သွားနေကြဖြစ်သည့် Just ရေကူးကန်ကို သူ ရောက်လာဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီရေကူးကန် မှာ သူဟာ အအေးထိုင်သောက်လိုက်၊ သူ့ဘော်ဒါတွေ ရေကူး တာကြည့်လိုက်နှင့် စိတ်ကို အနားပေးထားတာဖြစ်သည်။

ရေကူးကန်ကို သွားမှာမို့လို့ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လက်ပြတ်တစ်ထည်ကို ရုပ်ထပ်ဝတ်ကာ ဘောင်းဘီတိုဖြင့် ခပ် ရိုးရိုးပဲ ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။

ပြောရရင်တော့ သူက ရေလုံးဝမကူးသူပါ။ ငယ် ငယ်တုန်က ရေကူးသင်ထားပေမယ့် သူဟာရေနစ်ဖူးတာကြောင့် လန့်သွားပြီး ဘယ်တော့မှ ရေကူးတဲ့ကိစ္စကိုမလုပ်တော့။ ဒါပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရေကူးကန်လာတိုင်းတော့ သူ အမြဲလိုက်လာ တတ်ပါသည်။

ဒီကနေ့မှာတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူဟာ ရေကူးကန်မှာ စိုစိုနှင့် မိုးရွေ့ကို သွားတွေ့ပါသည်။ သူမတို့လည်း ရေလာကူးတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထင်သည် အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ မိုးရွေ ဝင်သွားတာကို တွေ့လျှင် စိုစို ခုံတန်းလျားမှာ နေခဲ့တယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါသည်။



ထင်သည် ခုံတန်းရှည်တွေဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် လျှင်တော့ ပန်းဆီရောင်တီရှပ်တစ်ထည်ကို ဘောင်းဘီကွာတား ဖြင့် ချစ်စဖွယ် နုနယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော စိုစိုကိုတွေ့ရပါသည်။

သူမကိုမြင်လျှင် စကားပြောချင်တဲ့စိတ်တွေက တဖွား ဖွား ပေါ်လာလျက် သူမရှိတဲ့ ခုံတန်းရှည်တွေဆီကို လျှောက်လာ ခဲ့မိသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင် စိုစိုဟာ အံ့အားသင့် အရိပ်အယောင် တွေ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ သူ တွေ့လိုက် ပါသည်။ သူက ဘာမှမပြောသေးခင်မှာ စိုစိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် လေသံဖြင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

အဲဒီလိုမျိုးကို ချစ်ဖို့ကောင်းသော သူမဖြစ်ပါသည်။ ထင်သည် စိုစို ဆိုသော ကောင်မလေးကို ဘာလို့ ဒီလောက်ပြိုင် ကာ ချစ်သွားလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို ချစ်နေဆဲ၊ ချစ်နေဦးမည် ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိပါသည်။ သူက စိုစိုရဲ့အမေးကို ဖြေဖို့အတွက် အဖြိုးတစ်ခု တပ်ဆင်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။



“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာပါ စိုစို”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ တွေ့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာမှလား ပြီးပြီလေ မသွားသေးဘူးလား”

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို အမုန်းကျွေးနေတာလဲ စိုစိုရယ်။ ထင်သည် နှင်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့ရှေ့ကနေ ဘာမှဆက် မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ စိုစိုဟာ သူ့ကိုမချစ်ဘူး ဆိုတာကို သူ ယုံကြည်ရတော့မှာလား။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရင်း သူဟာ တောင်တောင်အိအိ လျှောက်တွေ့နေကာ စိုစိုကို တမ်းတလွမ်း ဆွတ်နေခိုက်မှာ သူ့နားထဲသို့ အသံတစ်သံဟာ တိုးဝင်လို့လာ ပါသည်။

“လာကြပါဦး ... စိုစို ရေနစ်နေလို့ လာပါဦး”

အဲဒီအသံကြောင့် သူဟာ မိန်းကလေး ရေကူးဆောင် ဘက်ကို အသည်းအသန် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားကာ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ ရေကူးကန်ဘဲသို့ ဒိုင်ဗင်ပစ်ထိုးကာ ရေနစ်နေ သော စိုစိုကို ကယ်လေသည်။



သူဟာ ရုတ်တရက်မှာ ရေကျွမ်းကျင်စွာ မကူးတတ် ဘူး ဆိုတာကို ရေထဲရောက်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါ။ သူ စိုစိုကို ရအောင်ကယ်မည်။

ထင်သည် ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့တဲ့ ရေကူးနည်းကို မမှတ်မိတစ်ဝက် မှတ်မိတစ်ဝက်ဖြင့် ယက်ကန် ယက်ကန်ကူး လာရင်း စိုစိုကို ကန်ပေါင်ပေါ် ပွေ့တင်လေသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ဘာသာသူ ကန်ပေါင်ပေါ်ရုန်းတက် ကာ ရေမွန်းနေတဲ့ စိုစိုကို ကယ်ဆယ်ဖို့အတွက် သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် ...။ ဟင် ... စိုစို မဟုတ်ပါလား။

ဝိုင်းလာသော လူအုပ်တွေကြားမှာ သူဟာ ကြောင် ပြီး ထိုင်နေမိသည်။ ရေမွန်းနေသော စိုစို မဟုတ်သည့် ကောင် မလေးကိုတော့ တခြားတစ်ယောက်က ရှေးဦးသူနာပြုနည်းဖြင့် ပြုစုနေသည်။

“ဆွတ်ဆွတ် ... ဆွတ်ဆွတ် သတိရပြီလား”

ဆွတ်ဆွတ်တဲ့ သူ မှားသွားပြီ။ နားကြားမှားသွား တာပဲဖြစ်သည်။ “ဆွတ်ဆွတ်”ကို အမြန် ပလုံးပထွေးလေသံဖြင့်

www.burmeseclassic.com



ခေါ်လိုက်တော့ “စိုစို” ဆိုပြီး ကြားသဖြင့် သူဟာ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ သွားကယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူ့ကို အဲဒီလို မမြင်နိုင်ပါ။ အမျိုးသမီးရေကူးဆောင်ကို တမင်သက်သက် အကွက်ချောင်းပြီး ဝင်တာလို့ပဲ ထင်သွားနိုင်ပါသည်။

သွားပြီ ... သူ့ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ။

အဲဒါထက် ပိုအရေးကြီးတာက လူတွေဝိုင်းနေတဲ့ ကြားမှာ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး သက်ရောက်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ကြည့်နေသော စိုစိုကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပူစပ်ရှိန်းမြဲလာကာ အငွေ့ ပျံချင်လောက်သည်အထိကို ဖြစ်သွားသည်။

ဟင့်အင်း ... မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ စိုစို။ ကိုယ်က မင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဘာမှမမြင်နိုင် ဖြစ်သွားတာပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို စိုစိုက ကြားနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ပါ။ စိုစိုမျက်ဝန်းထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေထဲမှာ သူ့ကို ဖွန်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးတွေအဆောင်ကို အရှက်မရှိဝင်



လာတဲ့ နှာဘူးဆိုတဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အဓိပ္ပာယ်တွေပါသည့် စိမ်းကားပြင်းထန်သော အကြည့်တွေဖြင့် ကြည့်နေတာမျိုးဖြစ်သည်။

ထင်သည် ကြေကွဲလွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် လှိုက်မောလာကာ စိုစိုကို တစ်ချက်သာငေးကြည့်၍ လူအုပ်ကြားထဲကပဲ ထိုးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မင်းကို ကိုယ် မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့မယ် စိုစို။



စိုစိုသည် သူ့ရဲ့အပြုအမူတွေအတွက် ပထမပိုင်း
တော့ အရမ်းကို အထင်သေးသွားပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူ စိုစို
ကို ကြည့်ခဲ့သော အကြည့်တစ်ချက်ဟာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို
မြောင်းဆန်သွားကာ ဝမ်းနည်းဆိုးနွမ်းသွားစေပါသည်။ သူ စိုစိုကို
နာကျင်သွားခဲ့ပြီလား။ စိုစိုကြောင့် သူ နာကျင်ခဲ့ရတယ် ဆိုရင်
တော့ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းလှပါ။

စိုစိုရဲ့အကြည့်တွေကို သူလည်း ဘာသာပြန်တတ်
သွားပုံရပါသည်။ သူဟာ စိုစို ရေနစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ အထင်နှင့်
ရေကူးမကျွမ်းပါဘဲနှင့် ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘဲ စိုစိုကို လာကယ်
တာဖြစ်သည်တဲ့။



အဲဒီအကြောင်းကို မိုးရွေကတစ်ဆင့် ပြန်ကြားခဲ့ရ
သောအခါ စိုစိုဟာ မှားသွားပြီဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုတော့ ဝင်လာ
ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ပြီးတာက ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကို
စော်ကားလိုက်မိတဲ့အတွက် သူဟာ စိုစိုကို စိတ်နာနေလောက်
ပါမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် သိပ်မှားတယ် စိုစို၊ သူ တော်တော်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ နင့်ကို အရမ်းချစ်တဲ့သူပါ
ဟယ်”

မိုးရွေက မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ပြောဆိုလျှင် စိုစိုဟာ
ဘယ်တော့မဆို ပြီးနေတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ
ကာ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှိပ်နေပါသည်။

ကိုယ့်အပေါ် အကောင်းဆုံးပေးနိုင်သော အချစ်တွေ
များစွာရှိနေသော သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားစေခဲ့အောင် စိုစို
ရက်စက်ခဲ့တာ များနေပြီ။ အဲဒီအတွက် သူ့ကို ဖြေသိမ့်စရာ ဘာ
များပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မိုးရွေ”



“နင့်ရဲ့စိတ်ကို နင် အရင်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ဦး စိုစို၊ နင် သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာမှ ပတ်သက်ပါဟာ၊ သူ့ကို မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ နင် မပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

ချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာမှတဲ့။ သူ့ကိုချစ်လား။

စိုစိုသည် အချစ်စတင်စီးဆင်းခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို အခုမှမေး ကြည့်မိလျှင် သေချာနေသော အဖြေတစ်ခုကို ထုတ်ပြန်ပေးပါ သည်။

စိုစိုသည် ဘေးကဖုန်းလေးကို ဆွဲမယူလိုက်ကာ သူ့ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထား ပါသည်တဲ့။ စိုစိုသည် သူ့အိမ်ဖုန်းကိုပဲ လှမ်းဆက်လိုက်တော့ သည်။ ဖုန်းလာကိုင်သူမှာ ထင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ စိုစို အတိကျ သိပါသည်။

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့၊ ထင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်”

“ထင် ခရီးထွက်သွားပါတယ်၊ အခုပြောနေတာ စိုစို ထင် တယ်”



“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ... ကိုယ်က ထနောင်းသွင်ပါ စိုစို”

စိုစိုသည် ဦးထနောင်းဆီမှာ ထင့်အကြောင်း တံး ခေါက်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့်အတူ စကားဆက်ပြောလိုက် ပါသည်။ ပြီးတော့ ထင်က ဘယ်ကိုခရီးသွားတာလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးထနောင်း၊ ထင်က ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဟင်”

“အင်း ... ညီခမျာ စိုစိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော်တော်ခံစား သွားရတာ၊ အဲဒါနဲ့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်သွားအောင် ဆိုပြီး နယ်ဘက်သွားပြီး စာလေးဘာလေး ရေးမယ်လို့တော့ ပြောပြီးသွားတာပဲ”

သူ ခံစားသွားရတယ်တဲ့။ စိုစိုသည် စိတ်မကောင်း ကြီးစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ သူ ဘယ်ကိုသွား တာလဲ ဆိုတာကို မေးလိုက်ရသည်။

“သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲဟင်”



“အဲဒါကိုတော့ ကိုယ်လည်း တကယ်မသိတာပါ စိန်၊ ညီက လူတစ်မျိုးကွ၊ သူစိတ်ညစ်တာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိတယ်၊ အခုလည်း သူ နယ်ထွက်ပြီး စာရေးမယ်လို့ပဲ ပြောတယ်။ ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာကို အတိအကျ မပြောဘူး။ ဖုန်းတော့ ဆက်တတ် ပါတယ်”

ဘုရားရေ ... သူ့ရဲ့အစ်ကိုရင်းကတောင် ဘယ်သွား တယ်ဆိုတာ မသိဘူးဆိုတော့ စိန်သည် သူ့အတွက် စိတ်တွေပူ လာပါသည်။

“သူ ပြန်တော့ ပြန်လာမှာပါနော်”

“အင်း ... ရှေ့လ ၁၆ ရက်နေ့မှာ ထင့်ရဲ့အုပ်(၃၀)မြောက် လုံးချင်းထွက်ဖို့ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ promotion အနေနဲ့ စာရေးသူကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီး ရောင်းရမှာဆိုတော့ သူ သေချာပေါက် အဲဒီရက်ကို ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

သူ ပြန်လာမှာတဲ့။ စိန်သည် သူ့ကို ဖြစ်နိုင်ရင် အခုကိုပင် တွေ့ချင်လှပြီဖြစ်သည်။ သူဟာ ကိုယ့်အတွက် ပူးစာ ဖက်ဆိုတာ ယုံကြည်ခဲ့ပါပြီ။



“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးထနောင်း၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်၊ ဒါပါပဲနော်”

“ကောင်းပါပြီ စိန်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီတစ်ခါပြန်တွေ့ရင် ကိုယ့်ညီကို မရက်စက်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ညီက စိန်ကို သိပ် ချစ်တာပါ”

နောက်ထပ်တွေ့ရင်လည်း မိုစိုက မရက်စက်တော့ ပါဘူး ဦးထနောင်းရယ်။ သူ့ရဲ့အချစ်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အချစ်စစ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးဖို့ ရှိတယ်ဆိုကာ သူ့တစ်ယောက် ကိုသာ ပေးသိစေပါမည်။ အခုတော့ ခဏခံစားလိုက်ပါ ထင်။ ရှင့်နေရာကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဦးထနောင်းနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသည့်နောက်မှာတော့ မိုးစွေက စိန်ရဲ့ပန်းကို အသာဖက်ကာ ...

“နင် သူ့ကိုချစ်တဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ပါဘူး စိန်ရယ်၊ အားလုံးကလည်း သဘောတူ ကြည်ဖြူ။ နင်က လည်း love u ဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့ဟယ်”



မိုးရွေရဲ့ စကားကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့်သာ တုံ့ပြန်ထား
လိုက်တော့သည်။ စိုစိုသည် အချစ်နဲ့ ခပ်သင်းသင်းဖြင့် လန်းဆန်း
နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာလေးကို အရမ်းကို တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် လာ
မယ့်(၁၆)ရက်နေ့ကိုပဲ မျှော်လင့်ရင်ခန့်စွာ စောင့်မျှော်နေမိပြန်တော့
သည်။



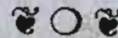
ဖူးစာဆိုသည်မှာ

ဘယ်လောက်ပင် ဝေးကွာနေပါစေ

ဖူးစာဆိုတဲ့ သမုဒယအနွယ်လေး

သူနှင့်ကိုယ်ကြား တည်ရှိနေပါလျှင်

မသွေမ့ချပင်။ ။





လက်ရေချိုကိုဆွဲကာ ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေချလိုက်
သည်နှင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးသည် ဆို့နှင့်၍ ဝမ်းနည်းလာရ
တော့သည်။ တစ်လကျော်လောက် သူ ကျောခိုင်းခဲ့သော ရန်ကုန်
မြေသည် သူ့ကို ခပ်အေးအေးပင် ကြိုဆိုနေပါ၏။

ကိုကြီးကိုလည်း သူသည် ပြန်လာမယ့်အကြောင်း
ကို မပြောခဲ့။ ပြောရမယ့်ဆိုရင်တော့ သူ့နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာ
တွေရစေခဲ့တဲ့ ရန်ကုန်ကို သူ ပြန်မလာချင်သေးပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း
သူ့စာအုပ် ပရိုမိုးရှင်းအတွက် တစ်ရက်ကြိုကာ ပြန်လာခဲ့ရတော့
သည်။



လွမ်းလိုက်တာ စိုစို။

“စိုစို” ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို တွေးလိုက်မိတာနှင့်
သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့ရှိ နှလုံးသားသည် စူးစူးနှင့်နှင့်ကို အောင့်
တက်လာကာ ခွေခနဲ ယိုင်ကျသွားချင်တော့သည်။

တစ်လကျော်လောက် ပုသိမ်ဘက်မှာ အသည်းကွဲ
ရောဂါကို ကုစားရင်း အလွမ်းဝတ္ထုတွေ ရေးဖြစ်နေတော့သည်။
သူမကို တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားခဲ့ပါသော်လည်း သူမဘာတွေလုပ်
နေလဲဆိုပြီး အမြဲတွေးနေမိတာကတော့ ချစ်နေသေးလို့ပဲ ဖြစ်ပါ
သည်။

သူဟာ စိုစိုကြောင့် နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာတွေကို
မျက်စိမှိတ်ခံစားရင်းနှင့်ပဲ သူဟာ ပရိုသတ်တွေနှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့
ပါသည်။ အချစ်ကြောင့် ရူးနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူမကို
တော့ အရမ်းသတိရနေမိတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါရစေ။

လူငယ်စာရေးဆရာလေး ရဲနောင်းထင်၏အုပ်(၃၀)
မြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုအတွက် အမှတ်တရ promotion ပွဲလေး
ဟာ (.....)၌ ကျင်းပပြုလုပ်တာဖြစ်ပြီး ထင်ကို အားပေးသည့်
ပရိုသတ်များစွာဟာ ဒီပွဲလေးကို လာကြပါသည်။



ထင်၏ဘဝမှာ “သစ်ရွက်စိုစို” ဆိုသော သူမကို တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ပုံအောချစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ရဲ့အမှတ်တရ ဒီပွဲလေးမှာလည်း စိုစိုကို ရှိနေစေချင်လှပါသည်။

“အော်တိုထိုးပေးပါ ဆရာ”

ချိုမြိန်မြိန်နှင့် နားဝင်ချိုလှသော အသံလေးဖြစ်သည့် အပြင် တစ်ခါက သူ ဇွဲလမ်းစွာ ကြားခဲ့ဖူးသည့် အသံလေးဖြစ် နေသည့်အတွက် ထင်သည် တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ ... စိုစို။ ထင်သည် လက်ထဲက ဘော ပင်လေးတောင် စားပွဲပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲမြည်အောင် ကျသွားသည် အထိ အံ့အားသင့်မှုက ကြီးစိုးနေခဲ့ပါသည်။ သူ့ဆီကို စိုစို လာ တယ်။

စိုစိုသည် ဖြူစင်အေးမြသည့် အပြုံးလှလှလေးတစ် ပွင့်ကို မျက်နှာပေါ်မှာ မချွတ်တမ်း တပ်ဆင်ထား၍ သူ့ကို ငေး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထင်သည် ထိုင်နေရာကနေ ဆတ်ခနဲထ လိုက်ကာ သူမကို ငေးကြည့်ကာ ...

“စိုစို ... ကိုယ့်ဆီ လာတယ်”



“ဪ... ဆရာရဲ့ ပရိုမိုရှင်းပေးတာပဲ ဆရာရဲ့ promotion ပွဲကို ဘယ်လက်လွတ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ အော်တိုထိုးပေးလေ”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီပေါ့နော်”

“အော်တိုသာ ထိုးပေးပါ စာရေးဆရာရဲ့”

ထင်သည် မပြုံးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော အပြုံးတစ် ခုကို ပြုံးပြရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ဘောပင်ယူ၍ စိုစို လက်ထဲမှ ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကိုလှန်ကာ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာမှာ သေသပ်သော လက်ရေးဖြင့် ရေးပေးလိုက်ပါသည်။

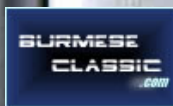
“ချစ်ရပါသော စိုစိုအတွက်

ရနောင်းထင်”

ထင် ရေးပေးသော စာသားကိုကြည့်ကာ စိုစိုသည် သူ့ကို အကြည့်လင်ဆုံး မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ကာ ...

“စာရေးဆရာနော် ... လူ့ကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ဘာထင် နေလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူလေးလို့ ထင်တာပေါ့ စိုစိုရယ်”



www.burmeseclassic.com



ထင်သည် ဘယ်ကနေဘယ်လို ထွက်လာသည့် အားတွေမှန်းမသိတော့။ စိုစိုရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ သူတို့ကို ကြည့်နေသော ပရိသတ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ အစစ်မှန်ဆုံးသော စကားကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား ... ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော် သစ်ရွက်စိုစိုလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ် ဝတ္ထုတွေ ရေးနေရတာကို အသက်လောက် မြတ်နိုးသလို ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း ထပ်တူချစ်ပါတယ် ...

ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကို ပရိသတ်ကြီး နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

သူက ခေါင်းညွှတ်ကာ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်တာနှင့် သူ့ ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့က စည်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ စိုစိုကတော့ ပန်းနုရောင်သမ်း မျက်နှာလေးနှင့် ရှက်နေရှာပါသည်။

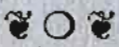


ချစ်သူ့ဆီက အချစ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိပြီးနောက်မှာတော့ သူဟာ ဘဝမှာ ကံအကောင်းဆုံး လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် စိုစိုကို ချစ်တယ်၊ စိုစိုကောဟင်”

ခပ်တိုးတိုး သူ့ မေးခွန်းလေးအတွက် စိုစိုဟာ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ အိုခေ ... အားလုံးလုံလောက်သွားပါပြီ။ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအသက်ဖြစ်သော နတ်သမီးရဲ့ လက်ကလေးကိုလည်း တရားဝင် ကိုင်ခွင့်ရသလို သူချစ်တဲ့ ပရိသတ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားရပါပြီ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ရေးဖြစ်မယ့် သူ့ရဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေဟာ ပိုပြီး နှုတ်လတ်ဆတ်လာပါလိမ့်မည်။ ဖူးစာမှန်လို့ ပေါင်းဆုံရတဲ့ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို ဗီးနပ်(စ်)လည်း ကောင်းချီးပေးနေမှာ သိပ်သေချာလှပါသည်။



၂၈၈

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
 မယ်မင်းဘုံ
 အမှတ်-၃၉ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ကာမွေမြို့နယ်။
 သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။



မယ်မင်းဘုံ

28th October 2009.

1:00 A.M